ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Robert A. Heinlein - Vládci loutek.pdb

PDB Name: Robert A. Heinlein - Vládci lou
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert A. Heinlein
Vládci loutek

- I. -

Byli doopravdy inteligentní? Myslím sami o sobě? Nevím. A nevím ani, zda se to vůbec někdy dozvíme.
Jestli nebyli, doufám, že se nikdy nedožiji toho, abychom měli co do činění s něčím podobným a navíc inteligentním.
Vím, kdo by prohrál. Já. Vy. Celá ta takzvaná lidská rasa.

Pro mne to začalo dvanáctého června 2007 velmi brzy po ránu, když můj telefon začal vřískat tónem, zaručujícím, že mi roztrhne hlavu. Typ telefonu, který používá moje Oddělení, není standardní. Přístroj pro příjem mám chirurgicky zabudován pod kůží za uchem a zvuk je veden kostí. Prošacoval jsem se, kde mám mluvítko, a pak jsem si vzpomněl, že jsem ho nechal v kapse saka na druhé straně pokoje. "No jo," huhlal jsem. "Slyším vás. Zastavte ten zatracenej randál."
"Naléhavé." řekl mi hlas do ucha. "Dostavte se osobně."
Sdělil jsem jim, kam můžou jít se svou naléhavostí.
"Dostavte se osobně ke starému pánovi," trval na svém hlas, "ihned."
To bylo něco jiného. "Vyrážím," vzal jsem hlas na vědomí a posadil se se škubnutím, které mi málem zamáčklo oči hlouběji do důlků. Pak jsem šel do koupelny, vstříkl si do žil trochu "Gyra", a zatímco mne droga stavěla na nohy, nechal jsem se namasírovat vibrátorem. Ven jsem vyšel jako nový člověk, nebo aspoň jeho napodobenina.
Do kanceláře Oddělení jsem vstoupil přes kabinku toalety na stanici McArthur. Naše kanceláře v telefonním seznamu nenajdete. V podstatě neexistují. Všechno je klam. Jiná cesta je přes mrňavý krámek s nápisem VZÁCNÉ ZNÁMKY A MINCE. Ale nezkoušejte to ani tudy - budou se vám snažit vnutit modrého Mauritia.
Nezkoušejte to nikudy - říkal jsem vám přece, že neexistujeme, nebo ne?
Jednu věc netuší žádná hlava státu: Jak kvalitní má zpravodajskou službu? Dozví se to vždycky jedině tak, že tato služba selže. Dokud ne, neví se o ní. Podobně je tomu i s naším Oddělením. OSN o nás nikdy neslyšela a stejně tak i Centrální zpravodajská služba - aspoň si to myslím. Jediné, o čem mohu s jistotou tvrdit, že o tom opravdu něco vím, je výcvik, který jsem absolvoval, a úkoly, jimiž mě pověřoval starý pán. Zajímavé úkoly, pokud vám nezáleží na tom, kde spíte, co jíte nebo jak dlouho jste naživu. Kdybych měl nějaký rozum, musel bych odejít a dělat normální práci.
Jediná nevýhoda takové práce by byla, že už bych nemohl dělat pro starého pána. Ale byla by to podstatná nevýhoda. Ne že by byl jako šéf měkký. Byl by docela schopný říct: "Hoši, potřebujem pohnojit tenhle dub. Skočte do té jámy u kořenů a já vás zasypu hlínou."
Udělali bychom to. Kdokoli z nás.
A starý pán by nás pohřbil zaživa, kdyby byl přesvědčen o alespoň třiapadesátiprocentní pravděpodobnosti, že je to Strom svobody, který hnojí.
Když jsem vstoupil, vstal, dokulhal ke mně a na tváři mu zahrál rozpustilý úsměv. Velká holá lebka a silný římský nos mu propůjčovaly vzhled kříženec mezi Satanem a Spejblem. "Zdravím tě, Same," řekl. "Je mi líto, že jsme tě vytáhli z postele."
Čerta starého je mu líto! "Byl jsem na odchodu," odpověděl jsem krátce.
"Ale to jsi pořád. Jedeme na prázdniny."
Jeho "prázdninám" nevěřím, takže jsem mu na udičku neskočil. "Takže se jmenuju ‚Sam'," prohodil jsem. "A jak dál?"
"Cavanough. A já jsem tvůj strýček Charlie - tedy přesněji Charles M.Cavanough, důchodce. Tohle je tvá sestra Mary."
Všiml jsem si už při příchodu, že v místnosti je ještě někdo, ale když je přítomen starý pán, dostává se mu plné pozornosti tak dlouho, dokud ji vyžaduje. Teď jsem přejel pohledem svou "sestru" a pozorně si ji prohlédl. Stála za to.
Je mi jasné, proč z nás udělal bratra a sestru, jestliže jsme měli pracovat spolu - bylo to spojení vylučující problémy. Zkušený agent si nemůže dovolit vypadnout ze své role o nic víc než profesionální herec. Takže k téhle tady se musím chovat jako bratr - špinavý trik i na můj vkus!
Hubené, dlouhé tělo, ale s příjemně vyvinutým poprsím. Pěkné nohy. Na ženu široká ramena. Vlnité vlasy rudé jako plamen a ušlechtilé linie lebky. Její tvář byla spíš příjemná než krásná. Dívala se skrze mne, jako bych byl kus hovězího.
Měl jsem chuť načechrat si peří a začít tokat. Muselo to být vidět, protože starý pán jemně podotkl: "No, no, Same. Tvoje sestra tě zbožňuje a ty ji máš nesmírně rád, ale tím zdravým, čistým, rytířským způsobem, tak jako správný

americký chlapec."
"Takhle hrozně?" zeptal jsem se, s očima stále upřenýma na svou "sestru".
"Ještě hůř."
"No dobře. Čau, ségro. Těší mě, že tě poznávám."
Natáhla ruku. Byla pevná a zdála se stejně silná jako moje. "Nazdar, brácho." Měla hluboký kontraalt, což bylo přesně to poslední, co mi ještě scházelo. Zatracený starý pán!
"Měl bych dodat," pokračoval starý pán, "že jsi své sestře tak oddán, že bys klidně zemřel, abys ji ochránil. Nerad to říkám, Sammy, ale tvoje sestra je pro naši organizaci malilinko cennější než ty, alespoň v současnosti."
"Beru," odtušil jsem. "Díky za zdvořilé ohodnocení."
"A teď, Sammy..."
"Je to má milovaná sestra; budu ji chránit před psy a cizími muži. Fajn, kdy začnem?"
"Možná by ses měl stavit na kosmetice; mají tam pro tebe nový obličej."
"Řekněte radši novou hlavu. Zatím ahoj, ségro."
Tak zlé to sice nebylo, ale přemístili mi telefon pod lebku na zátylek a pak přes něj přelepili vlasy. Ty mi potom nabarvili na stejný odstín, jaký měla má nově získaná ségra, vybělili kůži a upravili lícní kosti a čelist. V zrcadle jsem zjistil, že jsem stejně kvalitní zrzek jako ona. Díval jsem se na své vlasy a pokoušel se vybavit si, jakou měly, kdysi dávno, přírodní barvu. Pak jsem přemítal, jestli je ségra skutečně zrzavá, nebo jen tak vypadá. Doufal jsem v to první.
Vzal jsem si věci, které mi dali, a někdo mi podal už sbalenou sportovní tašku. Starý pán byl mezitím evidentně také na kosmetice; hlavu měl pokrytou kadeřavými kudrnami v růžovobílém odstínu. Něco mu provedli i s obličejem - nedokážu říct přesně, co, ale všichni tři jsme teď byli zcela jasně příbuzní a patřili jsme k tomu zvláštnímu poddruhu zrzavých.
"Jdeme, Sammy," oznámil. "Do obrazu tě uvedu v autě." Jeli jsme cestou, kterou jsem neznal. Končila na Severní odpalovací základně, vysoko nad Novým Brooklynem. Pod ní se otevíral Manhattanský kráter.
Po startu jsem řídil a starý pán vyprávěl. Jak jsme se dostali z dosahu oblastní kontroly, řekl mi, abych nastavil autopilota na Des Moines ve státě Iowa. Udělal jsem to a připojil se k Mary a "strýčkovi Charliemu" v kupé. Strýc nás informoval o historii naší rodiny.
"Takže jsme tady," uzavřel, "veselá rodina na výletě. A kdyby se stalo něco neobvyklého, budeme se také tak chovat. Jako zvědaví a nezodpovědní turisté."
"Ale o co jde?" zeptal jsem se. "Nebo si budeme hrát na slepou bábu?"
"Mmm - možná."
"Fajn. Jenže když už jednou člověk umře, je prima vědět proč. Co, Mary?"
Mary neodpověděla. Měla tu přednost, u žen vzácnou, že když neměla co říct, nemluvila. Starý pán se na mne podíval a konečně řekl: "Same, ty jsi už přece slyšel o létajících talířích?"
"Co?"
"Studoval jsi historii. Povídej!"
"Myslíš tamty? Horečku létajících talířů v období před Chaosem? Předpokládal jsem, že máš na mysli něco novějšího a reálného; tamto byly jen davové halucinace."
"Opravdu?"
"No, já jsem sice statistickou abnormální psychologii moc nestudoval, ale jednu rovnici si myslím pamatuju. Celé to období bylo psychopatické; člověk, který by měl všech pět pohromadě, by byl dán pod zámek."
"Ale dnešní doba je v pořádku, co?"
"No, až tak odvážnou věc bych si říct netroufal." Pročesal jsem paměť a našel odpověď, kterou jsem hledal. "Vzpomínám si teď na tu rovnici. Digbyho odhadovací integrál pro data druhého a vyššího řádu. Po eliminaci vysvětlených případů z toho vycházela 93,7 procentní pravděpodobnost, že létající talíře byly jen masová halucinace. Pamatuju se na to, protože to byl první případ tohoto typu, kdy byly údaje systematicky sbírány a ověřovány. Vládní projekt, pámbuví proč."
Starý pán se tvářil blahosklonně. "Tak se seber, Sammy. Jedeme si prohlédnout jeden nový létající talíř. Možná, že si z něj dokonce jako správní turisté kousek uřízneme jako suvenýr."

- II. -
"Před sedmnácti hodinami," - starý pán pohlédl na hodinky, které měl na prstu - "a dvaceti třemi minutami přistála nedaleko Grinnellu v Iowě neidentifikovaná vesmírná loď. Zhruba tvaru disku, asi sto padesát stop v průměru. Původ neznámý, ale-"
"Nesledovali jsme dráhu letu?" přerušil jsem ho.
"Ne," zněla odpověď. "Tady je snímek objektu po přistání, pořízený družicí Beta."
Přejel jsem jej pohledem a podal ho Mary. Byl nedokonalý jako všechna telefota pořízená na vzdálenost pěti tisíc mil. Stromy, vypadající jako mech... stín mraku, který zlikvidoval nejlepší část obrázku... a šedý kruh, který mohl být diskovitou vesmírnou lodí a stejně dobře i benzínovou nádrží nebo vodním rezervoárem.
Mary vrátila snímek zpět.
"Vypadá to jako stan pro táborovou schůzi," prohodil jsem. "Co ještě víme?"
"Nic."
"Nic? Po sedmnácti hodinách? To všichni naši agenti chrápou? Nebo snad už žádné nemáme?"
"Měli jsme. Dva byli v těsné blízkosti a další čtyři jsme tam poslali. Neozvali se. Nerad ztrácím agenty, Sammy, zvlášť když tím nic nezískám."
Náhle mi se zamrazením došlo, jak vážná musí být situace, když se starý pán rozhodl vsadit svůj mozek do hry a

riskovat tak ztrátu celé organizace - protože Oddělení, to byl on. Pocítil jsem chlad. Obvykle má agent povinnost chránit si krk - aby mohl zdárně dokončit svůj úkol a podat zprávu. Dneska je to starý pán, kdo se musí vrátit - a po něm Mary. Byl jsem postradatelný jako kancelářská sponka a vůbec se mi to nelíbilo.
"Jeden z agentů podal částečnou zprávu," pokračoval starý pán. "Dostal se k tomu jako náhodný kolemjdoucí. Informoval nás telefonem, že to musí být vesmírná loď a že se pokusí dostat se přes policejní kordón, aby byl blíž. Poslední, co řekl, bylo: ‚Přicházejí. Jsou to malá stvoření, asi...' a pak se odmlčel."
"Malí človíčci?"
"Řekl ‚stvoření'.
"Zprávy z vedlejších zdrojů?"
"Spousty. Stereovizní vysílací stanice v Des Moines poslala výjezdovou jednotku, aby měla čerstvé zprávy. Všechno, co vysílali, byly ale jen dlouhé letecké záběry. Nebylo na nich nic než diskovitý objekt. Pak další dvě hodiny nic, ani nejmenší informace. Po dvou hodinách se objevily detailní záběry a nová verze celého příběhu."
Starý pán zmlkl. "No?" pobídl jsem ho.
"Celá věc byla jen vtip. Vesmírná loď je jen napodobeninou z plechových plátů a umělé hmoty, kterou v lese kousek od svého domova postavili dva farmářští chlapci. První falešné zprávy pocházely od hlasatele, který k tomu kluky navedl. Byl vyhozen a z nejnovější ‚invaze z vesmíru' se stal jen žert."
Zavrtěl jsem se. "Takže je to vtip - ale ztratili jsme šest mužů. Jedeme pátrat po nich?"
"Ne, protože bychom je nenašli. Jedeme zjistit, proč zaměření místa na této fotografii," - zvedl snímek z družice - "není úplně shodné s informacemi ze zpráv a proč se stereovize v Des Moines na tak dlouho odmlčela."
Mary poprvé za celou dobu promluvila: "Ráda bych si popovídala s těmi chlapci."
Přistál jsem na silnici pět mil od Grinnellu a začal se rozhlížet po McLainově farmě; ve zprávách označili za viníky Vincenta a George McLainovy. Nedalo to moc práce. Na rozcestí stála velká tabule: KE KOSMICKÉ LODI. Zakrátko byly obě strany silnice plny parkujících aut, obojživelníků i vznášedel. V místě, kde začínal pozemek McLainových, stálo u cesty několik stánků, nabízejících studené nápoje a suvenýry. Dopravu tu řídil policajt.
"Zastav tady," zavelel starý pán. "Můžem se taky jít kouknout na tu legraci, ne?"
"Prima, strejdo Charlie," souhlasil jsem.
Starý pán vyskočil ven, mávaje vycházkovou hůlkou. Pomohl jsem Mary vystoupit ven a ona se na mě pověsila, svírajíc mou paži. Vzhlédla ke mně, přičemž nasadila hloupý a zároveň něžný výraz. "Jů, ty máš ale sílu, bráško."
Měl jsem chuť jí jednu vrazit. Chudáček malý bezbranný - vždyť je agent Oddělení starého pána. Jako když se tygr usmívá.
"Strejda Charlie" pobíhal kolem, obtěžoval policisty, zastavoval lidi, koupil si cigára ve stánku a vůbec budil dojem starého, ale dobře udržovaného senilního hlupáka na dovolené. Otočil se a ukázal cigárem na policejního seržanta.
"Tady inspektor říká, že je to podvrh, moji milí - klukovský fórek. Pojedeme?"
Mary vypadala zklamaně. "Tak tam není kosmická loď?"
"Je, když tomu tak chcete říkat," odpověděl polda. "Jděte po šipkách. A nejsem inspektor, ale seržant."
Vyrazili jsme přes pastvinu mezi stromy. Projít skrz branku stálo dolar a hodně lidí se proto vrátilo zpátky. Stezka lesem byla skoro opuštěná. Pohyboval jsem se opatrně a přál jsem si mít na zátylku místo telefonu ještě jeden pár očí. Strýček Charlie a ségra šli vpředu. Mary tlachala jako husička a vůbec se snažila být menší a sladší, než byla. Vyšli jsme na mýtinu a stáli jsme před "kosmickou lodí".
Mělo to víc než sto stop v průměru, bylo to smontováno z tenkého plechu a plátů umělé hmoty a celé nasprejováno hliníkovou barvou. Tvar byl podobný dvěma hlubokým talířům, přiloženým k sobě. Jinak to nevypadalo nijak zvláštně.
"Jak vzrušující," vykvikla přesto Mary.
Asi osmnáctiletý, možná devatenáctiletý mladík s uhrovitou, od slunce permanentně spálenou tváří vystrčil hlavu z poklopu na vrcholu obludy. "Chcete se mrknout dovnitř?" zavolal. Dodal, že by to stálo dalších padesát centů za kus, a strejda zacvakal.
Mary v poklopu zaváhala. K uhrovité tváři se připojila ještě jedna, co vypadala jako její dvojče, a obě ji začaly soukat dovnitř. Mary se stáhla zpátky a já přispěchal, abych jí mohl pomoci sám. Mé důvody byly z devětadevadesáti procent profesionální; všude mohlo číhat nebezpečí.
"Je tu tma," zachvěla se.
"Je to tu bezpečné," chlácholil ji druhý mladík. "Provádíme tady celý den. Já jsem Vinc McLain. Pojďte dál, paní."
Strýček Charlie nakukoval opatrně dolů poklopem jako starostlivá kvočna. "Mohou tam být hadi," usoudil. "Mary, myslím, že bys tam neměla chodit."
"Není se čeho bát," trval na svém první McLain. "Je to bezpečné."
"Peníze si nechte, pánové," strýček Charlie se podíval na své prstenové hodinky. "Už je pozdě. Jdeme, děti."
Následoval jsem je na pěšinu a celou cestu zpět jsem měl oči na stopkách.
Vrátili jsme se k autu. Když jsme se rozjížděli, starý pán se ostře zeptal: "No? Čeho jste si všimli?"
Odpověděl jsem protiotázkou. "Ta první zpráva je věrohodná? Ta, jak skončila vpůli?"
"Ano."
"Tahle věc by nemohla agenta zmást ani potmě. Tohle nebyla ta loď, kterou viděl."
"Jistěže ne. Co dál?"
"Kolik byste řekli, že stál ten padělek? Nový plech, čerstvá barva, a podle toho, co jsem pod poklopem viděl, asi tisíc stop dřeva na výztuž."
"Pokračuj."
"McLainovi měli akci ve své finanční režii. Kdyby to monstrum vyráběli ti kluci, neinvestovali by do stavby víc, než se

jim vrátí."
"Zřejmě ne. A ty, Mary?"
"Strýčku Charlie, všiml sis, jak se ke mně chovali?"
"Kdo?" vyjel jsem ostře.
"Seržant a ti dva chlapci. Když použiju trochu sexuální koketérie, něco by to s nimi mělo dělat. Nedělalo."
"Byli ‚ve službě'," namítl jsem.
"Nerozumíš mi - ale já to vím. Vždycky to poznám. Něco na nich nebylo v pořádku. Uvnitř byli mrtví. Strážci v harému, jestli víte, co tím myslím."
"Hypnóza?" zeptal se starý pán.
"Možná. Nebo taky drogy." Zamračila se a zatvářila se zmateně.
"Hmmm," odpověděl. "Sammy, na příští odbočce doleva. Prohlídneme si ještě místo dvě míle odtud na jih."
"To je to místo, zaměřené z družice?"
"Co jiného?"
Ale nepodařilo se nám tam dostat. Nejdřív to byl chybějící most a já neměl dost místa, abych průrvu s vozem přeskočil, nemluvě už o tom, že bych tím porušil fůru předpisů o pozemním provozu obojživelníků. Objeli jsme to tedy a přiblížili se po poslední zbývající cestě. Zastavil nás dálniční policajt. "Požár křovin," sdělil nám. Jet ještě o kus dál - a měli bychom prý co dělat sami se sebou. Hned mě chtěl - jakožto jediného zdatného muže ve voze - poslat pomáhat hasit. Mary na něj zamrkala řasami a on změkl. Zdůraznila, že ani ona, ani strýček neumějí řídit, což byly hned dvě lži najednou.
Když jsme otočili, zeptal jsem se jí: "A co tenhle?"
"A co jako s ním?"
"Strážce z harému?"
"Ježíš, ne! Velmi atraktivní muž."
Její odpověď mě otrávila.
Starý pán vetoval možnost vznést se do vzduchu a nad oním místem přeletět. Prohlásil, že by to nebylo k ničemu. Zamířili jsme k Des Moines. Namísto zaparkování u mýta před městem jsme si zaplatili průjezd dovnitř a zastavili jsme před stereovizním studiem. Strýček nám vydupal cestu do kanceláře hlavního ředitele. Přitom navykládal několik lží - ledaže by "Charles M.Cavanough" byl skutečně velké zvíře ve Federální správě komunikační techniky.
Jak jsme se dostali dovnitř, komedie pokračovala: "Tak, pane, co je to za nesmysl s tou podvrženou vesmírnou lodí? Mluvte pravdu, pane, možná na tom závisí vaše licence."
Ředitel byl mužíček s kulatými zády, ale nezdál se být zastrašen, nanejvýš byl rozmrzelý. "Už jsme vysílali úplné vysvětlení," prohlásil. "Sami jsme se stali obětí. Ten muž byl propuštěn."
"To sotva stačí, pane."
Mužíček - jmenoval se Barnes - pokrčil rameny. "Co čekáte, že ještě uděláme? Máme ho pověsit za palce?" Strýček Charlie na něj namířil cigárem. "Varuji vás, pane. Já se tak snadno napálit nenechám. Nevěřím, že by dva farmářští moulové a jeden mladý hlasatel dokázali vyprodukovat takhle monstrózní boudu. V tom byly něčí peníze, pane. Ano, pane, peníze. Tak teď mi, pane, řekněte, co jste-"
Mary se usadila blízko Barnesova stolu. Kutila něco se svým kostýmem a její póza mi připomněla Goyovu Nahou maju. Udělala na starého pána gesto: nasměrovala palec k zemi.
Barnes si toho neměl všimnout; zdálo se, že je zcela soustředěn na starého pána. Ale všiml si. Otočil se k Mary a jeho tvář zmrtvěla. Natáhl se pro něco na stole.
"Same! Zab ho!" vyštěkl starý pán.
Sežehl jsem Barnesovi nohy a jeho tělo dopadlo na podlahu. Mizerný zásah, mířil jsem na břicho.
Udělal jsem krok vpřed a odkopl pistoli z dosahu stále se svírajících prstů. Chystal jsem se mu uštědřit ránu z milosti - člověk, spálený takovým způsobem, je mrtvý, jen mu to nějakou chvíli trvá - ‚když starý pán vykřikl: "Nedotýkej se ho! Mary, drž se zpátky!"
Přikradl se k tělu jako kočka, zkoumající neznámý terén. Barnes dlouze vzdychl a ztichl. Starý pán do něho jemně šťouchl hůlkou.
"Šéfe, je čas zmizet, ne?" nadhodil jsem.
Odpověděl, aniž se ohlédl. "Tady jsme v bezpečí právě tak jako kdekoli jinde. Tato budova se jimi může hemžit."
"Čím se má hemžit?"
"Jak to mám vědět? Tím, co byl on," ukázal na Barnesovo tělo. "A to je taky to, co musíme zjistit."
Mary vydala přidušený vzlyk a zasípěla: "Ještě dýchá. Koukněte!"
Tělo leželo tváří dolů; záda saka se vydouvala, jako by se zvedal hrudník. Starý pán zpozorněl a šťouchl do těch míst hůlkou. "Same. Pojď sem."
Uposlechl jsem. "Svlékni to," nařídil. "Vem si rukavice a buď opatrný."
"Že by pekelný stroj?"
"Houbeles. Dělej."
Ten chlap musí mít ale čich, že se vždycky strefí skoro do černého. Myslím, že mozek starého pána má vestavěný integrátor, který mu umožňuje docházet logickým postupem ke správným závěrům i při minimu známých výchozích faktů, asi jako když v muzeu podle jedné kosti zrekonstruují celé zvíře. Nejdřív jsem si musel nasadit rukavice - speciální rukavice pro agenty, v nichž bych mohl míchat vroucí kyselinu, ale i potmě hmatem rozeznat na minci reliéf. S rukavicemi na rukou jsem převrátil tělo a začal ho svlékat.
Záda se stále ještě vydouvala. Ten pohled se mi nelíbil; vypadalo to nepřirozeně. Položil jsem dlaň mezi Barnesovy

lopatky.
Lidská záda jsou tvořena svaly a kostmi. Tyhle byly měkké a vlnily se. Ucukl jsem.
Mary mi beze slova podala nůžky z Barnesova stolu. Vzal jsem si je a rozstřihl sako a košili. Pod nimi mělo tělo oblečené jen lehké tričko. Mezi ním a kůží se od krku do půli zad táhlo něco, co nebylo maso. Bylo to asi dva palce tlusté a vzbuzovalo to dojem, že má tělo kulatá záda nebo hrb.
To něco pulsovalo.
Jak jsme se dívali, klouzalo to po zádech směrem od nás. Natáhl jsem ruku, abych stáhl tričko, ale hůlka starého pána mi ji srazila. "Jak myslíš," souhlasil jsem a třel jsem si klouby.
Neřekl nic, ale vsunul hůlku pod látku a táhl ji vzhůru po trupu. Věc byla odkryta.
Šedavá, slabě průsvitná, protkaná jakousi tmavší strukturou, beztvará - ale zcela jasně živá. Sledována našimi pohledy, odtekla dolů do prostoru mezi Barnesovou paží a hrudníkem, vyplnila jej a zůstala stát, neschopná dalšího postupu.
"Chudák," pronesl tiše starý pán.
"Cože? Tohle?"
"Ale ne - Barnes. Připomeň mi, až to všechno skončí, aby dostal Řád purpurového srdce za statečnost. Jestli to někdy skončí." Starý pán se narovnal a kráčel kolem místnosti, jako by zcela zapomněl na věc, hnízdící v ohybu Barnesovy paže.
Kousek jsem se stáhl a hlídal jsem to s připravenou zbraní dál. Nemohlo se to pohybovat rychle a zřejmě to neumělo ani létat, ale nevěděl jsem, čeho je to ještě schopné. Mary se pohnula a přitiskla rameno k mému, jakoby pro své pohodlí. Objal jsem ji volnou rukou kolem ramen.
Na stole byla hromada plechových krabic na stereopásky. Starý pán jednu vzal, vysypal z ní cívky a přinesl ji. "Tohle bude, myslím, stačit." Položil krabici na podlahu a začal do té věci šťouchat, pokoušeje se věc vyprovokovat, aby vlezla dovnitř.
Místo toho se věc stáhla zpátky, až byla skoro pod tělem. Popadl jsem Barnesovu volnou ruku a zvedl trup stranou; věc visela dolů, pak spadla na podlahu. Za velení "drahého strýčka" jsme spolu s Mary použili naše tepelné pistole, nařízené na nejnižší výkon, a spalováním okolní podlahy jsme věc donutili vlézt do krabice. Přibouchl jsem víko.
Starý pán si strčil krabici do podpaží. "Můžeme vyrazit, děti."
Ve dveřích se na chvilku zastavil, aby se mohl hlasitě rozloučit s neexistujícím Barnesem, a jakmile zaklaply, obrátil se na Barnesovu sekretářku. "Přijdu pana Barnese navštívit zítra," oznámil jí. "Ne, žádnou hodinu. Zavolám vám."
Pomalou chůzí jsme vyšli ven, starý pán s krabicí, plnou věci, v podpaží a já s ušima nastraženýma na eventuální poplach. Mary předváděla malého hloupého blbečka, který si se svým nepřetržitým monologem vystačí sám. Starý pán se dokonce zastavil v hale, koupil si cigára a vyptal se na cestu; rozšafný, v dobrém rozpoložení a u vědomí vlastní důležitosti.
Jakmile jsme byli v autě, udal směr a varoval mě, abych nejezdil rychle. Cesta nás dovedla do jakési garáže. Starý pán si nechal zavolat vedoucího a řekl mu: "Pan Mallone chce ihned tohle auto." To byl signál, který už jsem měl příležitost použít i já - obojživelník přestane během dvaceti minut existovat, rozeberou ho na anonymní součástky pro dílnu servisu.
Vedoucí si nás prohlédl a pak potichu odpověděl: "Tudy, těmito dveřmi." Odeslal pryč dva přítomné mechaniky a my se nacpali dovnitř.
Octli jsme se v apartmá staršího páru; tam se ze mě a z Mary stali bruneti a starý pán získal nazpět svou pleš. Já dostal navíc knír a Mary vypadala jako tmavovláska stejně dobře, jako když byla zrzavá. "Rodina Cavanoughů" byla opuštěna; Mary obdržela uniformu zdravotní sestry a já se vyšňořil jako šofér, zatímco ze starého pána se stal náš postarší invalidní zaměstnavatel, kterému k dokonalosti nechyběl ani pléd a výbuchy hněvu.
Venku na nás čekalo auto. Zpáteční cesta byla bez komplikací; klidně jsme mohli zůstat ryšavými Cavanoughy. Měl jsem na obrazovce stále vyladěno Des Moines, ale jestli snad poldové našli pozůstatky pana Barnese, hoši ze sterea se o tom nedozvěděli.
Jeli jsme rovnou do kanceláře starého pána a tam jsme otevřeli krabici. Starý pán poslal pro doktora Gravese, šéfa biologické laboratoře Oddělení, a celé jsme to zvládli pomocí zařízení pro manipulaci.
Jenže místo manipulátorů bychom byli spíš potřebovali plynové masky. Místnost zaplnil zápach rozkládajícího se organického materiálu který nás přiměl přibouchnout víko a zvýšit rychlost větráků. Graves pokrčil nos. "Proboha, co to bylo?" dožadoval se vysvětlení.
Starý pán tiše zaklel. "To chci vědět já od vás," odpověděl. "Pracujte u toho v ochranném obleku, ve sterilním prostředí a nebuďte si příliš jist, že je to mrtvé."
"Jestli je tohle živé, tak já jsem královna Anna."
"To možná jste, ale přesto neriskujte. Je to parazit, schopný zachytit se na hostiteli, jako třeba na člověku, a ovládat ho. Téměř určitě je mimozemského původu i metabolismu."
Šéf laboratoře si odfrkl. "Mimozemský parazit na pozemském hostiteli? To je směšné! Jejich těla jsou biochemicky neslučitelná!"
Starý pán zachrochtal. "Jděte do háje s vašimi teoriemi. Když jsme to chytili, vegetovalo to na člověku. Jestliže to znamená, že je to pozemský organismus, ukažte mi, do kterého živočišného řádu patří a kde máme hledat jeho kamarády. A přestaňte skákat rovnou k závěrům; chci fakta."
Biolog ztuhl. "Budete je mít!"
"Tak do toho. A nebuďte pořád pošetile ubezpečen, že ta věc je mrtvá; může to být obranný mechanismus. Ten tvor, pokud je živý, je fantasticky nebezpečný. Jestli se chytí některého z vašich mužů v laboratoři, jsem si téměř jist, že ho budu muset zabít."

Než vedoucí laboratoře odešel, ztratil něco ze svého sebevědomí.
Starý pán se zvrátil do židle, vzdychl a zavřel oči. Asi po pěti minutách je otevřel: "Kolik slizovitých medúz téhle velikosti může přiletět v kosmické lodi stejných rozměrů, jako má ten padělek, který jsme viděli?"
"A přistála vůbec nějaká kosmická loď?" zapochyboval jsem. "Nemáme o tom moc důkazů."
"Nemáme jich moc, ale zato jsou nevyvratitelné. Byla tam. A ještě stále je."
"Měli bychom to místo prozkoumat."
"To by taky mohlo být posledním místem v našem životě, které budeme zkoumat. Těch šest před námi nebyli žádní hlupáci. Odpověz na mou otázku."
"Velikost lodi ještě neříká nic o nákladu, když neznám způsob pohonu, cestovní vzdálenosti, nebo co potřebují její pasažéři. Těžko říct. Jestli chcete, abych hádal, tak bych řekl několik set, možná několik tisíc."
"Hmmm... jo. Takže dnes v noci už může být v Iowě několik tisíc živých mrtvol. Nebo harémových strážců, jak tomu říká Mary. Nemůžeme chodit po Iowě a zastřelit každého, kdo má kulatá záda, z toho by byly řeči." Slabě se usmál.
"Zeptám se vás na něco jiného," navázal jsem. "Jestliže v Iowě přistála včera jedna vesmírná loď, kolik takových přistane zítra v Severní Dakotě? Nebo v Brazílii?"
"To je pravda." Vypadal ještě ustaraněji. "Řeknu ti, kolik jich tam je."
"Cože?"
"Dost na to, aby nás dokázali zlikvidovat. Běžte se bavit, děti; možná už k tomu nebudete mít příležitost. Neopouštějte ale Oddělení."
Šel jsem zase na kosmetiku, získal zpět původní barvu pokožky a vrátil se ke svému přírodnímu zjevu. Trochu jsem se opláchl, dal si masáž a pak vyrazil do salónku pro personál dát si drink a najít společnost. Rozhlížel jsem se kolem, přičemž jsem nevěděl, zda hledám blondýnu, brunetu nebo rusovlásku, ale byl jsem si celkem jistý, že poznám podklad. Byla to rusovláska. Mary seděla vevnitř v kiosku, ucucávala drink a vypadala skoro stejně, jako když jsem ji spatřil poprvé.
"Čau, ségro," pozdravil jsem a protáhl se k ní.
Usmála se a odpověděla: "Ahoj, brácho. Vezmi místo."
Namačkal jsem si na automatu kombinaci pro bourbon s vodou a prohodil: "To je tvůj opravdový vzhled?"
Potřásla hlavou. "Ne tak docela. Chybí mi zebří pruhy a druhá hlava. A co ty?"
"Máma mě vždycky radši schovávala pod polštářem, takže jsem nikdy neměl příležitost zjistit, jak vlastně vypadám."
Zase se na mě podívala tím svým stylem typu hovězí a pak řekla: "Chápu její pohnutky, ale jsem o něco odolnější, než byla ona. Ujdeš, brácho."
"Díky," odrazil jsem. "A mohli bychom nechat toho bráchy se ségrou, působí mi to zábrany."
"Hmmm... já myslím, že ty potřebuješ zábrany."
"Já? Já nejsem žádný násilník, já dělám vždycky jen to, co si přeje má paní." Byl bych mohl dodat, že kdybych se jí i jen dotkl a náhodou se jí to nelíbilo, mohl by mi z ruky taky třeba zbýt jen krvavý pahýl. Děti starého pána nejsou žádná koťátka.
Usmála se. "Ano? Tak dobře, tvá paní si nepřeje nic, aspoň ne dnes večer." Položila sklenici. "Dopij a objednej další."
Udělal jsem to, seděli jsme dál a cítili se příjemně. V naší branži takových chvil není mnoho, takže se je člověk naučí vychutnávat.
Když jsme tam tak seděli, napadlo mě, jak by se asi vyjímala u domácího krbu. Při tom, jakou práci dělám, jsem nikdy vážně neuvažoval, že bych se oženil. Ostatně, ženská je jen ženská, tak nač se vzrušovat? Ale Mary byla taky agent, mluvit s ní by nebylo mluvení do dubu jako s ostatními. Uvědomil jsem si, že jsem sám už proklatě dlouho.
"Mary..."
"Ano?"
"Jsi vdaná?"
"Já? Proč se ptáš? Abych pravdu řekla, tak nejsem. Ale jakou práci - chci říct, co na tom záleží?"
"No, mohlo by," nadhodil jsem.
Potřásla hlavou.
"Myslím to vážně," pokračoval jsem. "Prohlídni si mě. Mám obě ruce a nohy, jsem docela mladý a nebudu ti nosit bláto do baráku. Mohla bys dopadnout hůř."
Rozesmála se, ale její smích byl laskavý. "A ty by sis mohl vymyslet lepší způsob balení! Jsem si jistá, že tenhle byl jen improvizace."
"To byl."
"Nemám v úmyslu toho zneužít. Poslouchej, vlčáku, máš mizernou techniku. Když se ti ženská líbí, nemusíš ještě ztrácet hlavu a nabízet jí manželství. Jsou i takové, kterým by tohle stačilo, aby tě už nepustily z drápů."
"Ale já jsem to myslel vážně," odsekl jsem mrzutě.
"Opravdu? A jaký plat nabízíš?"
"Nech si ty fórky! Jestli opravdu stojíš o dohodu tohohle typu, souhlasím. Můžeš si nechat svůj plat a dostaneš půlku mého - ledaže bys chtěla odejít do penze."
Zakroutila hlavou. "Nikdy jsem netrvala na obchodní smlouvě - alespoň ne s mužem, kterého bych si chtěla opravdu vzít."
"Já jsem to taky nepředpokládal."
"Jen jsem se tě snažila přimět, abys pochopil, že ty sám to nemyslíš vážně." Přelétla mě pohledem. "Ale možná, že myslíš," dodala tichým, hřejivým hlasem.
"Myslím."

Zas potřásla hlavou. "Agenti by se neměli ženit."
"Agenti by si neměli brát nikoho jiného než agenty."
Chystala se odpovědět, ale náhle se zarazila. V mém vlastním telefonu mi do ucha promlouval hlas starého pána a já věděl, že ona slyší totéž. "Přijďte do mé kanceláře," prohlásil.
Oba jsme se beze slova zvedli. Mary mě ve dveřích zastavila a pohlédla mi do očí. "Tohle je hlavní důvod, proč je hloupost mluvit o manželství. Musíme dokončit tuto práci. Po celou dobu našeho rozhovoru jsi o ní přemýšlel a já také."
"Já ne."
"Nevykládej! Same, dejme tomu, že bys byl ženatý, ráno by ses probudil a našel jednu z těch věcí, jak sedí na zádech tvé ženy a ovládá ji." Pokračovala a měla v očích hrůzu. "Dejme tomu, že bych našla jednu z nich na tvých zádech."
"Já to risknu. A tebe před nimi ochráním."
Dotkla se mé tváře. "Nevěřím, že bys mohl."
Vstoupili jsme do kanceláře starého pána. Vzhlédl: "Pojďte se mnou. Odcházíme."
"Kam?" zeptal jsem se. "Nebo se nemám ptát?"
"Do Bílého domu. Na návštěvu k prezidentovi. A sklapni."
Sklapnul jsem.

- III. -
Na začátku lesního požáru nebo epidemie je krátké časové období, kdy nepříliš rozsáhlou, ale přesně cílenou akcí lze celou pohromu lokalizovat a zneškodnit. Co má prezident udělat, to už starý pán vypočítal - vyhlásit stav národního ohrožení, odříznout oblast kolem Des Moines a zastřelit každého, kdo se bude snažit proklouznout. Pak obyvatele pouštět jednoho po druhém a každého prohledat. Mezitím za pomoci radarů, raketového letectva a družic lokalizovat a ničit případné další lodě.
Varovat všechny ostatní národy, požádat je o pomoc - ale nedělat žádné cavyky s mezinárodním právem, protože se jedná o boj o holé přežití, o boj s mimozemským útočníkem. Nesejde na tom, odkud se tu vzal - z Marsu, Venuše, Jupiterových měsíců či zpoza hranic sluneční soustavy. Jde jen o to potřít invazi.
Starý pán měl jedinečný talent logicky argumentovat s neznámými a těžko uvěřitelnými fakty stejně snadno jako se samozřejmostmi. Připadá vám to málo? Spousta lidí uvázne, když se octne tváří v tvář skutečnostem, které jsou v rozporu s jejich základním přesvědčením. "To není možné!" je jediná věta, společná intelektuálům i hlupákům.
Ale není vlastní starému pánovi - a jemu naslouchal sám prezident.
Stráže Secret Service si s námi daly práci. Rentgen zapípal a já jsem odevzdal svůj tepelný zářič. Z Mary se vyklubala pochodující zbrojnice; přístroj vydal čtyři pípnutí a pak se začal zalykat, ačkoli byste byli přísahali, že ta ženská nedokáže zatajit ani položku v daňovém přiznání. Starý pán odevzdal svou výbavu dobrovolně.
Naše sluchátka byla odhalena jak rentgenem, tak detektorem kovů, ale strážci nebyli vybaveni pro chirurgické operace. Porada spěchala, byla svolána nahonem a velitel stráže dal instrukce, že předměty umístěné hluboko v těle nemusí být považovány za zbraň. Vzali si naše otisky prstů, vyfotografovali si nás a uvedli do čekárny. Starý pán byl odchycen a odeslán, aby navštívil prezidenta o samotě.
Po chvíli jsme byli uvedeni dovnitř. Starý pán nás představil a já se zakoktal. Mary jen kývla hlavou. Prezident řekl, že ho těší, že se s námi seznámil, nasadil úsměv toho typu, který znáte ze stereovize - a my měli dojem, že ho to skutečně těší. Cítil jsem, jak se mi po nitru rozlévá hřejivý pocit, a rozpaky mě přešly.
Starý pán mi nařídil, abych podal zprávu o tom, co jsem dělal, slyšel a viděl během práce na tomhle úkolu. Když jsem se dostal k pasáži o zabití Barnese, pokoušel jsem se zachytit jeho pohled. Ale žádný ke mně nevyslal. Tak jsem vynechal údaj o povelu starého pána k palbě a ozřejmil, že zavraždění Barnese bylo nutné kvůli ochraně jiného agenta - Mary -, když Barnes sáhl po zbrani.
Starý pán mě přerušil: "Řekni i ten zbytek."
Tak jsem líčení doplnil o příkaz ke střelbě. Prezident sjel starého pána pohledem; a to byla jediná reakce, jinak nic. Když mě nikdo nezastavil, pokračoval jsem o té parazitující věci a dál až do současnosti.
Pak byla řada na Mary. Pokoušela se vysvětlit prezidentovi, proč očekávala u mužů normální odezvu - a že se jí nedočkala u McLainových chlapců, policejního seržanta a Barnese. Prezident jí pomohl teplým úsměvem a prohlášením: "Má drahá, docela vás chápu."
Mary se začervenala. Prezident ji vážně poslouchal, dokud neskončila, a pak tiše seděl ještě několik minut. Potom se obrátil ke starému pánovi: "Andrewe, tvé Oddělení bylo vždycky neocenitelné. Tvoje informace měly často rozhodující vliv na vývoj klíčových událostí historie."
Starý pán si odfrkl. "Takže říkáš ‚ne', mám pravdu?"
"Neřekl jsem ne."
"Ale chystáš se na to."
Prezident se zavrtěl. "Chtěl jsem ti navrhnout, abys své mladé lidi z toho stáhl, Andrewe. Jsi génius, ale i géniové dělají občas chyby."
"Podívej, Tome, tohle jsem čekal; to je také důvod, proč jsem si přivedl svědky. Nejsou ani pod drogami, ani pod příkazem. Vezmi si sem svůj tým psychologů, zkus jejich vyprávění zpochybnit."
Prezident zakroutil hlavou. "Jsem si jist, že na některé věci jsi chytřejší než kdokoli, koho si sem můžu pozvat. Vezmi si tohoto mladého muže - byl ochoten riskovat obvinění z vraždy, aby tě chránil. Ty sám jsi příkaz, zaručující oddanost tvých podřízených, Andrewe. A co se týče té mladé dámy... Andrewe, nemůžu přece zahájit něco na úrovni války jen na základě ženské intuice."

Mary udělala krok vpřed. "Pane prezidente," řekla velmi naléhavě. "Já to skutečně vím. Pokaždé to vím. Nedokážu vám říct, jak to vím, ale tamto nebyli normální muži."
"Vy jste ale neuvažovala o zcela zřejmém vysvětlení: že oni totiž skutečně byli - ehm - harémoví strážci. Promiňte mi to, slečno. Vždycky existují takoví nešťastníci. Podle pravidla pravděpodobnosti můžete klidně čtyři z nich za den potkat."
Mary zmlkla. Ne tak starý pán. "Sakra, Tome!" - Otřásl jsem se; s prezidentem se takhle nemluví. - "Znal jsem tě, když jsi byl vyšetřujícím senátorem - a já byl klíčovou osobou v tvých vyšetřováních. Víš, že bych za tebou nepřišel s touhle pohádkou, kdyby byl nějaký způsob, jak ji vysvětlit jinak. Co ta kosmická loď? Co v ní bylo? Proč jsem se nemohl ani přiblížit k místu, kde přistála?" Vytáhl snímek, pořízený družicí Beta, a strčil ho prezidentovi pod nos.
Prezident se nezdál být otřesen. "Ach ano, fakta. Andrewe, ty a já máme vášeň pro fakta. Ale já mám jiné zdroje informací, než má vaše Oddělení. Vezmi si tenhle snímek. Zmiňoval ses o něm, když jsi mi telefonoval. Poloha McLainovy farmy, jak bylo ověřeno v tamější místní pozemkové knize, je v souladu se zeměpisnou délkou a šířkou na této fotografii." Prezident vzhlédl. "Jednou jsem se ztratil nedaleko vlastního domova. A tys ani blízko svého domova nebyl, Andrewe."
"Tome..."
"Ano, Andrewe?"
"Ty ses náhodou nebyl podívat do těch knih osobně?"
"Jistěže ne."
"Díky Bohu - jinak bys teď nosil na zádech třílibrového pulsujícího úhoře - a Bůh buď milostiv Spojeným státům! Ale jedním si můžeš být jistý: pozemkový úředník, každý agent, který tam byl poslán - všichni byli okamžitě infikováni. Ano, i šéf policie v Des Moines, okolní vydavatelé, dispečeři, policajti - všichni klíčoví lidé. Tome, já nevím, proti čemu stojíme, ale oni vědí, co my jsme zač, a odpreparují každý nerv našeho sociálního organismu dřív, než stačí podat pravdivou zprávu - nebo neutralizují působení pravdivé informace pomocí falešné, zrovna jako to udělal Barnes. Pane prezidente, musíte nařídit okamžitou drastickou karanténu celé oblasti. Není jiná šance!"
"Barnes," opakoval tiše prezident. "Andrewe, doufal jsem, že tě toho ušetřím, ale..." Vyťukal kód. "Dejte mi stereovizní stanici WDES, Des Moines, kancelář ředitele."
Zakrátko mu na stole zablikal světelný signál. Stiskl jiné tlačítko a rozzářila se velkoplošná obrazovka na zdi. Dívali jsme se do místnosti, v níž jsme byli před pár hodinami.
V popředí stál muž a vyplňoval většinu obrazu - Barnes.
Nebo jeho dvojče. Když zabiju chlapa, očekávám, že zůstane mrtvý. Byl jsem otřesen, ale stále jsem věřil sám sobě - a svému paprskometu.
"Volal jste mne, pane prezidente?" řekl muž. Znělo to, jako by byl ohromen, jaké cti se mu dostalo.
"Ano, děkuji vám. Pane Barnesi, poznáváte tyto lidi?"
Vypadal překvapeně. "Obávám se, že ne. Měl bych je znát?"
Starý pán do toho skočil. "Řekni mu, ať zavolá své kancelářské síly."
Prezident se tvářil všelijak, ale udělal to.
Dívky vpadly dovnitř a já poznal sekretářku, která seděla u dveří. Jedna vyjekla: "Jůů - to je prezident!"
Žádná z nich nás nepoznala, což by nebylo překvapivé u starého pána a u mě, ale Maryin vzhled zůstal úplně stejný a já bych se vsadil, že pohled na ni se musí vrýt do paměti každé ženské, která ji uvidí.
Jenže jsem si u nich všiml jedné věci - všechny měly kulatá záda.
Prezident nás propustil. Položil ruku na rameno starého pána. "Vážně, Andrewe, stát se nezhroutí - o to se postaráme."
O deset minut později jsme stáli ve větru letové plochy Rock Creeku. Starý pán vypadal sešle a staře.
"Co teď, šéfe?"
"Cože? Pro vás dva nic. Máte volno, dokud vás zase nezavolám."
"Rád bych se ještě jednou podíval do Barnesovy kanceláře."
"Drž se mimo Iowu. To je rozkaz."
"Hmm... Co budete dělat vy, jestli se můžu zeptat?"
"Já jedu na Floridu, budu ležet na slunci a čekat, až tenhle svět půjde k čertu. Jestli máte trochu rozumu, uděláte totéž. Je na to sakra málo času."
Pokrčil rameny a těžce odkráčel. Otočil jsem se k Mary, ale byla pryč. Rozhlížel jsem se kolem, ale nemohl jsem ji najít. Odcválal jsem kus a dohonil starého pána. "Promiňte, šéfe. Kam šla Mary?"
"Mary? Bezpochyby na dovolenou. A neotravuj."
Uvažoval jsem, že ji nechám vyhledat rádiem přes okruh Oddělení, ale pak mi došlo, že neznám její pravé jméno, její kód ani identifikační číslo. Napadlo mě, že bych to mohl vyřešit popisem vzhledu, ale to byl nesmysl. Původní podobu agenta mají jen v záznamech na kosmetice - a tam nepromluví. Vše, co jsem věděl, bylo, že dvakrát vypadala jako rusovláska a že byla, aspoň podle mého názoru, typ, pro který se muži zabíjejí. Zkuste tohle vylíčit do telefonu!
Místo toho jsem šel shánět nějaký nocleh.

- IV. -

Probudil jsem se za soumraku a vykoukl ven, jak hlavní město začíná žít nočním životem. Řeka se svíjela do dáli a širokým obloukem míjela Památník; světla dodávala vodě v té oblasti schopnost fosforeskovat, takže tok vystupoval z tmavého pozadí jako kroutící se smyčky, zářící růžově, smaragdově a jantarově a planoucí ohněm. Výletní loďky se prodíraly barvami a nepochyboval jsem, že v nich sedí dvojice, které tu krásu vychutnávají.
Na zemi mezi starými domy tu a tam zářily bublinovité kopule, dodávající městu zářivý vzhled jako z pohádky. Dál na východ, tam, kde dopadla bomba, nebyly žádné staré domy a celá oblast připomínala košík s velikonočními kraslicemi -

obrovskými barevnými vejci, žhnoucími svým vnitřním světlem.
Viděl jsem hlavní město v noci častěji než většina lidí a nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel. Ale z dnešní noci jsem měl pocit jako z poslední společné párty na rozloučenou. Nedusila mne krása města; dusilo mě vědomí, že dole pod těmi teplými světly jsou lidé, živí a neopakovatelní, kteří se starají o svoje potřeby, milují se nebo se hádají - cokoli z toho jim zrovna vyhovuje, co je, sakra, zrovna baví, každý na svém písečku a se svým vlastním údělem -, a nic je neděsí.
Přemýšlel jsem o těchhle jemných, laskavých lidech - každému z nich bude za krkem viset šedý měkkýš, který mu bude pohybovat rukama a nohama, řídit hlas, aby řekl, co si měkkýš přeje, nutit tělo, aby šlo tam, kam se měkkýšovi zlíbí.
Učinil jsem tichý slib sám sobě: Když paraziti zvítězí, zemřu dřív, než bych musel jednomu z nich dovolit, aby mne ovládl. Pro agenta je to jednoduché - stačí kousnout do nehtu. Pokud jsou ruce náhodou mimo dosah, jsou tu ještě i jiné cesty. Starý pán počítal se vším, co je při téhle profesi potřeba.
Jenže starý pán tyhle drobnosti neplánoval pro takový účel a já to věděl. Jeho úkolem bylo - a mým taky - starat se o bezpečí těch lidiček dole, a ne zdrhnout, když půjde do tuhého.
Odvrátil jsem se. Nenapadlo mě nic převratného, co bych teď mohl udělat; rozhodl jsem se, že potřebuji společnost. V pokoji byly obvyklé katalogy "masážních podniků" a "agentur s modelkami", které najdete skoro v každém velkém hotelu. Prolistoval jsem je a pak jsem s nimi třískl. Nechtěl jsem štětku, ale jednu konkrétní dívku - tu, pro kterou je střílení stejnou samozřejmostí jako podání ruky při pozdravu. Jenže jsem nevěděl, kam šla.
Neustále jsem s sebou nosil tabletky "Čas letí"; člověk nikdy neví, kdy jeho reflexy budou potřebovat povzbuzující kopanec, aby se snáze přenesl přes nějaké životní úskalí. Navzdory tomu, co tvrdí bubák propagandy, tyhle pilulky nejsou návykové, alespoň ne tak jako hašiš.
Puritán by přesto řekl, že jsem toxikoman, protože jsem je čas od času bral, když jsem chtěl, aby mi moje čtyřiadvacetihodinová dovolená připadala jako týden. Byla mi příjemná euforie, kterou pilulky vyvolávají. Jejich hlavní účinek však je, že natáhnou váš subjektivní čas na deseti- i vícenásobek. Rozsekají čas na jemnější části, takže žijete déle, než byste žili podle hodin a kalendáře. Jistě, znám hrůzný příklad muže, který zemřel stářím během měsíce, když bral pilulky nepřetržitě. Já je ale užívám jen střídmě.
Možná byl jeho nápad správný. Prožil si dlouhý a šťastný život - můžete si být jisti, že byl šťastný - a na jeho konci šťastně zemřel. Co záleželo na tom, že slunce za tu dobu zapadlo jen třicetkrát? Kdo je rozhodčí, jaká jsou pravidla hry?
Seděl jsem tam, zíral na tubu s prášky a přemýšlel, jestli jich mám dost aspoň na prožití dvou "roků". Mohl bych si vlézt do svého světa a zabouchnout za sebou dveře.
Vyjmul jsem dvě tabletky a vzal si sklenici vody. Pak jsem je vrátil zpět do tuby, sebral zbraň a telefon, opustil hotel a zamířil do Kongresové knihovny.
Po cestě jsem se stavil v baru a podíval se na zprávy. O Iowě tam nebylo nic, ale kdy o ní vůbec nějaké zprávy byly?
V knihovně jsem zamířil do katalogu, namasíroval si oči a začal pátrat po odkazech. "Létající talíře" vedly k "Létajícím diskům" pak k "Projektu Talíř", odtud ke "Světlům na obloze", "Ohnivým koulím" "Kosmické difúzní teorii původu života" a dvěma tuctům dalších slepých cest a bláznivých motanic literatury. Na to, abych našel pravdivé jádro, bych potřeboval Geigerův počítač, zvlášť když bylo nutné najít sémantický klíč, schopný odlišit fakta od Ezopových bajek a mýtů o ztracené pevnině.
Přesto jsem během hodiny měl hrst odkazových karet. Podal jsem je knihovní panně u stolku a počkal, než je hodí do násypky podavače.
"Většina filmů, které žádáte, je vypůjčená," oznámila vzápětí. "Zbytek vám pošleme do studovny 9A. Použijte eskalátor, prosím."
Studovna 9A už měla jednoho obyvatele, který vzhlédl a pravil: "A hele, vlčák osobně. Jaks mě tu našel? Přísahala bych, že jsem za sebou zametla stopy."
"Ahoj, Mary," utrousil jsem.
"Ahoj," odpověděla, "a zároveň na shledanou. Tvá paní si stále ještě nic nepřeje a navíc má fůru práce."
Otrávilo mě to. "Poslouchej, ty namyšlená nádivo, možná se ti to zdá divné, ale nepřišel jsem sem obdivovat tvé nepochybně krásné vnady. Náhodou tady mám něco na práci. Až mi přijde moje zásilka, vypadnu a najdu si jinou studovnu, pokud možno s pánskou společností!"
Místo ostré odpovědi okamžitě změkla. "Promiň, Same. Ženská je zvyklá slyšet od mužských pořád jen totéž. Sedni si."
"Ne," odmítl jsem. "Díky, ale půjdu pryč. Chci doopravdy pracovat."
"Zůstaň tu," trvala na svém. "Přečti si upozornění. Když odneseš materiály ze studovny, do níž byly doručeny, nejenže zavaříš třídič, ale taky způsobíš vedoucímu rešeršní služby nervový záchvat."
"Až je proberu, přinesu je zpátky."
Uchopila mě za ruku, kterou v té chvíli proběhlo hřejivé zamravenčení. "Prosím, Same. Je mi to líto."
Posadil jsem se a zakřenil. "Nic by mě nedonutilo, abych odešel. Nemám v úmyslu pustit tě z dohledu, dokud nebudu znát tvé telefonní číslo, tvou adresu a skutečnou barvu vlasů."
"Vlčáku," řekla tiše, "nic z toho se nikdy nedozvíš."
Dalo jí značnou námahu sklonit se znovu nad prohlížečku a ignorovat mě.
Poštovní potrubí cvrnklo a do koše spadlo pouzdro s mými filmy. Rozložil jsem si je na stůl k druhému čtecímu přístroji. Jeden z nich se zakutálel do filmů, které si tam roztřídila Mary, a shodil jich pár na zem. Zvedl jsem cívku, o níž jsem se domníval, že je moje, a podíval se na konec filmu - ten špatný, protože obsahoval jen sériové číslo a dírkový kód pro selektor. Obrátil jsem ho, přečetl si štítek a položil film ke své hromádce.
"Hej!" ohradila se Mary. "To je moje."
"Prdlajs," odvětil jsem zdvořile.
Dřív nebo později mi to muselo dojít. Mary do knihovny určitě nepřišla proto, aby tu studovala historii nesmrtelnosti

chrousta. Vzal jsem si několik jejích filmů a přečetl si štítky. "Tak proto neměli nic z věcí, které jsem chtěl," konstatoval jsem. Ale nepracuješ důkladně." Podal jsem jí filmy, které jsem si vybral.
Mary si je prohlédla a pak je dala na jednu hromadu se svými. "Rozdělíme si je, nebo budeme číst oba všechno?"
"Každý půlku, vytřídíme balast a pak si oba přečteme to, co zbyde," rozhodl jsem. "Do práce."
Přestože jsem viděl parazita na Barnesových zádech, přestože mě starý pán ujistil, že "létající talíř" skutečně přistál, stále jsem nebyl připraven na to, že ve veřejnosti přístupné literatuře je zahrabáno takové kvantum důkazů. K čertu s Digbym a jeho odhadovací rovnicí! Důkazy byly nevyvratitelné: Země byla navštěvována loděmi, přilétajícími z vesmíru, a to ne jednou, ale mnohokrát.
Zprávy se objevovaly už o mnoho dříve, než jsme my sami uskutečnili první kosmické lety; některé ze zpráv pocházely hluboko ze sedmnáctého století, byly i ještě starší, ale ty z dávných dob, kdy se za vědu považovaly citáty z Aristotela, nebylo možné posuzovat. První údaje získané systematickým pozorováním pocházely ze čtyřicátých a padesátých let devatenáctého století. Něčeho jsem si všiml a začal jsem sledovat asi třicetileté cykly. Statistický analytik by z toho nejspíš dost vytřískal.
"Létající talíře" byly spojeny se "záhadnými zmizeními", a to nejen tím, že se spolu s mořskými hady, krvavými dešti a podobnými báchorkami nacházely ve stejné kategorii, ale také proto, že v dobře dokumentovaných případech záhadně zmizelí piloti stíhali právě "talíře". Nikdy už se nevrátili zpátky ani nespadli dolů, takže byli oficiálně označeni jako "zřícení v neobydleném území, nenalezení". Laciné vysvětlení.
Dostal jsem další divoký nápad a pokusil jsem se zjistit, zda se třicetiletý cyklus opakuje i u záhadných zmizení, a pokud ano, zda souhlasí s cyklem objektů na obloze. Nemohl jsem si být jistý - příliš mnoho dat a příliš málo z toho srovnatelných; až moc lidí každý rok mizí z úplně jiných příčin. Ale matriky se vedly už dost dlouho a ne všechny byly zničeny během bombardování. Něco jsem si vypsal, abych to mohl dát na profesionální analýzu.
Za celou noc jsme si s Mary už nevyměnili víc než tři slova. Nakonec jsme vstali a protáhli se. Pak jsem půjčil Mary drobné, aby mohla zaplatit prohlížecí přístroj (proč si jen ženské nikdy nenosí drobné?), a vyplatil jsem i ten svůj. "Jak se cítíš?" zeptal jsem se.
"Jak ten kos co do okapu
postavil si hnízdo v chvatu.
Vzala mu ho voda
- byla velká škoda!"
Zarecitoval jsem starou říkanku:
"Byl to sice hloupý pták,
jenomže my stejně tak
nevážíme svoje činy
- a děláme voloviny!"
"Ale ne! Same, musíme přece konečně něco podniknout! Okruh se uzavírá; tentokrát se sem stěhují natrvalo."
"Může být. Já si myslím totéž."
"No jo, ale co budeme dělat?"
"Ty se, drahoušku, naučíš, že dělat všem slepým jednookého krále je zatracená fuška!"
"Nebuď cynik. Není čas."
"To není, pojďme odsud."
Už svítalo a knihovna byla skoro opuštěná. Navrhl jsem: "Něco ti řeknu. Seženem kotel piva, vezmem ho ke mně do hotelu, uděláme si flám a všechno proberem."
Zakroutila hlavou. "K tobě do pokoje ne."
"Vykašli se na to, teď máme práci."
"Pojďme ke mně domů. Je to jen pár set mil; snídani zajistím."
Uvědomil jsem si, že můj životní cíl je na dosah. "To je opravdu nejlepší nabídka, jakou jsem za celou noc dostal. Vážně. Ale proč nechceš do hotelu? Ušetřili bychom půl hodiny cesty."
"Tobě se ke mně nechce? Neukousnu tě."
"Já doufal, že ano. Chce se mi, jenom se divím. Proč ta změna?"
"No - možná, že jsem ti chtěla ukázat pasti na medvědy, co mám kolem postele. Nebo ti možná chci dokázat, že umím vařit."
Mávl jsem na taxík a jeli jsme k ní.
Když jsme byli uvnitř, pečlivě prohledala celý byt, pak se vrátila a řekla: "Otoč se. Chci vidět tvoje záda."
"Proč bych..."
"Otoč se!"
Provedl jsem. Pořádně mi je proklepala a vybídla mě: "Teď ty."
"S potěšením!" Přesto jsem odvedl poctivou práci, protože jsem věděl, co tím sleduje. Pod jejími šaty se neskrývalo nic jiného než dívčí tělo a několik připojených doplňků, které měly v případě použití smrtící účinky.
Otočila se a vzdychla: "To je důvod, proč jsem nechtěla jít do tvého hotelu. Teď vím, že jsme v bezpečí. Poprvé od chvíle, kdy jsem viděla tu věc na ředitelových zádech. Tenhle byt je utěsněný; pokaždé, když odsud odcházím, vypínám přívod vzduchu a zapečetím ho."
"Počkej, a co přívod klimatizace?"
"Klimatizaci jsem nezapínala; místo toho jsem rozbila jednu rezervní láhev se vzduchem, která je tu pro případ náletu nebo tak. Co budeš chtít k jídlu?"
"Nebyl by čerstvě ohřátý steak?"

Byl. Zatímco jsme jedli, dívali jsme se na stereozprávy. Z Iowy pořád nic.

- V. -

Neměl jsem příležitost prohlédnout si medvědí pasti; zamkla dveře do ložnice. Vzbudila mě o tři hodiny později a dali jsme si druhou snídani. Nakonec jsme típli cigarety a já vypnul zprávy. Byl to z větší části jen sled vstupů z Miss Amerika. Jindy bych se se zájmem díval, ale protože žádná z těch kočiček neměla kulatá záda a jejich skrovné oblečení jen těžko mohlo skrývat hrby, nemělo to smysl.
"No?" nadhodil jsem.
"Měli bychom si fakta uspořádat a otřískat je prezidentovi o hlavu," navrhla Mary.
"Jak?"
"Půjdeme ho navštívit ještě jednou."
"Jak?" opakoval jsem.
Neodpověděla.
Odpověděl jsem si sám. "Existuje jen jedna cesta - přes starého pána." Zapojil jsem telefon a použil oba naše kódy, aby Mary mohla poslouchat. Za okamžik jsem uslyšel: "Zástupce vedoucího Oldfield, vzkazy pro starého pána. Spusťte."
"Tohle je pouze pro starého pána."
Pauza. Pak: "Je to oficiální, nebo neoficiální?"
"Mno, myslím, že vy byste to označil jako neoficiální."
"Nepřepojím vás s ničím neoficiálním. A ani s ničím oficiálním, co mám na starosti."
Odpojil jsem kontakt dřív, než bych řekl něco nepatřičného. Pak jsem navolil kód znovu. Starý pán měl zvláštní kód, který by ho zaručeně vytáhl i z rakve - ale Bůh chraň agenta, který by ho použil zbytečně.
Ozval se, ale z jeho hlasu bylo patrné, že nerad.
"Šéfe," začal jsem, "co se té Iowy týče-"
Ihned mě utnul. "Ano?"
"Strávili jsme spolu s Mary celou noc prohrabáváním literatury a hledáním informací. Chtěli bychom si o tom popovídat."
Nevole pokračovala. Sdělil mi, ať si data pošlu na analýzu, a dodal, že má v úmyslu osmažit si moje uši na sendvič.
"Šéfe!" spustil jsem ostře.
"No?"
"Jestli z toho můžete vycouvat vy, pak my můžem taky: Mary a já dáváme teď hned výpověď. To je oficiální!"
Mary povytáhla obočí, ale neřekla nic. Bylo dlouho ticho, pak šéf pronesl unaveným hlasem: "Hotel Palmglade, North Miami Beach."
"Jedem." Zavolal jsem taxíka a šli jsme na střechu. Přiměl jsem taxíkáře, aby to vzal obloukem přes oceán, a vyhnul se tak pásmu kontrolované rychlosti v Karolíně. Byli jsme tam rychle.
Zatímco jsme podávali zprávu, starý pán ležel, tvářil se mrzutě a prosíval písek mezi prsty. Vzal jsem s sebou přehrávač, a tak mohl dostat některé materiály přímo ze záznamu.
Když jsem se dostal k těm třicetiletým cyklům, vzhlédl, ale nechal mě domluvit až k mému poslednímu podezření na podobné cykly u záhadných zmizení, načež zavolal Oddělení: "Dejte mi Analýzu. Haló, to je Peter? Tady šéf. Chci graf neobjasněných zmizení, počínaje rokem 1800. Co? Vyrušte všechny známé faktory a odečtěte konstantní pozadí. Potřebuju vrcholy a hloubky. Kdy? Nejlíp před dvěma hodinami. Na co ještě čekáte?"
Vyškrábal se na nohy, vzal si ode mě svou hůlku a prohlásil: "Tak, zpět do jámy lvové."
"Do Bílého domu?" zeptala se dychtivě Mary.
"Cože? Uklidni se. Nenašli jste nic tak podstatného, aby to změnilo prezidentův názor."
"Aha. Tak kam tedy?"
"Nevím. Buďte zticha, ledaže by vás napadlo něco podstatného."
Starý pán tam měl auto a já jsem řídil. Když jsem udělal obrat, abych zabránil případnému sledování, oznámil jsem: "Šéfe, napadl mě kousek, který možná prezidenta přesvědčí."
Zachrochtal.
"Bude to takhle," pokračoval jsem. "Pošlete do akce dva agenty, mě a ještě jednoho. Ten druhý ponese přenosnou kameru a bude ji mít namířenou na mě. Vy přimějete prezidenta, aby sledoval přímý přenos."
"Co když se v přenosu nebude nic dít?"
"Bude se dít, o to se postarám. Vypravím se na místo, kde přistála skutečná loď, a prorazím si cestu. Budeme mít detailní záběry pravé lodi přímo v Bílém domě. Pak se podívám do Barnesovy kanceláře a prozkoumám ta kulatá záda. Servu z něj košili přímo před kamerou. Všechno bez příkras, brutální pravda rovnou do očí."
"Uvědom si, že máš stejnou šanci jako myš na kočičím sněmu."
"Nebyl bych si tím tak jistý. Podle toho, co jsem viděl, tak ty věci nevládnou nadlidskými silami. Vsadím se, že jsou omezeny možnostmi bytosti, na které parazitují. Nemám v úmyslu stát se mučedníkem. V každém případě budete mít záběry."
"Hmmm..."
"Mohlo by to vyjít," vložila se do řeči Mary. "Budu ten druhý agent. Můžu..."
Starý pán i já jsme řekli své "Ne!" současně a já se pak začervenal; neměl jsem na to žádné právo. Mary pokračovala: "Chtěla jsem říci, že je logické, abych to byla já, protože mám, ehm, talent na detekci muže s parazitem."
"Ne," opakoval starý pán. "Tam, kam půjde on, budou infikovaní všichni - alespoň to předpokládejme, dokud se nepřesvědčíme o opaku. Kromě toho bych si tě rád ušetřil na něco jiného."

To ji mělo umlčet, ale neumlčelo. "Na co? Tohle je důležité."
Starý pán tiše odpověděl: "Ta druhá práce taky. Chystám se z tebe udělat prezidentovu tělesnou stráž."
"Ach." Chvilku přemýšlela. "Šéfe - nejsem si ale jistá, zdá dokážu poznat taky infikovanou ženu. Nejsem na to, ehm, vybavená."
"Tak od něj stáhneme sekretářky. A Mary - budeš hlídat i jeho."
Nechala si to projít hlavou. "A když zjistím, že ho jedna z těch obludek přes všechna opatření dostala?"
"Pak uděláš, co bude nezbytné; viceprezident převezme vládu a tebe zastřelí za zradu. A teď k té výpravě. Pošleme Jarvise s kamerou a přidáme Davidsona jako ozbrojený doprovod. Zatímco Jarvis tě bude neustále snímat, Davidson bude hlídat Jarvise - a ty se pokus jedním okem sledovat Davidsona."
"Takže si přece jen myslíte, že to vyjde?"
"Ne - ale lepší nějaký plán než žádný. Možná se tím dá něco do pohybu."
Zatímco jsme - Jarvis, Davidson a já - zamířili do Iowy, starý pán odjel do Washingtonu. Když jsme se chystali k odjezdu, Mary mě zahnala do kouta, uchopila mě pevně za uši, políbila mne a řekla: "Same - vrať se."
Celý jsem se zatetelil a cítil se, jako by mi bylo patnáct. Davidson přistál s autem za mostem, který jsem posledně postrádal. Já dělal navigátora, přičemž jsem používal mapu, na níž bylo místo přistání skutečné lodi vyznačeno špendlíkem. Most byl perfektní orientační bod. Sjeli jsme ze silnice dvě desetiny míle na východ od cíle a jeli křovinatým terénem přímo k němu.
Skoro k němu. Když jsme se dostali ke spáleništi, rozhodli jsme se vystoupit z auta a jít pěšky. Místo, určené snímkem z družice, se nacházelo v oblasti, kde byl požár, a žádný talíř tam nestál. Byl bych uživil lepšího detektiva, než jsem já, abych prokázal, že tam vůbec nějaký přistál. Požár zahladil veškeré stopy.
Jarvis natáčel všechno ze všech stran, ale já věděl, že měkkýši vyhráli další kolo. Když jsme odcházeli, narazili jsme na postaršího farmáře; podle dohodnuté taktiky jsme udržovali bezpečnou vzdálenost.
"Docela slušnej oheň," poznamenal jsem a pokradmu o kousek ustoupil.
"To teda byl," odpověděl smutně. "Zlikvidoval mi dvě z mejch nejlepších mlíčnejch krav, ubohý němý tváře. Vy ste vod sterea?"
"Ano," souhlasil jsem, "ale poslali nás sem na lov divokých hus."
Zatoužil jsem, aby tu se mnou byla Mary. Tenhle chlapík měl pravděpodobně kulatá záda od přírody. Ale za předpokladu, že měl starý pán ohledně kosmické lodi pravdu - a on musel mít pravdu - , pak tenhle až příliš nevinný balík o ní musel vědět a musel s tou kamufláží pomáhat. A tedy byl napaden.
Musel jsem to udělat. Šance na chycení parazita a odvysílání jeho obrazu do Bílého domu byla větší tady než v nějaké skrumáži. Mrkl jsem na své kolegy; zbystřili pozornost a Jarvis natáčel.
Když se farmář otočil, podrazil jsem mu nohy. Šel k zemi, já mu visel na zádech a rval z něj košili. Jarvis se přiblížil a udělal detailní záběr. Než farmář stačil zareagovat, měl záda holá.
A byla holá - žádný parazit a ani stopa po něm. A na jakékoli jiné části těla také ne, o čemž jsem se přesvědčil.
Pomohl jsem muži vstát a oprašoval jsem ho; jeho oděv byl špinavý od popela spáleniště. "Moc se omlouvám," řekl jsem.
Třásl se vzteky. "Ty mladej..." nemohl najít dost velkou nadávku. Díval se na mě a ústa se mu chvěla. "Podám na vás žalobu. Bejt vo dvacet let mladší, zmlátil bych vás všechny tři!"
"Věřte mi, starouši. Fakt to byl omyl."
"Omyl!?" Tvář se mu zkřivila a myslel jsem, že se rozpláče. "Vrátil jsem se z Omahy a našel svoji zem spálenou, půl stáda pryč a muj zeť neni k nalezení. Jdu se podívat, proč tu cizinci čenichaj na mým pozemku, a málem mě roztrhaj na kusy. ‚Omyl'! Kam to ten svět spěje?"
Pomyslel jsem si, že na poslední otázku bych mu mohl odpovědět, ale nezkoušel jsem to. Místo toho jsem se pokusil mu za to utrpení zaplatit, ale hodil peníze na zem. Sklopili jsme uši a zmizeli jsme.
Když jsme se zas rozjížděli, řekl Davidson: "Jsi si jistý, že víš, co děláš?"
"Já se můžu zmýlit," odpověděl jsem divoce. "Ale slyšel jsi někdy, že by se spletl starý pán?"
"Hmmm - ne. Kam teď?"
"WDES - hlavní vysílací studio. Tam je omyl vyloučen."
U brány mýta do Des Moines mýtný zaváhal. Pohlédl do svých záznamů a pak na naši značku. "Šerif měl hlášení o tomhle autě," prohlásil. "Otočte to doprava." Nechal závoru spuštěnou.
"To je v pořádku," souhlasil jsem, couvl třicet stop a prorazil závoru. Auta Oddělení mají zesílenou konstrukci a jiný, o mnoho silnější motor. Naštěstí, protože závora byla masivní. Nezpomalil jsem, ani když už jsme byli za ní.
"Tohle je zajímavé," pravil snivě Davidson. "Ještě stále víš, co děláš?"
"Drž zobák!" vyštěkl jsem. "Zapište si za uši: My se z toho patrně nedostaneme. Ale získáme ty záběry."
"Jak si přejete, šéfe."
Hnal jsem to tak, abych setřásl veškeré eventuální pronásledovatele. Před stanicí jsem dupl na brzdu a vyvalili jsme se ven. Nepoužili jsme žádnou z nepřímých metod "strýčka Charlieho" - naskočili jsme do prvního výtahu a zmáčkli knoflík Barnesova patra. Když jsme tam dojeli, nechal jsem dveře výtahu otevřené. Vešli jsme do předpokoje.
Sekretářka se nás snažila zastavit, ale srazili jsme ji stranou. Dívka vyděšeně vzhlédla. Šel jsem přímo k Barnesovým dveřím, ale byly zamčené. Otočil jsem se k sekretářce. "Kde je Barnes?"
"Kdo ho shání, prosím?" Byla studeně zdvořilá. Jako ryba.
Pohlédl jsem na její záda. Měla hrb. Proboha, řekl jsem si, tahle - musí to být ona. Byla tu, když jsem zabil Barnese.
Sehnul jsem se a vyhrnul jí svetr.
Měl jsem pravdu. Musel jsem ji mít. Podruhé v životě jsem zíral na jednoho z parazitů.

Začala se prát, zaťala do mě nehty a pokoušela se kousat. Judistickým chvatem jsem ji udeřil do krku, přičemž jsem si málem zlomil ruku. Zvláčněla. Chytil jsem ji třemi prsty pod pupkem a přehnul si tělo přes předloktí. "Jarvisi!" zaječel jsem. "Udělej detail!"
Ten idiot se hrabal ve svém nářadí a vystrkoval na mě velký zadek. Narovnal se. "Je to v háji," sdělil. "Spálená lampa."
"Vyměň ji - honem!"
Na druhé straně místnosti se objevila stenografka a vypálila na kameru. Zasáhla - a Davidson ji sežehl. Jako by to byl signál, asi šest dalších dívek se vrhlo na Davidsona. Nevypadaly, že by byly ozbrojeny; jen se na něj nakupily.
Odložil jsem sekretářku a ihned vypálil. Koutkem oka jsem zachytil pohyb a otočil jsem se, abych spatřil Barnese - Barnese číslo dvě - stojícího ve dveřích kanceláře. Střelil jsem ho do prsou, abych skrz ně zasáhl měkkýše na zádech.
Obrátil jsem se zpět k dějišti masakru.
Davidson byl opět na nohou. Jedna z dívek se plazila ke mně; vypadalo to, že je zraněná. Střelil ji do tváře. Zastavila se.
Jeho další výstřel mi prosvištěl kolem ucha. Houkl jsem: "Díky! Jdeme pryč. Jarvisi - pojď!"
Výtah byl stále ještě otevřený; nacpali jsme se dovnitř, já byl stále obtížen Barnesovou sekretářkou. Přibouchl jsem dveře a spustil výtah. Davidson se třásl a Jarvis byl bílý. "Vzchopte se," burcoval jsem je. "Nestříleli jste lidi, ale věci. Takovéhle." Zvedl jsem dívku a podíval se jí na záda.
Pak jsem se skoro zhroutil. Můj vzorek, ten jediný, který jsem vzal, abych ho přivezl živý zpátky, byl pryč. Pravděpodobně sklouzl na podlahu a odplazil se během té vřavy. "Jarvisi, natočil jsi něco?" zeptal jsem se. Potřásl hlavou.
Dívčina záda byla v místě, kde na ní seděla věc, pokryta vyrážkou, vypadající jako milión špendlíkových píchnutí. Položil jsem ji na zem, tváří proti zdi kabiny. Byla stále v bezvědomí, takže jsem ji ve výtahu nechal. Když jsme procházeli chodbou ven na ulici, byl klid.
O naše auto byl opřený policista a vypisoval lístek. Podal mi ho: "V téhle oblasti nemůžete parkovat, šéfe."
"To mě mrzí," odpověděl jsem a podepsal kopii lístku. Pak jsem s autem vypálil pryč, udělal jsem si kolem sebe tolik místa, kolik to jen v provozu šlo - a šel do vzduchu zprostředka městské ulice. Zajímalo by mě, zda to ten polda na lístek připsal. Když jsem nabral výšku, změnil jsem poznávací značku a identifikační kód. Starý pán myslí na všechno.
Ale na mě moc nemyslel. Pokoušel jsem se informovat ho cestou, ale uťal mě a nařídil, ať spěcháme do kanceláří Oddělení. Mary tam byla také. Když jsme dorazili, musel jsem podat hlášení; přerušoval mě jen občasným zachrochtáním. "Kolik jste toho viděli?" zeptal jsem se závěrem.
"Vysílání skončilo, když jsi prorazil mýtní závoru," informoval mě. "Na prezidenta to neudělalo příliš silný dojem." "To se ani nedivím."
"Řekl mi, abych tě vyhodil."
Ztuhl jsem. "Dělal jsem, co jsem..."
"Drž zobák," houkl starý pán. "Vysvětlil jsem mu, že sice může vyhodit mě, ale ne moje podřízené. Jsi pěknej trouba," ztlumil hlas, "ale nemůžu tě teď postrádat."
"Díky."
Mary se procházela po pokoji. Pokoušel jsem se zachytit její pohled, ale žádný ke mně nevyslala. Vtom se zastavila za Jarvisovou židlí - a dala starému pánovi stejné znamení jako u Barnese.
Udeřil jsem Jarvise do hlavy svým zářičem a on se zhroutil ze židle.
"Zpátky, Davidsone!" zahřměl starý pán. Jeho pistole mířila na Davidsonova prsa. "Mary, jak to s ním vypadá?"
"Je v pořádku."
"A ten druhý?"
"Sám je taky čistý."
Oči starého pána po nás přejely a já se nikdy necítil blíž smrti než v této chvíli. "Svlékněte si košili," nařídil trpce.
Poslechli jsme - Mary měla pravdu. Začal jsem uvažovat, zda bych poznal, kdybych měl na zádech parazita. "Teď jeho," velel starý pán. "Vemte si rukavice."
Natáhli jsme Jarvise a pečlivě mu rozstřihli oblečení.
Měli jsme živý vzorek.

- VI. -

Měl jsem pocit, že budu zvracet. Pomyšlení, že jsem tu věc měl těsně za zády celou cestu z Iowy, bylo horší, než můj žaludek dokáže snést. Nejsem citlivka - ale vy nemůžete vědět, co s vámi takový pohled udělá, dokud to sami nezažijete; a s plným vědomím, o co kráčí.
Polkl jsem a řekl: "Sundáme to dolů. Možná ještě Jarvise zachráníme." Ale nemyslel jsem si to, hluboko vevnitř jsem cítil, že kdokoli byl jednou napaden, ten je ztracen navždy.
Starý pán nás zahnal zpátky. "Na Jarvise zapomeňte!"
"Ale..."
"Nechte toho! Jestli se zachrání on, na tom tolik nezáleží. V každém případě..." Zmlkl a já taky. Věděl jsem, co tím myslel; byli jsme postradatelní, ale lid Spojených států nikoli.
Starý pán s napřaženou zbraní a stále ve střehu pozoroval věc na Jarvisových zádech. Přikázal Mary: "Sežeň prezidenta. Zvláštní kód nula nula nula sedm."
Mary odešla ke stolu. Slyšel jsem, jak mluví do mikrofonu, ale byl jsem plně zaujat parazitem. Nezdálo se, že by se chystal opustit svého nositele.
Za chvilku Mary oznámila: "Nemůžu se k němu dostat, pane. Je tam jeden z jeho tajemníků, pan McDonough."
Starý pán sebou škubl. McDonough se těšil pověsti inteligentního, sympatického muže, kterého ovšem nebylo možné

o čemkoli přesvědčit, protože byl ve skutečnosti úplně vylízaný. Prezident ho používal jako nárazník.
Starý pán se rozeřval, aniž by se obtěžoval s mikrofonem. Ne, prezident není k zastižení. Ne, nemůže mu předat žádný vzkaz. Ne, pan McDonough nepřekračuje své pravomoce; starý pán není na seznamu výjimek, pokud takový seznam existuje. Ovšem, pan McDonough jim rád dohodne schůzku. To znělo slibně. Jak by vyhovoval příští pátek? Dnes? To je vyloučeno. Zítra? Nemožné.
Starý pán ukončil hovor a vypadalo to, že ho trefí šlak. Pak se dvakrát zhluboka nadechl, rysy se mu uvolnily, načež promluvil: "Dave, zavolej doktora Gravese. Vy ostatní se držte zpátky."
Šéf biologické laboratoře dorazil v okamžiku. "Doktore," oznámil mu starý pán, "tenhle exemplář ještě není mrtvý."
Graves se podíval pozorněji na Jarvisova záda. "Zajímavé," utrousil. Klekl si na jedno koleno.
"Zůstaňte stát!"
Graves vzhlédl. "Ale musím mít přece možnost..."
"Houby musíte! Chci po vás, abyste to prostudoval, jistě, ale nejdřív to udržíte při životě. Za druhé, nenecháte to utéct. Za třetí, budete se před tím chránit."
Graves se usmál: "Já se toho nebojím. Já..."
"Tak se toho bojte! To je rozkaz!"
"Chtěl jsem říci, že musím rychle sestavit inkubátor, aby to mělo dobré podmínky, až to sejmeme z hostitele. Je zřejmé, že tyhle věci potřebují kyslík - ne volný kyslík, ale kyslík ze svého hostitele. Snad bude stačit velký pes."
"Ne," štěkl starý pán. "Necháte to tak, jak to je."
"Co? Ten muž je dobrovolník?"
Starý pán neodpověděl. Graves pokračoval: "Lidé, využívaní v laboratoři k pokusným účelům, musí být dobrovolníci. Profesionální etika, víte."
Tihle hoši z laboratoře nemají ani páru o skutečném životě. Starý pán tiše řekl: "Doktore Gravesi, každý agent v tomto Oddělení je dobrovolníkem pro cokoli, co uznám za nezbytné. Splňte mé příkazy, prosím. Přineste nosítka. Buďte opatrní."
Když Jarvise odvezli, Mary, Davidson a já jsme šli na jeden či více drinků. Potřebovali jsme je. Davidson se třásl. Když nepřestal ani po prvním drinku, řekl jsem: "Podívej, Dave, mám z těch děvčat stejně špatný pocit jako ty, ale nešlo to jinak. Nech si to projít hlavou."
"Bylo to moc ošklivé?" zeptala se Mary.
"Dost. Nevím, kolik jsme jich zabili. Nebyl čas to počítat. Nestříleli jsme lidi, ale parazity." Obrátil jsem se k Davidsonovi. "Chápeš?"
"Máš pravdu. Nebyli to lidé." Zamyslel se. "Myslím, že bych mohl zastřelit svého vlastního bratra, kdyby to můj úkol vyžadoval. Jenže ty věci nejsou lidé. Střelíš - a ony jdou stále po tobě. Nejsou..." zlomil se mu hlas.
Jediné, co jsem cítil, byla lítost. Po chvíli odešel a Mary a já jsme ještě nějaký čas seděli a mluvili, hledajíce odpovědi, ale nedostali jsme se nikam. Pak Mary prohlásila, že je ospalá, a zamířila k dámské ubytovně. Starý pán nařídil, abychom se dnes v noci všichni pořádně vyspali, tak jsem odešel do pánského křídla a zahrabal se do spacáku.
Probudil mě letecký poplach. Neohrabaně jsem se nacpal do šatů, zatímco se větráky zastavovaly. Pak zabafal z interkomu hlas starého pána: "Protichemická a protiradiační opatření! Všechno zapečetit! Všichni do konferenčního sálu. Rychle!"
Jako terénní agent jsem neměl žádné povinnosti na místě, takže jsem se štrachal tunelem do křídla kanceláří. Starý pán byl ve velké hale a tvářil se pochmurně. Chtěl jsem se ho zeptat, co se děje, ale byl tam už tucet úředníků, agentů a sekretářek, kteří mě předešli. Za chvilku mne starý pán odeslal za hlídačem u vchodu pro seznam lidí, kteří jsou v objektu. Pak tu listinu přečetl a vzápětí bylo jasné, že každý člověk ze seznamuje teď uvnitř v hale; od obstarožní slečny Hainesové, sekretářky starého pána, až po číšníka ze salónku. S výjimkou hlídače u vchodu a Jarvise. Seznam byl určitě v pořádku, pohyb dovnitř a ven z objektu se u nás hlídal víc než v bance pohyb peněz.
Byl jsem odeslán znova, tentokrát pro hlídače od vchodu. Než opustil své místo, ještě musel zavolat starému pánovi, pak teprve zamkl vypínačem vchod a šel za mnou. Když jsme se vrátili, byl tam i Jarvis, hlídaný Gravesem a jedním z mužů z laboratoře. Měl na sobě nemocniční šaty, byl při vědomí, ale zjevně ne zcela při smyslech.
Začínal jsem tušit, co se děje. Starý pán stál tváří v tvář shromážděnému personálu, ale udržoval si odstup; svíral teď v ruce zbraň. "Jeden z parazitů, kteří nás napadli, se ztratil někde mezi námi," oznámil. "Některým z vás tohle říká až až. Těm ostatním musím vysvětlit, že bezpečnost nás všech - celé lidské rasy - závisí na naší dokonalé spolupráci a naprosté poslušnosti." Vysvětlil stručně, ale s ohavnou přesností, co to parazité jsou a jaká je situace. "Takže souhrnem," uzavřel, "parazit je téměř určitě v této místnosti. Jeden z nás vypadá jako člověk, ale je to pouze tělesná schránka, řízená vůlí našeho nejhoršího nepřítele."
Zašumělo to. Lidé vrhali pokradmu pohledy jeden na druhého. Ještě před chvílí jsme byli tým; teď jsme byli chátra, každý podezíral každého. Přistihl jsem se, že se odtahuji od muže, který stál nejblíž - Ronalda, číšníka ze salónku. Znal jsem ho roky.
Graves si odkašlal: "Šéfe, udělal jsem veškerá rozumná..."
"Sklapněte. Přiveďte Jarvise sem dopředu. Svlékněte ho." Graves zmlkl a spolu s asistentem splnili rozkaz. Jarvis zjevně vnímal své okolí jen částečně; Graves ho musel nadrogovat.
"Obraťte ho," nařídil starý pán. Jarvis se nechal otočit; na krku a ramenou měl rudou vyrážku, stopu po měkkýši.
"Všimněte si," pokračoval starý pán, "kde byla ta věc přichycena." Když Jarvise svlékali, byl slyšet pískot a rozpačité chichotání; nyní zavládlo hluboké ticho.
"Teď toho měkkýše chytíme. Co víc: my ho chytíme živého. Všichni jste viděli, kde parazit člověka napadá. Varuji vás; jestli sežehnete paprsky parazita, sežehnu potom já viníka. Když už budete muset střílet, používejte mírné dávky a mířte

dolů. Pojď sem!" Namířil pistolí na mne.
Zarazil mě na půl cesty mezi sebou a davem. "Gravesi! Usaďte Jarvise sem za mě. Ne, nechte ho svlečeného." Starý pán se obrátil zpět k mé osobě. "Odhoď zbraň na zem."
Jeho hlaveň mi mířila na pás. Dával jsem si pozor, jak svou zbraň odhodím. Položil jsem ji a skluzem poslal šest stop daleko.
"Svlékni se donaha."
Dost nepříjemný příkaz, pistole starého pána však překonala můj ostych. Ale neodradila některé dívky od chichotání, když jsem se svlékal. Jedna zašeptala: "Není to špatný!" A jiná odpověděla: "Je docela svalovec!" Zrudl jsem.
Když mě starý pán prohlédl, dal mi pokyn, ať si seberu zbraň. "Kryj mi záda," nařídil, "a hlídej dveře. Hej, ty! Dotty, nebo jak se jmenuješ - jsi na řadě."
Dotty byla jedna z písařek. Pochopitelně byla neozbrojená a byla oblečena v "negližé"; sahalo to až na zem. Popošla dopředu, zastavila se, ale nic nedělala.
Starý pán zamával pistolí. "Tak dělej - dolů s tím!"
"Vy to myslíte vážně?" zeptala se nevěřícně.
"Dělej!"
Skoro nadskočila. "No dobře," řekla. "Nemusíte člověku hned ustřelit hlavu." Kousla se do rtu a uvolnila pásek. "Měla bych za to dostat přidáno," dodala vzdorně a pak shodila šaty.
"Na druhou stranu ke zdi," usekl divoce starý pán. "Další!"
Po mém extempore se už muži nevzpírali, i když byli někteří v rozpacích. Ženy také ne, některé se chichotaly a červenaly, ale žádná z nich příliš neprotestovala. Během dvaceti minut tu bylo víc čtverečních yardů husí kůže, než jsem kdy předtím viděl, a hromada zbraní už vypadala jako celý arzenál.
Když přišla řada na Mary, svlékla se rychle a bez zbytečných řečí. Nic si z toho nedělala a nesla svou nahou kůži na trh s tichou důstojností. Na hromadu zbraní přispěla podstatnou měrou. Vysvětlil jsem si to tak, že má prostě ráda zbraně.
Konečně jsme byli všichni holí a evidentně bez parazitů - kromě starého pána a jeho staropanenské sekretářky. Mám pocit, že se slečny Hainesové trochu bál. Vypadal nešťastně a šťoural se hůlkou v hromadě prádla. Nakonec na ni pohlédl. "Slečno Hainesová - kdybyste byla tak laskavá."
Pomyslel jsem si: Hochu, tentokrát to budeš muset udělat násilím.
Stála tam, socha ukřivděné cudnosti. Přiblížil jsem se a procedil jsem koutkem úst: "Šéfe - a co vy? Svlíkněte se."
Vypadal překvapeně. "Chci tím říct," dodal jsem, "jste to buď vy, nebo ona. Může to být kdokoli z vás. Sundejte to dolů."
Starý pán se vždy dokáže smířit s tím, co je nevyhnutelné. "Svlékněte ji," pobídl ostatní a lopotil se se svými zipy s pochmurným výrazem v tváři. Řekl jsem Mary, ať vezme pár ženských a odstrojí slečnu Hainesovou. Když jsem se obrátil zpět, starý pán měl kalhoty na půl žerdi - a slečna Hainesová se dala na útěk.
Starý pán stál mezi námi - nemohl jsem na ni bezpečně zamířit - a všichni ostatní agenti byli odzbrojeni! Nemyslím, že by to byla náhoda; starý pán jim nevěřil, že nebudou střílet. Chtěl měkkýše - živého.
Než jsem se vzpamatoval, prolétla dveřmi a běžela chodbou. Mohl bych to do ní napálit tam, ale nedokázal jsem to. Jednak se nedokážu tak rychle oprostit od emocí - chci tím říct, že to stále ještě byla stará dáma Hainesová, šéfova sekretářka, ta, která mě pucovala za mizerný pravopis v mých hlášeních - a za druhé jsem nechtěl riskovat, že spálím parazita, kterého zřejmě měla na sobě.
Zaběhla do pokoje. Znovu jsem zaváhal - byl to dámský pokoj.
Ale jen na okamžik. Rozrazil jsem dveře a rozhlédl se, zbraň připravenou k výstřelu.
Něco mě udeřilo za pravé ucho.
Na několik dalších okamžiků si nemohu jasně vzpomenout. Poměrně dost dlouho jsem ležel bez sebe. Pamatuji si boj a nějaké výkřiky: "Tamhle!" a "Sakra! Kousla mě!" Pak řekl někdo tiše: "Hlídejte jí nohy a ruce!" Někdo jiný: "A co on?" A někdo další odpověděl: "Až potom, není zraněný."
Když odešli, byl jsem stále ještě prakticky v bezvědomí, ale začal jsem cítit, jak do mě proudí život. Posadil jsem se s pocitem, že musím něco strašně naléhavě udělat. Vrávoravě jsem vstal a šel ke dveřím. Opatrně jsem vykoukl; nikdo tam nebyl. Proplížil jsem se dolů chodbou, pryč od konferenčního sálu.
U venkovních dveří jsem si s úlekem uvědomil, že jsem nahý, a vrátil se přes halu do pánského křídla. Popadl jsem první šaty, které jsem našel, a nacpal jsem se do nich. Boty mi byly malé, ale zřejmě to nevadilo.
Běžel jsem zase zpátky k východu, našel jsem přepínač a dveře se otevřely.
Už jsem si myslel, že se mi podařilo utéct nepozorovaně, ale zrovna když jsem vybíhal ven, někdo vykřikl: "Same!"
Vyrazil jsem ze dveří. Teď jsem měl na výběr ze šesti dalších dveří, a ať si zvolím kterékoli, pak ještě ze tří dalších. Králičí nory, jak jsme říkali kancelářím, byly spojeny se světem špagetovou změtí tunelů. Vylezl jsem nakonec uvnitř stánku s ovocem a knihami, kývl na vlastníka, přeskočil pult a vmísil se do davu.
Naskočil jsem do tryskového expresu, jedoucího proti proudu řeky, vystoupil na první stanici, přešel na nástupiště protějšího směru a čekal u pokladního okénka, dokud nepřišel člověk, kterému při nákupu lístku čouhalo z peněženky větší množství peněz. Nastoupil jsem do stejného vlaku a vystoupil s ním. Na prvním tmavém místě jsem ho podřízl jako králíka. Teď jsem měl peníze a byl jsem připraven k akci. Nevěděl jsem, proč potřebuji peníze, ale bylo mi jasné, že jsou nutné k tomu, co jsem měl udělat.

- VII. -
Viděl jsem svět kolem sebe zvláštním dvojitým viděním, asi jako kdybych se díval přes vlnící se vodu. Přesto mě to nijak nepřekvapovalo, ani to neprobouzelo mou zvědavost. Pohyboval jsem se jako náměsíčník: nevěděl jsem, co je

mým úkolem; přesto jsem byl ale zcela při smyslech, byl jsem si vědom toho, kdo jsem, kde jsem, jakou práci jsem dělal v Oddělení. A ačkoli jsem neznal svůj úkol, věděl jsem vždy, co dělám, a byl jsem si jist, že každý můj čin byl právě v té chvíli nezbytný.
Po většinu doby jsem necítil žádné emoce, s výjimkou uspokojení, pocházejícího z práce, kterou je nezbytné vykonat. To bylo na vědomé úrovni; někde jinde, o mnoho pater níž, než jsem dokázal vnímat, jsem byl strašně nešťastný, vyděšený a naplněný pocitem viny, ale to všechno bylo hluboko, moc hluboko, uzamčeno a potlačeno, stěží jsem si toho byl vědom a mé jednání to nijak neovlivňovalo.
Věděl jsem, že jsem byl spatřen na útěku. Výkřik "Same!" patřil mně; ale jen dva lidé mě znali pod tímhle jménem a starý pán by použil mé pravé jméno. Takže si mě všimla Mary. Pomyslel jsem si, jak je dobře, že mi ukázala svůj byt. Než tam příště půjde, bude zapotřebí nastražit jí tam pekelný stroj. Mezi tím musím pilně pracovat a nenechat se chytit.
Pohyboval jsem se po oblasti, kde byla samá skladiště, využívaje všechny vytrénované schopnosti, abych nebyl zpozorován. Zakrátko jsem objevil vhodný objekt; byl na něm nápis: PŮDA K PRONAJMUTÍ - NAVŠTIVTE REALITNÍHO AGENTA V PŘÍZEMÍ. Prozkoumal jsem to, zapsal si adresu a pospíchal do poštovní budky Western Union, která byla o dva bloky dál. Našel jsem si volný přístroj a odeslal tuto zprávu: POŠLETE DVĚ BEDNY DROBNÝCH UPOMÍNKOVÝCH PŘEDMĚTU - STEJNÁ PROVIZE - PODEPSÁN JOEL FREEMAN. A přidal jsem adresu, kterou jsem si opsal. Poslal jsem to firmě Roscoe a Dillard, komisionářství a zprostředkovatelství, Des Moines, Iowa.
Když jsem vyšel z budky, pohled na jednu ze samoobslužných restaurací mi připomněl, že mám hlad, ale reflex náhle ustal a já už o tom víc nepřemýšlel. Vrátil jsem se do skladiště, našel si vzadu tmavý kout a usadil se, abych vyčkal rána a úředních hodin.
Měl jsem matný pocit neustále se opakujících klaustrofobických nočních můr.
V devět hodin ráno, hned jak agent otevřel dveře, jsem k němu zašel a půdu si pronajal, přičemž jsem mu zaplatil tučný nádavek za okamžité předání. Pak jsem vylezl na půdu, odemkl ji a čekal.
Kolem půl jedenácté přišly objednané bedny. Když doručovatel odešel, otevřel jsem jednu z nich, vytáhl jednu buňku, zahřál ji a připravil k použití. Pak jsem opět vyhledal agenta a požádal ho: "Pane Greenbergu, mohl byste jít se mnou na chvilku nahoru? Potřeboval bych nějaké změny v osvětlení; byl bych rád, kdybyste se na to mohl podívat."
Měl sice řeči, ale udělal to. Když vstoupil na půdu, zavřel jsem dveře a vedl ho k otevřené bedně. "Tady," prohlásil jsem, "když se kousek nahnete tamtím směrem, uvidíte, co mám na mysli. Kdybych mohl jen-"
Sevřel jsem ho chvatem, který ho znehybnil, vyhrnul jsem mu sako a košili, přesadil jsem vládce z buňky na jeho holá záda a pevně ho držel, dokud se nepřestal vzpírat. Pak jsem ho nechal vstát, zastrčil mu košili a oprášil ho. Když popadl dech, zeptal jsem se: "Co nového v Des Moines?"
"Co chceš vědět?" odpověděl otázkou. "Jak dlouho jsi pryč?"
Začal jsem vysvětlovat, ale přerušil mě: "Dohodněme se přímo, nemařme čas." Vyhrnul jsem si košili, on udělal totéž a sedli jsme si na zavřenou bednu, záda k zádům, aby se naši vládci mohli dotýkat. Má vlastní mysl byla prázdná; nemám ponětí, jak dlouho to trvalo. Pozoroval jsem mouchu, bzučící kolem zaprášené pavučiny.
Naší další posilou byl správce budovy. Byl to velký Švéd a dal nám zabrat oběma. Potom pan Greenberg zatelefonoval majiteli domu a trval na tom, že sem musí přijít a podívat se na nějakou závadu na konstrukci - nevím přesně, co mu povídal, měl jsem spoustu práce; spolu se správcem jsme otvírali a zahřívali další buňky.
Vlastník budovy byl významný muž a všichni jsme se jeho získáním cítili poctěni, samozřejmě včetně jeho. Byl členem Konstitučního klubu. Seznam členstva tohoto klubu byl prakticky totožný se jmény v publikaci "Kdo je kdo ve finančnictví, vládě a průmyslu".
Blížilo se poledne; nesměli jsme ztrácet čas. Správce šel ven koupit mi šaty a velkou tašku a poslal nahoru majitelova šoféra, aby mohl být také získán. Ve dvanáct třicet jsme vyrazili, já a majitel domu v jeho autě, s nímž jezdil do města. V tašce bylo dvanáct vládců; byli v buňkách, ale připraveni.
Majitel domu nás při vstupu zapsal jako J. Hardwicka Portera s hostem. Dveřník se pokoušel odebrat mi tašku, ale trval jsem na tom, že ji potřebuji, abych si mohl před obědem vyměnit košili. Motali jsme se v umývárně, dokud tam kromě nás nezbyl jen obsluhující - v tom okamžiku jsme ho získali a poslali pro ředitele klubu, že se nějakému hostu udělalo v umývárně špatně.
Když jsme se postarali o ředitele, opatřil mi bílý plášť a stal jsem se dalším toaletářem. Zůstalo mi už jen deset vládců, ale moji kolegové měli vyzvednout z půdy bedny a přivézt je brzy do klubu. Zbytek vládců jsme spolu s pravým toaletářem použili, ještě než skončila polední špička. Jeden z hostů nás překvapil ve chvíli, kdy jsme byli zaměstnáni, a musel jsem ho zabít. Nacpali jsme ho do přístěnku na hadry. Pak byla chvíle klidu, protože bedny stále ještě nepřijely.
Pocit hladu mě skoro porazil; pak trochu polevil, ale nepřestával. Řekl jsem to řediteli, a ten mi přinesl oběd do své pracovny. Bedny dorazily, právě když jsem dojídal.
Během klidnějšího období po obědě jsme zabezpečili okolí. Ve čtyři hodiny odpoledne byli všichni v budově naši - členové klubu, personál, hosté. Od té chvíle jsme další zpracovávali v hale, hned jak je dveřník vpustil dovnitř. Později ředitel zatelefonoval do Des Moines pro další bedny. Velký úlovek jsme zaznamenali večer - sekčního šéfa z ministerstva financí. To bylo opravdové vítězství; vždyť ministerstvo financí je pověřeno péčí o bezpečnost prezidenta.

- VIII. -

Z ulovení vysokého úředníka v klíčové funkci jsem měl pocit mlhavého uspokojení, pak už jsem o tom nepřemýšlel. My - myslím tím lidští spojenci - jsme skoro nepřemýšleli; věděli jsme, co máme dělat, ale jen v okamžiku akce, stejně jako dobře vycvičený kůň dostává příkazy, plní je a je připraven na další signál svého jezdce.

Vycvičený kůň a jezdec je dobré přirovnání, ale ani tento typ dvojice nedosahoval našich kvalit. Vládci měli k dispozici nejen naši plnou inteligenci, ale byli také schopni čerpat přímo z našich vzpomínek a zkušeností. Vládci nás taky používali pro své vlastní rozhovory; někdy jsme rozuměli, o čem se baví, někdy ne. Mluvená řeč šla přes služebníka, ale přímé komunikace mezi vládci, která byla daleko důležitější, se neúčastnil. Během ní jsme tiše seděli a čekali, až naši páni skončí, pak jsme si upravili oděv a dělali, co bylo zapotřebí.
Se slovy, kterými přese mne promlouval můj pán, jsem neměl společného víc než telefon. Byl jsem pouhý dorozumívací nástroj. Několik dní po tom, co jsem byl získán, jsem dal řediteli klubu instrukce ohledně posílání beden s vládci. Mlhavě jsem tušil, že přistály další tři lodi, ale mé vědomé vědomí neznalo nic, jen jednu adresu v New Orleansu. Nepřemýšlel jsem o tom; pokračoval jsem v práci. Byl jsem novým "zvláštním asistentem" pana Pottera a trávil dny v jeho kanceláři - a noci ostatně také. Možná, že ve skutečnosti byl vztah obrácený; často jsem dával instrukce já Potterovi. Nebo možná ani dnes nerozumím sociální organizaci těch parazitů o mnoho lépe než tenkrát.
Věděl jsem - a můj pán taky - , že bych se měl držet v ústraní. Můj pán věděl vše, co jsem věděl já; i to, že jsem jediný člověk, o němž starý pán ví, že byl získán. A jsem si jistý, že můj vládce věděl, že starý pán nepřestane po mně pátrat, aby mě zajal nebo zabil.
Zdá se zvláštní, že si můj pán nenašel jiné tělo a moje nezlikvidoval; měli jsme k dispozici daleko víc lidí, než jsme mohli pány pokrýt. Určitě to nebylo kvůli nějaké obdobě lidské útlocitnosti; vládci, nově doraziví v transportních buňkách, často poškozovali své hostitele. Vždycky jednoho zničili a našli nového. Na druhé straně, zlikvidoval by zkušený kovboj dobře vycvičeného pracovního koně kvůli nevyzkoušenému cizímu zvířeti? Možná je tohle ten důvod, proč jsem byl schován a ušetřen.
Po nějaké době bylo město "zabezpečeno" a můj pán mě začal brát do ulic. Tím nechci říct, že každý obyvatel měl na zádech náklad - to ne, lidí bylo velmi mnoho a vládců stále velmi málo -, ale klíčové pozice ve městě měli v držení naši stoupenci. Od poldy, co stál na rohu, až po starostu a policejního šéfa, nezapomněli jsme ani na náčelníka věznice, církevní hodnostáře, členy výborů a rad a úplně každého ve veřejných médiích a spojích. Většina obyvatel dál žila svými záležitostmi a jejich život tou maškarádou nejenže nebyl narušen, ale ani o ní nevěděli.
Samozřejmě, pokud se některý z nich stal z nějakého důvodu objektem zájmu vládců, byl použit - a hned věděl.
Jeden z problémů, který trápil naše vládce, byla obtížnost dorozumívání na velké vzdálenosti. Komunikace byla omezena na to, co byli lidští nosiči schopni sdělit svou řečí běžnými cestami, a to bylo dále omezeno, pokud nebyla zabezpečena celá cesta spojení, na šifrované zprávy, jako byla ta, kterou jsem poslal, když jsem objednával první zásilku pánů. Taková komunikace prostřednictvím služebníků potřebám vládců téměř jistě nepostačovala; aby mohli koordinovat své akce, potřebovali častá přímá setkání kontaktem těl, "přímé konference".
Byl jsem poslán do New Orleansu na takové setkání.
Jako obvykle jsem šel jednoho dne ráno po ulici, pak jsem zamířil na startovací plošinu nad městem a objednal si taxík. Po chvíli čekání můj vůz přistál na rampě a já se chystal nastoupit - když vtom nějaký postarší muž zrychlil a nacpal se do taxíku přede mnou.
Dostal jsem příkaz ho zlikvidovat, ale byl vzápětí přebit jiným který mi říkal, abych jednal pomalu a opatrně.
Zaprotestoval jsem: "Promiňte, pane, ale ta kabina je obsazená."
"Souhlasí," odpověděl. "Já jsem ji obsadil."
"Budete si muset najít jinou," pokračoval jsem rozumným tónem. "Můžeme se podívat na číslo vašeho lístku."
Dostal jsem ho; taxík měl startovací číslo shodné s mým lístkem, ale jím to vůbec neotřáslo. "Kam jedete?" dožadoval se.
"Do New Orleansu," odpověděl jsem a dozvěděl se tak poprvé svůj cíl.
"Tak to mě můžete vysadit v Memphisu."
Zavrtěl jsem hlavou. "Není to po cestě."
"To je otázka patnácti minut!" Zřejmě měl problémy s kontrolou svého hněvu. "Nemůžete nechat veřejný dopravní prostředek bezdůvodně nevytížený!" Odvrátil se ode mne. "Řidiči! Vysvětlete dopravní řád téhle osobě."
Řidič se přestal šťourat v zubech. "Do toho mi nic není. Já jen naložim, vodvezu, vyložim. Dohodněte se, nebo si zavolám dispečerovi pro jinej let."
Zaváhal jsem, instrukce ještě nepřišly. Pak jsem zjistil, že lezu dovnitř. "New Orleans," oznámil jsem, "se zastávkou v Memphisu." Řidič pokrčil rameny a dal znamení kontrolní věži. Druhý pasažér si odfrkl a dál si mě nevšímal.
Když jsme byli ve vzduchu, otevřel kufřík a rozložil si papíry po kolenou. Pozoroval jsem ho s nezájmem. Pak jsem si uvědomil, že jsem si přesedl, abych mohl snáze vytáhnout zbraň. Muž udělal bleskurychlý pohyb rukou a chytil mě za zápěstí. "Ne tak rychle, synu," prohodil a jeho rysy se roztáhly do satanského úšklebku starého pána osobně.
Mám rychlé reflexy, ale byl jsem v nevýhodě, protože všechny informace musely jít ode mne k mému vládci, ten si je musel promyslet a dát mi pokyn k akci. Jak velké zdržení to je? Nevím. Když jsem se pohnul, ucítil jsem na žebrech hlaveň pistole. "Uklidni se."
Druhou rukou mi něco vrazil proti boku; ucítil jsem bodnutí jehly a pak se po mně rozlilo teplé chvění, jak nad mým tělem začínala přebírat vládu droga. Udělal jsem ještě jeden pokus vytáhnout zbraň a zhroutil jsem se.
Uvědomoval jsem si vzdálené hlasy. Někdo se mnou dost hrubě manipulovala kdosi říkal: "Dávej pozor na toho opičáka!" Jiný hlas odpovídal: "To je v pořádku, má přeřezaný šlachy," do čehož opáčil ten první: "Ale zůstaly mu ještě zuby, ne?"
Jo, pomyslel jsem si, prskaje vzteky, a jestli se přiblížíte, tak vás těma zubama kousnu. Poznámka o přeřezaných šlachách vypadala pravdivě; nemohl jsem pohybovat žádnou z končetin, ale daleko víc mi vadilo, že o mně mluvili jako o opičákovi. Je to hanba, říkal jsem si, nadávat muži, který se nemůže bránit.
Trochu jsem si zalkal a propadl se do mrákot.

"Už je ti líp, synku?"
Starý pán se ke mně nakláněl přes okraj postele a přemýšlivě mě pozoroval. Měl holou hruď, pokrytou stříbrnými chlupy.
"Uhm," zahuhlal jsem. "Vyloženě skvěle." Pokusil jsem se sednout si, ale zjistil jsem, že nemůžu.
Starý pán obešel postel a přiblížil se ze strany. "Můžem sundat tyhle zábrany," navrhl a začal manipulovat s příchytkami. "Nechci, aby ses nám zranil."
Za stálého drbání jsem se posadil. "A teď," řekl starý pán, "kolik si toho pamatuješ? Povídej."
"Pamatuju?"
"Dostali tě. Pamatuješ si něco z doby po tom, co tě ovládl parazit?"
Náhle mě zachvátil děsivý strach. Křečovitě jsem se zachytil postele. "Šéfe! Najdou tohle místo. Já jsem jim o něm řekl!"
"Ne, nenajdou," odpověděl tiše, "protože tohle nejsou ty místnosti, které si pamatuješ. Dal jsem je evakuovat. O tom přesunu nevědí - alespoň si to myslím. Tak vzpomínáš si na něco?"
"Jistěže si vzpomínám. Utekl jsem odsud - myslím ze starých kanceláří - a šel jsem..." Mé myšlenky pádily o závod; měl jsem náhle pocit, že zase držím holou rukou živého vládce, abych jej mohl umístit na záda pozemkového agenta.
Začal jsem zvracet. Starý pán mi otřel ústa a jemně řekl: "Pokračuj."
Polkl jsem. "Šéfe - jsou všude. Dostali celé město."
"Já vím. Stejně jako Des Moines. A Minneapolis, St. Paul, New Orleans a Kansas City. Možná i další, nevím - nemůžu být všude." Zamračil se a dodal: "Je to jako běžet závod se svázanýma nohama. Prohráváme, a to rychle. Nemůžeme dokonce ani odříznout města, o kterých víme."
"Panebože! Proč ne?"
"Měl bys to vědět. Protože ‚starší a moudřejší pomazané hlavy' stále ještě nejsou přesvědčené. Protože když oni ovládnou město, všechno jde navenek jako dřív."
Zíral jsem. "No nic," prohodil povzbudivě. "Jsi první průlom, který se nám povedl. Jsi první oběť, kterou jsme dostali zpět živou... A teď jsme zjistili, že si pamatuješ, co se s tebou dělo. To je důležité. A tvůj parazit je prvním, kterého se podařilo zajmout a udržet při životě. Máme teď možnost..."
Moje tvář musela být ztělesněním hrůzy; zmínka o tom, že můj vládce je stále naživu - a může mě ovládnout zase - byla poslední kapkou, víc už bych snad nesnesl.
Starý pán mnou zatřepal. "Neber si to tak," chlácholil mě. "Máš ještě málo sil."
"Kde je?"
"Kdo? Parazit? Nelam si s tím hlavu. Teď vycucává tvého nástupce, rudého orangutana jménem Napoleon. Už ti neublíží."
"Zabte ho!"
"To nejde. Potřebujeme ho ke studiu živého."
Musel jsem asi pěkně vyvádět, protože mi dal facku. "Brzdi," varoval mě. "Nerad ti ubližuju, když jsi nemocný, ale jinak to nešlo. Potřebujem z tebe dostat všechno, co víš. Takže toho nech a začni."
Sebral jsem se a začal podrobně vyprávět vše, na co jsem si mohl vzpomenout. Popsal jsem mu, jak jsem si najal půdu, jak jsem získal první oběť a jak jsme se pak přesunuli do Konstitučního klubu. Starý pán pokývl. "Logické. Byl jsi dobrý agent dokonce i pro ně!"
"Vy mi nerozumíte," protestoval jsem. "Nic jsem nedělal vlastní hlavou. Věděl jsem, co se bude dít, ale to je taky všechno. Bylo to jako - hm, jako kdyby..." zmlkl jsem, neschopen najít vhodný výraz.
"Nevadí. Pokračuj."
"Když jsme dostali ředitele klubu, tak už to bylo jednoduché. Chytali jsme je, jak vešli dovnitř, a..."
"Jména?"
"Ano, jistě. M. C. Greenberg, Thor Hansen, J. Hardwick Potter, jeho šofér Jim Wakeley, malý kluk, kterému říkali Jake, toaletář, ale ten musel být později odstraněn - jeho pán mu neposkytl čas pro činnosti nezbytné k životu. Pak tam byl ředitel; nikdy jsem se nedozvěděl, jak se jmenuje." Odmlčel jsem se a nechal svou paměť vrátit se zpět, abych si byl jist jménem každé z obětí. "Ježíšmarjá!"
"Co se děje?"
"Sekční šéf ministerstva financí."
"Vy jste dostali i jeho?"
"Ano. Hned první den. Jak je to dlouho? Probůh, šéfe, ministerstvo financí chrání prezidenta!"
Ale tam, kde stál původně starý pán, byl už jen vzduch.
Padl jsem vyčerpaně na postel a začal vzlykat do polštáře. Za nějakou chvíli jsem usnul.

- IX. -

Probudil jsem se s pachutí v ústech, třeštící hlavou a s pocitem blížící se katastrofy. Přesto jsem se ale ve srovnání s dřívějškem cítil líp.
Jakýsi veselý hlas se zeptal: "Už je to lepší?"
Nade mnou se sklánělo malé tmavovlasé stvoření, roztomilá malá beruška. A mně už bylo natolik dobře, že jsem to dokázal ocenit, i když jen slabě. Měla na sobě podivný úbor: bílé šortky, jakýsi kus látky, věznící prsa, a něco jako kovový krunýř, kryjící krk, ramena a páteř.
"Je," přiznal jsem a zašklebil se.
"Máš ošklivo v puse?"

"Jako v polepšovně."
"Vezmi si tohle," podala mi sklenici s nějakou tekutinou; trochu pálila a spláchla pachuť. "Ne, nepolykej to. Vyplivni to a já ti donesu vodu." Poslechl jsem.
"Jsem Doris Marsdenová," mluvila dál, "tvoje denní ošetřovatelka."
"Jsem rád, že tě doznávám, Doris," odpověděl jsem a upřeně si ji prohlížel. "Řekni mi - proč ten hábit? Ne že by se mi to nelíbilo, ale vypadáš, jako bys utekla z nějakého komiksu."
Zahihňala se. "Připadám si jako středověký rytíř. Ale zvykneš si na to - já si taky zvykla."
"Mně se to líbí. Ale proč?"
"Příkaz starého pána."
Pak už jsem pochopil proč a začal se zase cítit hůř. Doris pokračovala: "A teď večeři." Vytáhla tác.
"Nechci jíst."
"Otevři pusu," nařídila rozhodně. "Nebo ti to vyleju na hlavu."
Mezi doušky, které jsem dělal v sebeobraně, jsem se pokusil vymanit. "Už je mi fakt dobře. Jednu dávku Gyra a jsem zas na nohou."
"Žádné stimulátory," oznámila měkce, zatímco do mě stále ládovala jednu lžíci za druhou. "Speciální dietu, hodně odpočinku a později prášek pro spaní. To řekl starý pán."
"Co mi je?"
"Vyčerpání, vyhladovění a začínající kurděje. A taky svrab a vši - ale s těmi už jsme si poradili. Teď to víš, ale jestli to řekneš doktorovi, tak všechno zapřu. Obrať se."
Poslechl jsem. Začala mě převlékat. Zjistil jsem, že jsem samá skvrna od svrabu; přemýšlel jsem o tom, co mi řekla, a pokoušel jsem se rozvzpomenout, v jakých podmínkách jsem žil se svým pánem.
"Přestaň se klepat," zareagovala. "Je ti špatně?"
"Jsem v pořádku," ujistil jsem ji. Pokud se pamatuji, nejedl jsem častěji než jednou za dva až tři dny. Mytí? Moment, já si vzpomenu. No, vlastně jsem se nemyl vůbec! Každodenně jsem se holil a bral si čistou košili; to bylo nutné kvůli kamufláži a můj vládce to věděl.
Naproti tomu boty jsem si nezul od chvíle, kdy jsem je ukradl. Až když mě starý pán znovu našel - a byly přece hrozně těsné. "Jaký tvar mají moje chodidla?" zeptal jsem se.
"Nebuď zvědavý," poradila mi Doris.
Mám rád ošetřovatelky, jsou tiché, obětavé a tolerantní. Slečna Briggsová, moje noční sestra, nebyla tak roztomilý výtvor přírody jako Doris; měla obličej jako kobyla. Nosila také ten muzikálový postroj, z něhož si Doris dělala legraci, ale slečna Briggsová ho nosila s vážným výrazem a kráčela jako grenadýr. Doris, pámbů jí to požehnej, se při pohybu mírně vlnila.
Slečna Briggsová mi odmítla dát druhou tabletku pro spaní, když jsem se v noci probudil a hrůzou nemohl spát, ale zahrála si se mnou poker a obrala mě o půl měsíční gáže. Pokusil jsem se z ní vytáhnout, co je s prezidentem, ale neřekla nic. Nepřiznala, že by cokoli věděla o existenci parazitů, létajících talířů nebo něčeho takového - ale přitom měla na sobě konstrukci, která mohla mít jen jeden účel!
Zeptal jsem se jí tedy aspoň, co bylo ve zprávách. Tvrdila, že měla příliš mnoho práce, než aby se dívala na stereo. Tak jsem ji požádal, jestli bych nemohl dostat jeden stereopřijímač na pokoj. Odpověděla, že se musím zeptat doktora, že mám naordinovaný klid. Zajímal jsem se, kdy toho takzvaného doktora uvidím. A pak zazvonil zvonek, jak ji někdo volal, a ona odešla.
Ujistil jsem se, že je pryč, a našvindloval jsem karty, abych aspoň něco vyhrál zpátky.
Později jsem usnul a vzbudilo mě až oplácávání mokrou žínkou, kterou na můj obličej směřovala právě slečna Briggsová. Připravila mě tak na snídani, potom ji vystřídala Doris a tu snídani mi donesla. Když jsem přežvykoval, loudil jsem na ní, co je nového - se stejným výsledkem jako u slečny Briggsové. Zdejší sestry se chovaly k pacientům jako k zaostalým dětem.
Po snídani se na mě přišel podívat Davidson. "Zaslechl jsem, že jsi tady," vysvětlil. Měl na sobě šortky a jinak nic, jen obvaz, pokrývající celou levou paži.
"To mně toho tolik neřeknou," postěžoval jsem si. "Co se ti stalo s rukou?"
"Bodla mě včela."
Když mi nechce říct, kdo a kde mu ji spálil, je to jeho věc. Zkusil jsem to jinak. "Starý pán tu byl včera a dost kvapně odešel. Nepotkals ho od té doby?"
"Hm."
"No?" pobídl jsem ho.
"No a co ty? Prověřili tě psychoanalytici pro tajné informace, nebo ne?"
"Jsou snad o mně nějaké pochybnosti?"
"To máš setsakra pravdu, že jsou. Chudák Jarvis se z toho nedostal."
"Co?" O Jarvisovi jsem neslyšel. "Co je s ním?"
"Už není. Upadl do kómatu a zemřel - den potom, co jsi utekl. Chci říct den potom, co tě ovládli." Davidson mě přelétl pohledem. "Musíš být z tuhého těsta."
Necítil jsem se jako chlapík z tuhého těsta. Slzy slabostí mi opět vytryskly a já se je mrkáním snažil zamaskovat.
Davidson se tvářil, že je nevidí, a pokračoval: "Měls vidět ten randál, když jsi nám pláchnul. Starý pán za tebou vyrazil úplně nahý, měl jen pistoli a chmurně odhodlaný výraz. Byl by tě chytil, ale policie ho sebrala a my ho museli jít vytáhnout z basy." Davidson se zašklebil.
Slabě jsem zakřenění opětoval. Bylo to statečné a hloupoučké zároveň: starý pán, tak jak ho pámbů stvořil, vyráží ven

zachránit svět. "Škoda, že jsem o to přišel. Co se dělo dál?"
Davidson si mě prohlédl a řekl: "Počkej chvilku." Odkráčel, aby se za okamžik vrátil. "Starý pán to povolil. Co chceš vědět?"
"Všechno! Co se dělo včera?"
"To jsem přišel k tomuhle," zamával poraněnou končetinou. "Měl jsem štěstí," dodal, "tři agenti tam přišli o krk. Byla to docela mela."
"Ale co je s prezidentem? Je..."
Doris vpadla dovnitř. "Á, tady jsi!" obořila se na Davidsona. "Řekla jsem ti, že máš čekat v posteli. Hned teď odjíždíš do nemocnice v Mercy. Sanitka už deset minut čeká."
Vstal, zašklebil se a bodře šťouchl do Doris zdravou rukou. "Beze mě tu srandu nezačnou."
"Tak honem!"
"Vždyť už jdu."
Houkl jsem: "Hej! Co je s prezidentem?"
Davidson se ohlédl přes rameno. "Jo ten? Je v pořádku - nemá ani škrábnutí." Odešel.
Zuřící Doris se vrátila za pár minut. "Ti pacienti!" pronesla s despektem. "Správně jsem mu měla dát injekci dvacet minut před odjezdem, aby stačila zabrat. Takhle ji dostal, až když nastupoval do sanitky."
"Jakou injekci?"
"On ti nic neřekl?"
"Ne."
"Přece... Vlastně proč by měl? Amputace a transplantace levého předloktí."
"A kruci." No, pomyslel jsem si, od Davidsona konec téhle historie neuslyším; transplantace nové končetiny znamená šok a pacienta drží pod prášky nejmíň deset dní. Udeřil jsem znovu na Doris: "A co starý pán? Je raněný? Nebo je proti tvým svatým zásadám mi to povědět?"
"Moc mluvíš," odsekla. "Teď dostaneš svou ranní výživnou dávku a pak si schrupneš." Podala mi sklenici mléčné břečky.
"Vyklop to, děvče, nebo ti to hodím na hlavu."
"Starý pán? Myslíš šéfa Oddělení?"
"Koho jiného?"
"Není na seznamu nemocných." Ušklíbla se. "Jeho bych mít jako pacienta teda nechtěla."

- X. -
Další dva nebo tři dny jsem ležel v posteli a starali se o mě jak o malé dítě. Nevadilo mi to; byl to první opravdový odpočinek, který jsem po letech zažil. Svrab začal mizet a zakrátko mi byl doporučen - přesněji řečeno, byl po mně požadován - lehký pohyb po pokoji.
Přišel mě navštívit starý pán. "No jo, pořád se ulejvá," konstatoval.
Začervenal jsem se. "Vy jeden nactiutrhači," pustil jsem se do něj. "Sežeňte mi kalhoty a já vám ukážu, kdo se ulejvá."
"Vydrž." Vzal si můj zdravotní záznam a prohlédl si ho. "Sestro," houkl, "dejte tomu muži šortky. Povolávám ho zpět do služby."
Doris se na něj rozhořčeně podívala. "Ať jste sebevětší šéf, tady nemůžete nikomu nic nařizovat. Pan doktor bude..."
"Sklapněte!" přerušil ji. "A doneste ty gatě."
"Ale..."
Zvedl ji ze židle, otočil čelem vzad a plácnutím mezi lopatky vyslal kýženým směrem. "Fofrem!"
Za stálého brblání a skuhrání odkráčela a vrátila se s lékařem. Starý pán mírně poznamenal: "Doktore, poslal jsem pro kalhoty, ne pro vás."
"Budu vám vděčen, když nebudete zasahovat do léčby pacientů," pronesl doktor škrobeně.
"To už není váš pacient. Povolávám ho zpět do služby."
"Vážně? Jestliže se vám nelibí způsob, jakým řídím pracoviště, můžete mít moji výpověď."
"Prosím za prominutí," omluvil se starý pán. "Někdy pro samou práci zapomínám na správný služební postup. Udělal byste mi tu laskavost a vyšetřil tohoto pacienta? Jestli už je schopen služby, rád bych ho měl zpátky co nejdřív."
Doktorovi zaškubala čelist: "Jistě, pane!" Okázale si prostudoval můj zdravotní záznam, pak mi vyzkoušel reflexy.
"Potřebuje ještě nějaký čas na zotavenou - ale můžete ho mít. Sestro, dojděte pro nějaké oblečení pro pána."
Oblečení se skládalo z šortek a bot. Ale všichni ostatní byli oblečeni stejně a bylo příjemné dívat se na ta holá záda bez visících vládců. Svěřil jsem se s tím starému pánovi. "Nejlepší obrana, jaké jsme schopni," zabručel, "i když vypadáme jak na koupališti. Jestli tuhle záležitost nevyřešíme, než začne zima, jsme v háji!"
Zastavil se u dveří s nápisem: BIOLOGICKÁ LABORATOŘ. VSTUP ZAKÁZÁN!
Couvl jsem. "Kam to jdeme?"
"Podívat se na náhradníka, na tu opici s tvým parazitem."
"To jsem si mohl myslet. Díky, ale to není nic pro mě!" Cítil jsem, jak se třesu.
"Tak podívej, synu," řekl trpělivě, "musíš ten strach překonat. Nejlepší způsob je uvidět to, postavit se tomu tváří v tvář. Vím, jak je to těžké; než jsem si zvykl, strávil jsem pár hodin tím, že jsem na to koukal."
"Nevíte - nemůžete vědět!" Třásl jsem se tak, že jsem se musel opřít o rám dveří.
"Chápu, že je to jiné, když jsi už měl parazita přichyceného na vlastní kůži. Jarvis..." Odmlčel se.
"To si buďte setsakra jistý, že je to jiné! Dovnitř mě nedostanete!"
"Ne? Taky si to už myslím. Doktor měl pravdu. Vrať se zpátky do nemocnice, hochu." Zamířil do laboratoře.

Ušel asi tři nebo čtyři kroky, když jsem ho zavolal: "Šéfe!"
Zastavil se a otočil; jeho tvář byla bez jakéhokoli výrazu. "Počkejte," požádal jsem, "půjdu taky."
"Nemusíš."
"Půjdu. Vždycky to chvilku trvá, než se vám nervy zase spraví."
Když jsem došel k němu, uchopil mě pod paží, jemně a přátelsky, a vedl mě. Vstoupili jsme, odemkli zamčené dveře a vešli do místnosti, kde bylo teplo a vlhko. Lidoop byl v kleci.
Jeho tělo bylo podepřeno a uvězněno v konstrukci z kovových pásů. Nohy a ruce mu schlíple visely, jako kdyby je neměl pod kontrolou. Vzhlédl k nám zlovolnýma, inteligentníma očima, pak v nich oheň pohasl a byly z nich jen oči němého zvířete, zvířete, které trpí.
"Prohlídnem si ho z boku," vybídl mě tiše starý pán. Byl bych se vzepřel, ale stále mě ještě držel. Lidoop nás sledoval očima, ale tělo bylo stále v konstrukci. Z nového úhlu jsem uviděl - jeho.
Mého vládce. Tu věc, která mi seděla na zádech nekonečně dlouho, mluvila mými ústy, myslela mým mozkem. Můj vládce.
"Uklidni se," řekl měkce starý pán. "Zvykneš si. Na chvilku se koukej jinam; to pomáhá."
Udělal jsem to a pomohlo to. Párkrát jsem se zhluboka nadechl a nechal zklidnit srdeční tep. Donutil jsem se znovu se podívat.
To, co vzbuzuje hrůzu, není vlastní vzhled parazita. Ani strach z pouhého vědomí, co dokáže, protože pohled na něj mě děsil už tenkrát poprvé, když jsme ještě o nich nic nevěděli. Pokusil jsem se to vylíčit starému pánovi. Přikývl, oči stále upřené na parazita. "To říká každý," přitakal. "Instinktivní strach, jako má pták z hada. Pravděpodobně jeho hlavní zbraň." Uhnul očima stranou, snad byl tak dlouhý pohled příliš i na jeho železné nervy.
Přitiskl jsem se k němu, pokoušel jsem si zvyknout a polykal zpět svou snídani. Stále jsem si opakoval, že mi nemůže nic udělat. Znovu jsem se odvrátil a zjistil, že mě starý pán pozoruje. "Tak co?" zeptal se. "Už si zvykáš?"
Obrátil jsem zrak zpět ke kleci. "Trochu." Pak to ve mně povolilo. "Chci jen jedno: zabít tu bestii! Chci je zabít všechny, chci celý život zabíjet tyhle bestie!" Začal jsem se znovu třást.
Starý pán mě stále pozorně sledoval. "Tumáš," podal mi svou pistoli.
Překvapilo mě to. Já zbraň neměl; přišel jsem rovnou z postele. Přijal jsem pistoli, ale tázavě jsem na něj pohlédl. "Proč mi ji dáváte?"
"Chtěl jsi toho tvora zabít. Jestli je to nutné - udělej to. Zab ho. Hned."
"Co? Šéfe, říkal jste přece, že tenhle exemplář potřebujete ke studiu."
"To ano. Ale jestli máš pocit, že ho musíš zabít, udělej to. Tenhle kus je tvůj. Jestli ho potřebuješ zabít, aby se z tebe stal zase celý chlap, tak dělej."
"Aby se ze mě zase stal celý chlap..." Ta myšlenka mi proběhla hlavou. Starý pán věděl, jak mě vyléčit. Už jsem se nechvěl; zbraň mi spočívala v ruce, připravená vyplivnout plamen a zabíjet. Můj vládce...
Když tohohle tvora zabiju, stanu se svobodným, ale nebudu skutečně svobodným, dokud budou naživu další. Toužil jsem je vyhubit všechny, každého z nich vypátrat, sežehnout... Ale nejvíc ze všech právě toho tady.
Můj pán... Stále to bude můj pán, dokud ho nezabiju. V koutku duše jsem měl temnou jistotu, že kdybych se s ním ocitl o samotě, nebyl bych schopen udělat vůbec nic, zůstal bych přimražen na místě, dokud by se nevyškrábal zpět na má záda, neusadil se mezi lopatkami, nenašel míšní kanál a nepřevzal vládu nad mozkem a celou mojí osobností.
Ale teď ho můžu zabít!
Už bez strachu, zato s divokou radostí jsem zvedl hlaveň.
Starý pán mě sledoval.
Sklonil jsem pistoli a řekl nejistě: "Šéfe, předpokládejme, že to udělám. Máte jiného?"
"Ne."
"Ale vy ho potřebujete."
"Ano."
"No dobře, ale - proboha, proč jste mi dal tu pistoli?"
"Však víš proč. Jestli to musíš udělat, tak do toho. Jestli se bez toho můžeš obejít, pak ho Oddělení využije."
Musel jsem. I kdybychom vyhubili všechny ostatní, kdyby tento byl naživu, stále bych se třásl před každým tmavým místem. A co se nových exemplářů týče - v Konstitučním klubu jich můžeme pochytat třeba tucet. Když tenhle bude po smrti, tak akci klidně povedu sám. Dech se mi zrychlil a já opět zamířil.
Potom jsem se otočil a rychle strčil pistoli starému pánovi. Schoval ji.
"Co se stalo?"
"Ani nevím. Když na to přišlo, asi mi stačilo, že tu možnost mám."
"Myslel jsem si, že to tak dopadne."
Cítil jsem teplo a uvolnění, jako bych právě zabil muže nebo se vyspal s ženou - jako bych ho skutečně zabil. Už jsem se k němu dokázal otočit zády. Dokonce jsem se ani nezlobil na starého pána za to, co mi provedl. "Vem vás čert. Je mi jasné, že jste to věděl. Jaký je to pocit, ovládat loutky?"
Nevzal můj výpad jako vtip. Vážně odpověděl: "Já to nedělám. Nanejvýš vedu lidi po cestě, kterou sami chtějí jít. Tam je vládce loutek."
Podíval jsem se tím směrem. "Ano," přisvědčil jsem tiše, "vládce loutek. Myslíte si, že mi rozumíte - ale není to pravda. A, šéfe... doufám, že nikdy neporozumíte."
"Taky doufám."
Teď už jsem se mohl dívat bez chvění. S očima upřenýma do klece jsem pokračoval: "Šéfe, až ho nebudete potřebovat, tak ho zabiju."

"Máš mé slovo."
Byli jsme vyrušeni mužem, který vpadl dovnitř. Byl oblečen do šortek a laboratorního pláště, což mu dodávalo podivného vzezření. Nebyl to Graves; toho už jsem nikdy neviděl a předpokládám, že ho starý pán zakousl po večeři.
"Šéfe, nevěděl jsem, že jste tady," začal omluvně. Já..."
"Jak vidíte, tak jsem," uťal ho starý pán. "Proč máte na sobě plášť?" Jeho zbraň se vynořila a mířila na nově příchozího.
Muž zíral na pistoli, jako by to byl špatný vtip. "No, pracoval jsem. Člověk se vždycky může něčím potřísnit. Některé roztoky jsou poněkud..."
"Dolů s tím!"
"Cože?"
Starý pán pohnul zbraní. "Buď v pohotovosti," řekl směrem ke mně.
Muž sundal plášť. Záda měl čistá, žádný parazit ani stopy po něm.
"Seberte si ten zatracený plášť a spalte ho," nařídil starý pán. "Pak se vraťte zpět ke své práci."
Muž zrudl a pospíchal pryč. V půli cesty se zastavil. "Šéfe, jste připraven na ten, ehm, experiment?"
"Za chvilku. Dám vám vědět."
Odešel. Starý pán unaveně schoval pistoli. "Vydej nějaký rozkaz," zamumlal, "přečti ho nahlas. Nech ho lidi stokrát opsat. Vytetuj ho na jejich hubená prsíčka - a stejně se najde nějaký chytrák, který si myslí, že jeho se to netýká. Vědci!"
Otočil jsem se ke svému bývalému vládci. Stále jsem k němu měl odpor, ale cítil jsem i bouřlivý pocit nebezpečí, který nebyl úplně nepříjemný. "Šéfe," dovolil jsem si otázku, "co budete s tou věcí dělat?"
"Mám v úmyslu ji vyzpovídat."
"Cože? Proboha, jak? Totiž, chci říct, že ten lidoop..."
"Ne, ta opice neumí mluvit. Musíme najít dobrovolníka - lidského dobrovolníka."
Když jsem si uvědomil, co tím míní, hrůza na mě zase padla plnou silou. "To nemyslíte vážně! To byste neudělal - nikomu."
"Myslím to vážně a udělám to. Co je nezbytné dokázat, taky dokážeme."
"Na to dobrovolníka neseženete!"
"Už jsem jednoho sehnal."
"Vážně? Koho?"
"Ale nechce se mi ho použít. Stále hledám toho pravého."
Byl jsem znechucen a dal jsem to patřičně najevo. "Neměl byste hledat nikoho, dobrovolníka nebo nedobrovolníka. Jestli se vám podařilo jednoho sehnat, druhého už nenajdete; dva takoví šílenci neexistují."
"Snad máš pravdu," souhlasil. "Ale přesto stále nechci použít toho, co mám. My ten výslech musíme udělat, synku, jsme ve válce a nemáme zpravodajskou službu. Neznáme nepřítele. Nemůžeme s ním vyjednávat, nevíme, odkud se tu vzal, ba ani proč se stává parazitem. Musíme to zjistit; závisí na tom naše existence. Jediný způsob, jak se s těmi tvory domluvit, je přes člověka. Takže ho musíme použít. Jenže já stále hledám dobrovolníka."
"Ale nedívejte se přitom na mě!"
"Ale já se dívám na tebe!"
Moje slova nebyla zpola myšlena vážně; jeho mě málem porazila.
Zalapal jsem po dechu: "Vy jste se zbláznil! Když jsem držel vaši pistoli, málem jsem ho zabil. A byl bych to udělal, kdybych tušil, co máte v plánu. Nechat si tu věc naložit na záda dobrovolně?! - Ne! Jednou mi to stačilo."
Nerušeně pokračoval, jako by mě neslyšel. "To nemůže být jen tak někdo, ale pouze člověk, který to vydrží. Jarvis nebyl dost odolný, neměl patřičnou výdrž. Vím, že ty ji máš."
"Já? Všechno, co víte, je, že už jsem to jednou zažil. Já - já už bych to podruhé nesnesl."
"Víš," promluvil tiše, "u tebe je méně pravděpodobné, že zahyneš, než u kohokoli jiného. Byl už jsi podroben zkoušce a obstál jsi; s kýmkoli jiným bych víc riskoval, že o něj přijdu."
"Odkdy vám leží na srdci riziko ztráty vašich lidí?" zeptal jsem se trpce.
"Odjakživa, věř mi. Dám ti ještě jednu příležitost, chlapče. Podstoupíš to s vědomím, že je to potřebné a že máš největší šanci na přežití ze všech, protože už jsi na to zvyklý - nebo necháš riskovat jiného agenta zdravý rozum a život místo sebe?"
Pokusil jsem se mu vysvětlit, co cítím. Nevydržel bych pocit, že umírám, jakmile mě parazit ovládne. Nějak jsem tušil, že zemřít tímto způsobem by znamenalo být předurčen pro nekonečné, nesnesitelné peklo. Ještě horší byla představa, že ve chvíli, kdy se mě měkkýš dotkne, nezemřu. Ale nedokázal jsem najít slova, kterými bych své pocity vyjádřil.
Pokrčil jsem rameny. "Můžu vám vrátit svou smlouvu. Existuje mez, kterou člověk nemůže překročit. Neudělám to."
Otočil se k interkomu na zdi. "Haló, laboratoř!" zavolal. "Začínáme. Pospěšte si!"
Poznal jsem hlas muže, který zde byl. "Kdo to bude?" zeptal se.
"Ten původní."
"Tu menší aparaturu?"
"Ano. Přivezte ji."
Zamířil jsem ke dveřím. Starý pán vyštěkl: "Kam jdeš?"
"Pryč," odsekl jsem podobným tónem. "Nechci s tím mít nic společného."
Uchopil mě a smýknutím obrátil. "Ne, nepůjdeš nikam. Znáš ty bytosti, tvoje rada může být užitečná."
"Pusťte mě."
"Zůstaneš tady!" řekl zuřivě. "Ať už svázaný nebo volný. Omlouval jsem tě, že jsi nemocný, ale už mám těch tvých nesmyslů plné zuby."

Byl jsem příliš slabý, než abych mu vzdoroval. "Když si to přejete."
Laboratorní personál přivezl jakési křeslo na kolečkách, připomínající ze všeho nejvíc speciál ze Sing Singu. Mělo pouta pro kotníky, kolena, lokty a zápěstí. Bylo vybaveno korzetem pro pás a hrudník, ale opěradlo bylo odříznuto, takže záda oběti by byla volná.
Postavili ho vedle opičí klece, z níž pak odstranili stěnu, sousedící s křeslem. Lidoop je se zájmem pozoroval bdělýma očima, ale jeho končetiny se stále bezvládně pohupovaly. Přesto jsem byl, jak se klec otvírala, čím dál neklidnější.
Držela mě na místě jen hrozba starého pána, že mne nechá svázat. Technici odstoupili, byli připraveni. Vnější dveře se otevřely a vešlo několik lidí, mezi nimi Mary.
Byl jsem vyveden z míry; toužil jsem ji vidět a několikrát jsem se pokoušel poslat jí po sestrách vzkaz, ale buď ji neznaly, nebo měly své instrukce. Teď jsem ji tedy viděl, ovšem za těchto okolností. Proklel jsem starého pána - tohle nebyla podívaná pro ženy, dokonce ani pro agentky. Někde by měly být určité hranice slušnosti.
Mary se zdála překvapená, ale kývla mi na pozdrav. Nechal jsem to při tom; nebyla vhodná doba na rozhovor. Měla na sobě úbor, který nosily sestry, ale bez té komické helmice a zádového pancíře. Její doprovod tvořili muži, nesoucí nahrávací a filmovací zařízení a různé další přístroje.
"Můžeme?" ujistil se vedoucí laboratoře.
"Do toho!" souhlasil starý pán.
Mary šla přímo ke křeslu a sedla si do něj. Dva technici si klekli a začali jí upevňovat pouta. Přihlížel jsem zmrazený hrůzou. Pak jsem chňapl starého pána, doslova jej odmrštil stranou - a už jsem byl u křesla a odkopával od něj techniky. "Mary," vykřikl jsem, "běž odsud pryč!"
Starý pán na mě zamířil pistolí. "Kliď se od ní," nařídil. "Vy tři - chopte se ho! A svázat!"
Podíval jsem se na pistoli, pak dolů na Mary. Nepohnula se, nohy už měla svázané. Jenom se na mě dívala soucitnýma očima. "Vstávej, Mary," pronesl jsem tupě. "Chci si sednout."
Odvezli křeslo a přivezli větší. Její jsem použít nemohl, bylo šité na míru. Když skončili s poutáním, připadal jsem si jak zalitý do betonu. Záda mě začala nesnesitelně svrbět, ačkoli se jich ještě nic nedotklo.
Mary už v místnosti nebyla. Neviděl jsem ji odcházet a zřejmě to nevadilo. Když jsem byl hotov, starý pán mi položil dlaň na rameno. "Díky, chlapče," řekl tiše. Neodpověděl jsem.
Neviděl jsem, co dělali s parazitem, když mi ho dávali na záda. Nebyl bych stál o ten pohled, dokonce i kdybych mohl otočit hlavu, což jsem stejně nemohl. V jednu chvíli lidoop zaštěkl a zaječel a někdo vykřikl: "Dávej pozor!"
Pak bylo ticho, jako kdyby všichni zadrželi dech - a potom se něco vlhkého dotklo mého krku a já ztratil vědomí. Probral jsem se se stejným pocitem brnící energie jako minule. Věděl jsem, že to bude těžké, ale byl jsem pevně odhodlán vymyslet, jak se dostanu pryč. Nebál jsem se; pohrdal jsem jimi a byl jsem si jist, že je dokážu přelstít.
Starý pán ostře vyjel: "Slyšíš mě?"
"Přestaň řvát," odpověděl jsem.
"Pamatuješ si, proč jsme tady?"
"Chtěl ses ptát. Na co čekáš?"
"Co jsi zač?"
"To je hloupá otázka. Měřím šest stop, mám víc svalů než mozku a vážím..."
"Ty ne. Ty víš, ke komu mluvím - k tobě."
"Budeme si dávat hádanky?"
Starý pán čekal s odpovědí. "Nebudu se tvářit, že tě neznám."
"Ale ty mě skutečně neznáš."
"Víš, že jsem tě studoval po celou dobu, co jsi žil na těle opice. Vím věci, které mě zvýhodňují. Za prvé," začal vypočítávat, "můžeš být usmrcen.
Za druhé, můžeš být zraněn. Nemáš rád elektrické šoky a nevydržíš ani tolik tepla co člověk.
Za třetí, bez svého hostitele jsi bezmocný. Mohl bych tě od něj oddělit a zemřel bys.
Za čtvrté, nevládneš žádnou silou kromě té, kterou získáš od svého hostitele - a ten je teď bezmocný. Vyzkoušej si pouta. Musíš spolupracovat - nebo zemřeš."
Pouta už jsem si vyzkoušel, a jak jsem očekával, shledal jsem, že neumožňují útěk. Nevadilo mi to; byl jsem podivně spokojen, že jsem zase se svým pánem, oproštěn od problémů a stressů. Mým úkolem bylo sloužit; budoucnost se o sebe postará sama. Jeden popruh, poutající mi kotník, se zdál být o něco volnější než druhý, možná bych jím dokázal protáhnout nohu. Zkontroloval jsem pouta na rukou; snad kdybych se úplně uvolnil...
V tom okamžiku přišla instrukce - nebo jsem učinil rozhodnutí; oba výrazy znamenají totéž. Mezi mnou a mým pánem nebyl žádný rozdíl; byli jsme jeden celek. Instrukce nebo rozhodnutí, bylo mi jasné, že nemá smysl riskovat pokus o útěk. Přelétl jsem očima místnost a pokusil se odhadnout, kolik lidí je tu ozbrojeno. Došel jsem k závěru, že jenom starý pán; tím stoupaly mé šance.
Někde hluboko dole ve mně se ozývala tupá, nepřestávající bolest viny a zoufalství, jakou znají jen služebníci vládců, ale měl jsem příliš práce, než abych se tím vzrušoval.
"No?" pokračoval starý pán. "Budeš odpovídat na otázky, nebo tě mám potrestat?"
"Na jaké otázky?" opáčil jsem. "Až doteď jsi plácal nesmysly."
Starý pán se obrátil na technika. "Podejte mi pulsátor." Nijak jsem si toho nevšímal; byl jsem stále zaměstnán svými pouty. Kdybych ho tak mohl přimět, aby odložil z dosahu pistoli - za předpokladu, že bych si dokázal uvolnit jednu ruku -, pak bych mohl...
Natáhl se s tyčí za moje záda. Ucítil jsem šokující bolest; místnost potemněla, jako by někdo otočil vypínačem. Byl jsem rozštěpen vedví; na okamžik jsem byl bez pána.

Bolest pominula a zanechala po sobě jen nepříjemnou vzpomínku. Než jsem mohl začít souvisle myslet, rozštěpení skončilo a já byl opět v bezpečí v rukou svého pána. Ale poprvé a naposled za tu dobu, co jsem mu sloužil, jsem nebyl bezstarostný; přeneslo se na mě něco z jeho divokého strachu a bolesti.
"Tak co," prohodil starý pán, "jak se ti to líbilo?"
Panika opadla; byl jsem opět naplněn pocitem bezstarostného bytí, ale zůstával jsem ostražitý a pozorný. Bolest zápěstí a kotníků, která se před chvilkou začala ozývat, ustala. "Proč jsi to udělal?" zeptal jsem se. "Jistěže mi můžeš ubližovat - ale proč?"
"Odpovídej na mé otázky."
"Ptej se."
"Co jste zač?"
Odpověď nepřišla hned. Starý pán sáhl pro tyč. Uslyšel jsem se, jak říkám: "My jsme ti lidé."
"Jací lidé?"
"Jediní správní lidé. Studovali jsme vás a známe váš způsob života. My..." zmlkl jsem.
"Mluv dál," vybídl mě starý pán pochmurně a pokynul mi tyčí.
"Přišli jsme," pokračoval jsem, "abychom vám přinesli..."
"Co abyste nám přinesli?"
Chtěl jsem mluvit; tyč byla hrozivě blízko. Ale měl jsem problémy se slovy. "Abychom vám přinesli mír," vyhrkl jsem.
Starý pán si odfrkl.
"Mír..." hledal jsem výrazy, "a spokojenost... a radost... z odevzdání se." Znovu jsem zaváhal; "odevzdání se" nebylo to správné slovo. Zápasil jsem tak, jak člověk zápasí s cizím jazykem. "Radost," opakoval jsem, "radost z... nirvány." To byl ten pravý výraz. Cítil jsem se jako pes, kterého pochválí, když přinese klacek; chvěl jsem se rozkoší.
"Jestli tomu dobře rozumím," uvažoval nahlas starý pán, "vy slibujete lidské rase, že když se prostě odevzdá, budete se o ni starat a učiníte ji šťastnou. Je to tak?"
"Přesně tak."
Starý pán si to promýšlel a díval se mi přitom za záda. Odplivl si na podlahu. "Víš," pronesl pomalu, "mně a mému živočišnému druhu tenhle obchod nabídli někteří jedinci už mockrát. Vždycky to stálo za starou bačkoru."
"Vyzkoušej si to sám," navrhl jsem. "Nedá ti to mnoho práce - a pak poznáš."
Tentokrát sledoval moji tvář. "Možná bych měl. Možná jsem to dokonce dlužen - někomu. Možná to jednou udělám. Ale teď," navázal briskně, "mi máš ještě na něco odpovědět. Mluv rychle a pravdu a nic se ti nestane. Zdráhej se - a já zvýším proud." Máchl tyčí.
Schoulil jsem se co nejdál od ní s pocitem zděšení a prohry. Užuž jsem si myslel, že bude souhlasit, a plánoval jsem, jakým způsobem uteču.
"Odkud jste přišli?"
Žádná odpověď. Necítil jsem potřebu odpovídat.
Tyč se přiblížila. "Zdaleka," vyrazil jsem.
"To víme taky. Kde je vaše mateřská základna, vaše domovská planeta?"
Starý pán chvíli vyčkával, pak se znovu ozval: "Myslím, že ti budu muset podrbat paměť." Tupě jsem ho sledoval, nepřemýšleje o ničem.
"Může tu být sémantický problém," ozval se asistent. "Rozdílné pojetí astronomie."
"Proč?" opáčil starý pán. "Ten měkkýš ví vše, co zná jeho hostitel; to už jsme prokázali." Ale otočil se zpět a začal jinak: "Podívej se sem. Tady je sluneční soustava. Tu znáš. Je vaše planeta uvnitř, nebo mimo ni?"
Zaváhal jsem, pak jsem odpověděl: "Všechny planety jsou naše."
Starý pán se zatahal za ret. "To bych rád věděl," zauvažoval, "co tím myslíš." Potřásl hlavou. "To je jedno, můžete si dělat nároky třeba na celý vesmír. Kde máte hnízdo? Odkud přilétají vaše lodě?"
Nemohl jsem mu to říci; seděl jsem a mlčel.
Zničehonic se natáhl za mě; ucítil jsem zdrcující úder. "Mluv, ty hajzle! Ze které planety? Z Marsu? Z Venuše? Z Jupitera? Ze Saturnu? Z Uranu? Z Neptunu? Z Pluta?"
Když je vyjmenovával, viděl jsem je před sebou - a přitom jsem se nikdy nedostal od Země dál než na orbitální stanici. Když narazil na tu pravou, věděl jsem to - ale myšlenka mi byla okamžitě uloupena.
"Mluv," přikázal. "Nebo pocítíš můj bič!"
Uslyšel jsem se, jak říkám: "Není to žádná z nich. Náš domov je daleko dál."
Pohlédl mi na záda a pak do očí. "Lžeš. Potřebuješ trochu šťávy, abys kápnul božskou."
"Ne, ne!"
"Za pokus to stojí." Pomalu vysunul tyč za mě. Znovu jsem znal odpověď a chystal jsem se promluvit, když vtom mi něco stisklo hrdlo. Pak začala bolest.
Nepřestávala. Byl jsem trhán na kusy, pokoušel jsem se něco říci - cokoli, co by zastavilo bolest, ale ta ruka stále svírala můj krk.
Skrz závoj bolesti jsem viděl tvář starého pána, leskla se a plula. "Už máš dost?" otázal se. Začal jsem odpovídat, ale zakuckal jsem se, jako bych měl v ústech roubík. Viděl jsem ho, jak se znovu nahýbá s tyčí.
Vybuchl jsem, rozpadl se na kusy a zemřel.
Skláněli se nade mnou. Někdo řekl: "Přichází k sobě."
Zase jsem viděl obličej starého pána. "Jsi v pořádku, chlapče?" zeptal se úzkostlivě. Odvrátil jsem tvář.
"Ustupte, prosím," ozval se jiný hlas. "Dám mu injekci." Majitel hlasu poklekl a vbodl do mě dávku. Vstal, pohlédl na své ruce a pak si je otřel do šortek.

Gyro, pomyslel jsem si nepřítomně, nebo něco podobného. Ale ať to bylo cokoli, dalo mě to dohromady. Zakrátko jsem se bez pomoci posadil. Byl jsem stále v místnosti s klecí, přímo před tím prokletým křeslem. Začal jsem se hrabat na nohy a starý pán mne chytil za paži, aby mi pomohl. Setřásl jsem ho. "Nesahejte na mě!"
"Promiň," omluvil se a začal velet. "Jonesi! Přineste s Item nosítka a odneste ho na marodku. Doktore, vy jděte s nimi."
"Jistě." Muž, který mi píchl injekci, se natáhl po mé ruce. Stáhl jsem se. "Nedotýkejte se mě!"
Doktor pohlédl na starého pána. Ten pokrčil rameny a zahnal ostatní stranou. Osamoceně jsem prošel vnitřními i vnějšími dveřmi do chodby. Tam jsem se zastavil, prohlédl si kotníky a zápěstí a rozhodl se, že bych stejně mohl jít na marodku. Doris se o mě postará a pak bych možná mohl usnout. Cítil jsem se jako po patnácti prohraných kolech boxu.
"Same! Same!"
Ten hlas jsem znal. Mary přispěchala, stála přede mnou a hleděla na mě velkýma lítostivýma očima. "Ach Same! Co to s tebou udělali?" Hlas měla tak přiškrcený, že jsem jí stěží rozuměl.
"To bys měla vědět," odpověděl jsem a zbylo mi ještě dost síly, abych jí mohl dát facku.
"Čubko," dodal jsem.
Můj pokoj byl stále volný, ale Doris nebyla k nalezení. Zavřel jsem dveře, pak jsem si lehl na postel tváří dolů a snažil se na nic nemyslet a nic necítit. Za chvíli jsem zaslechl zalapání po dechu. Otevřel jsem jedno oko a uviděl Doris.
"Co se ti stalo?!" vykřikla. Ucítil jsem na sobě její jemné ruce. "Ty můj malý, ubohý chudáčku!" Pak dodala: "Lež a nehýbej se. Půjdu pro doktora."
"Ne!"
"Ale ty potřebuješ doktora."
"Nepotřebuju. Ty mi pomůžeš."
Neodpověděla. Za okamžik jsem slyšel, jak odchází. Zakrátko se vrátila - alespoň si myslím, že zakrátko - a začala mi omývat rány. Když se dotkla zad, chtělo se mi ječet. Ale zvládla to rychle a vybídla mě: "Teď se pomalounku otoč."
"Chci zůstat na břiše."
"Ne," odmítla. "Chci, abys něco vypil, buď hodný chlapeček."
S její vydatnou pomocí jsem se obrátil a vypil, co mi dala. Po chvilce jsem usnul.
Měl jsem dojem, že jsem se vzbudil, uviděl starého pána a proklínal ho. Byl u toho i doktor - anebo to byl všechno jenom sen?
Slečna Briggsová mě probudila a Doris mi přinesla snídani - jako bych nikdy nebyl vyškrtnut ze stavu nemocných. Ale nebylo to se mnou zase tak zlé. Cítil jsem se sice, jako bych projel v sudu Niagarskými vodopády, nohy a ruce jsem měl obvázané v místech, kde se mi do nich zaryla pouta, ale kosti byly celé. Kde jsem se cítil hrozně, to bylo na duši.
Abyste mě nechápali špatně. Starý pán mě mohl poslat do nebezpečí. To jsem měl ve smlouvě. Ale tohle ve smlouvě nebylo. Znal moje slabé místo a využil toho, aby mě donutil udělat věc, kterou bych dobrovolně nikdy neudělal. A když mě dostal tam, kde mě chtěl mít, dost nemilosrdně mě použil. Ach ano, mlátil jsem někdy lidi, abych je přinutil mluvit. Někdy je to nutné. Tohle bylo ale něco jiného. Věřte mi to.
Byl to starý pán, kdo mi doopravdy ublížil. Mary? Nakonec, co je Mary? Jen nějaká buchta. Pravda, byl jsem znechucen tím, že se nechala použít jako návnada. Bylo samozřejmě v pořádku, když jako agent využívala svou ženskost; Oddělení muselo mít ženské agenty. Špiónky existovaly odjakživa, a ty mladé a krásné používaly vždy tytéž zbraně.
Ale neměla souhlasit s jejich použitím proti kolegovi - přinejmenším aspoň ne proti mně.
Není to příliš logické, že ne? Pro mě to logické bylo. Už jsem to měl za sebou, operace "Parazit" mohla běžet beze mě. Měl jsem boudu v Adirondacksu; byly v ní zmrazené zásoby, které mi stačí na rok. Měl jsem spoustu pilulek "Čas letí", mohl jsem tam odjet a polykat je - a svět se zachrání sám, nebo půjde k čertu, ale beze mne.
A jestli se někdo přiblíží blíž než na pár set yardů, buď ukáže holá záda, nebo ho spálím.

- XI. -

Musel jsem se někomu svěřit a Doris byla na ráně. Rozhořčilo ji to. Co víc, brečela jak želva. Obvázala mi rány; jako sestra už ošetřovala horší věci, ale tohle udělali naši vlastní lidé. Vysypal jsem, jak jsem pociťoval Maryin podíl na celé záležitosti.
"Rozumím tomu dobře, že jsi si ji chtěl vzít?"
"Přesně tak. Jsem trouba, co?"
"Pak musela vědět, jakou moc nad tebou má. Nebylo to fér." Přestala s masáží mého těla a její oči metaly blesky. "Nikdy jsem tu tvou zrzku neviděla - ale jestli ji potkám, vyškrábu jí oči!"
Usmál jsem se na ni. "Jsi dobrá holka, Doris. Myslím, že ty jsi k mužským férová."
"No, pár nedočkavců už jsem odpálila. Ale kdybych provedla jen půlku toho, co ona, nemohla bych se podívat do zrcadla. Otoč se, ať ti můžu namasírovat druhou nohu."
Objevila se Mary. Nejdřív jsem slyšel Doris, jak hněvivě říká: "Dovnitř nemůžete."
Maryin hlas odpověděl: "Ale já tam půjdu."
Doris zaječela: "Vypadni - nebo ti ty tvoje nabarvený pačesy vyrvu i s kořenama!"
Bylo slyšet rvačku a potom plesknutí políčku. Křikl jsem: "Hej! Co se tam děje?"
Ukázaly se ve dveřích obě naráz. Doris rychle oddechovala a měla rozcuchané vlasy. Mary se snažila vypadat důstojně, ale na tváři měla rudou skvrnu zvící Dorisiny dlaně.
Doris popadla dech: "Zmiz. On tě nechce ani vidět."
"Já to chci slyšet od něj," odtušila Mary.
"No, co se dá dělat," prohodil jsem. "Už je tady a stejně bych jí chtěl pár věcí říct. Díky za snahu, Doris."

"Troubo!" odsekla Doris a zmizela.
Mary se nahnula nad postel. "Same!" zavolala. "Same!"
"Já se nejmenuju Sam."
"Nikdy jsem se nedozvěděla, jak se doopravdy jmenuješ."
Neměl jsem čas jí vysvětlovat, že mě moji rodiče obtěžkali jménem Elihu. "Co na tom záleží? Sam docela stačí."
"Same," opakovala. "Můj drahý Same."
"Nejsem tvůj drahý."
Sklonila hlavu. "Ano, já vím. Jenže nevím proč. Same, přišla jsem, abych zjistila, proč mě nenávidíš. Možná s tím nepůjde nic dělat, ale já to musím vědět."
Znechuceně jsem si odfrkl. "Po tom všem, cos provedla, ještě nevíš proč? Mary, možná jsi studená jak psí čumák, ale nejsi blbá."
Zakroutila hlavou. "Přesně naopak, Same. Nejsem studená, ale výjimečně pitomá. Podívej se na mě, prosím tě. Vím, co ti provedli. Vím, že sis to nechal líbit jen proto, abys mě toho uchránil. Vím to a jsem ti hluboce vděčná. Ale nevím, proč mě nenávidíš. Neříkala jsem ti, abys to dělal, a ani jsem to nechtěla."
Když jsem neodpověděl, zeptala se: "Ty mi nevěříš?"
Zvedl jsem se na loket. "Věřím ti, že jsi sama sebe přesvědčila, že to tak bylo. Teď ti řeknu, jak to bylo doopravdy."
"Budu ráda."
"Sedla sis na tu zatracenou židli s vědomím, že bych nikdy nedovolil, abys něco takového podnikla. Věděla jsi to, ať už si to tvoje scestné ženské myšlení připustilo nebo ne. Starý pán by mě k tomu nedokázal donutit; ani namířenou pistolí, ani drogami. Ty ano. A také jsi to udělala. Donutila jsi mě spojit se s něčím, čeho bych se jinak nedotkl, ani kdybych měl umřít - a po čem zůstanu vevnitř špinavý a zpustošený. To jsi způsobila."
Bledla čím dál víc, až se její tvář zdála proti vlasům skoro zelená. Popadla dech. "Ty tomu věříš, Same?"
"Čemu zas?"
"Same, tak to nebylo. Nevěděla jsem, že tam budeš. Byla jsem příšerně překvapená. Ale musela jsem to vydržet; slíbila jsem to."
"Slíbila," opakoval jsem. "Tím se vysvětluje všechno. Skautský slib..."
"Nebyl to jen skautský slib."
"To je jedno. A nezáleží na tom, jestli jsi věděla, že tam budu. Podstatné je, že jsi tam byla - a já taky - a že sis mohla spočítat, co to se mnou udělá, když budeš dělat to, cos dělala."
"Ach." Chvíli mlčela a pak dodala: "Tohle je tvůj osobní pohled na věc a já nemám o čem diskutovat."
"Asi ne."
Dlouho stála beze slov. Nechal jsem ji. Nakonec pronesla: "Same - jednou jsi řekl něco takového, jako že si mě chceš vzít."
"To bylo tenkrát."
"Nečekala jsem, že svou nabídku zopakuješ. Ale proto o tom nemluvím. Same, ať už si na mě myslíš nebo ne, chci ti říct, že jsem ti hluboce vděčná za to, cos pro mě udělal. A - tvá paní si přeje, Same. Rozumíš?"
Zašklebil jsem se na ni. "Panečku, to člověk zírá, co se v té ženské hlavě vylíhne. Ty si pořád myslíš, že jde pokaždé vynulovat skóre a hrát znova jen s tou samou kartou?" Šklebil jsem se dál, zatímco Mary rudla. "To nepůjde. Nebudu ti komplikovat život tím, že bych přijal tvou velkorysou nabídku."
Její hlas byl vyrovnaný: "Možná, že bych si tím skutečně zkomplikovala život. Přesto jsem to ale myslela vážně. Toto - anebo cokoli jiného - pro tebe kdykoli udělám."
Položil jsem se zpátky a natáhl se. "Jo, jednu věc pro mě udělat můžeš."
Její obličej zazářil. "Co?"
"Přestaň mě otravovat. Jsem unavený."
Obrátil jsem se na druhou stranu.
Starý pán dorazil týž den pozdě odpoledne. V první chvíli jsem měl radost - člověk se jen těžko může ubránit kouzlu jeho osobnosti. Pak jsem si vzpomněl a ochladl jsem.
"Chci s tebou mluvit," zahájil.
"Já s vámi ne. Jděte pryč."
Ignoroval to a šel dál. "Můžu se posadit."
"Zdá se, že už jste to udělal."
I tohle ignoroval. "Víš, hochu, jsi jeden z nejlepších lidí, které mám, ale někdy jsi drobet zbrklý."
"Tím se nemusíte trápit," ujistil jsem ho. "Jakmile mě doktor pustí, jdu pryč."
Neslyšel nikdy nic, co nechtěl slyšet. "Děláš ukvapené závěry. To, cos teď provedl té Mary..."
"Které Mary?"
"Ty víš. koho myslím; znáš ji jako Mary Cavanoughovou."
"Vy jste jí něco provedl, ne já."
"Odepsals ji, aniž jsi věděl, jak to bylo. Je úplně na dně. Možná jsi mi zničil dobrého agenta."
"Pchch! Celý naměkko!"
"Poslouchej, ty mladý usmrkanče, nemáš žádné právo být na ni hrubý. Neznáš fakta."
Neodpověděl jsem; vysvětlování je špatná obrana.
"Jó, já vím, co si myslíš," pokračoval. "Myslíš si, že ze sebe nechala udělat návnadu. Ale jsi malinko vedle. Byla použita jako návnada, ale použil jsem ji já. Já jsem to celé nařežíroval."
"To vím."

"Tak proč to dáváš za vinu jí?"
"Protože byste to nemohl provést bez její spolupráce. Je to od vás ušlechtilé, vy prachbídný, necitelný hajzle, že berete všechnu vinu na sebe - ale já vám to nezbaštím."
Nezaregistroval ani mé urážky. Mluvil dál: "Pořád nechceš pochopit ten klíčový bod, který zní: to děvče o tom nevědělo."
"Třesky plesky; byla tam."
"Tak byla. Synu, už jsem ti někdy lhal?"
"Ne," přiznal jsem, "ale nemyslím, že byste toho nebyl schopen."
"Možná máš pravdu," odpověděl zamyšleně. "I někomu z mých vlastních lidí bych zalhal, kdyby na tom závisela bezpečnost státu. Zatím jsem to nepotřeboval, protože si lidi, kteří pro mě pracují, pečlivě vybírám. Ale tentokrát na tom blaho země nezávisí a já ti nelžu. Ty si to teď musíš ověřit sám a udělat si svůj názor, jestli tě klamu nebo ne. To děvče nic nevědělo. Neměla ani tušení, že v té místnosti budeš. Nevěděla ani, proč tam jsi. Neměla zdání, že nebylo tak úplně jasné, kdo si na to křeslo sedne. Neměla ani nejmenší podezření, že nemám v úmyslu ji tomu podrobit a že už jsem se rozhodl, že ty jsi jediný, kdo mi k tomu účelu vyhovuje - dokonce i kdybych tě musel svázat a donutit tě k tomu násilím. Býval bych to udělal, nemít v rukávu eso, kterým jsem tě k tomu přiměl bez násilí. Třesky plesky říkáš ty sám, synu; to děvče dokonce ani nevědělo, že už tě propustili z ošetřování."
Chtělo se mi uvěřit, a proto jsem se tomu zuby nehty bránil. Co se týče toho, zda by se obtěžoval lhát - koneckonců to, že získá nazpět dva špičkové agenty, to se dá taky klasifikovat jako související s bezpečností státu. Starý pán měl velice složité myšlení.
"Poslouchej mě!" dodal. "Ještě něco ti chci otřískat o hlavu. Především: Všichni - včetně mě - oceňují, žes to podstoupil; bez ohledu na pohnutky, které tě k tomu vedly. Napíšu příslušný dopis a medaile tě nemine. To platí, ať už zůstaneš u Oddělení nebo ne."
Vzápětí doplnil: "Ale nemysli si zas, že jsi bůhvíjaký hrdina..."
"Já si to nemyslím!"
"...protože ta medaile přijde do nesprávných rukou. Měla by ji dostat Mary. - Mlč, ještě jsem neskončil. Ty jsi to podstoupil z donucení. Nechci tě kritizovat, máš toho za sebou dost. Ale Mary se rozhodla opravdu dobrovolně, z vlastní svobodné vůle. Když si na to křeslo sedla, nečekala na žádnou záchranu v poslední chvíli a měla všechny důvody k přesvědčení, že i když to přežije, její mozek bude poškozen, což je horší než smrt. Ale rozhodla se risknout to - protože je skutečný hrdina, kterému nesahäš ani po kotníky."
Aniž čekal na odpověď, pokračoval: "Víš, synku, většina žen je zatraceně pitomá a dětinská. Ale ony mají širší rozsah, než máme my, muži. Ty statečné jsou statečnější než muži, ty dobré jsou lepší - a ty mizerné jsou mizernější. Co tím chci říct: tahle dívka má v sobě víc muže než ty - a tys jí těžce ublížil."
Byl jsem tak naježený, že jsem nebyl schopen posoudit, zda mluví pravdu, nebo už mnou zase manipuluje. "Možná jsem vynadal tomu nesprávnému. Ale jestli je to pravda..."
"Je."
"...pak to nezmenšuje vaši vinu. Naopak ji to zvětšuje."
Přijal to bez mrknutí oka. "Chlapče, mrzí mě, že jsem přišel o tvůj respekt. Ale já nemám na vybranou o nic víc než velitel ve válečné vřavě. Ještě míň, protože bojuji jinými zbraněmi. Vždycky musím umět zastřelit svého vlastního psa. Možná to není dobře - ale má práce to vyžaduje. Jestli někdy půjdeš v mých šlépějích, budeš to muset dokázat taky."
"Myslím, že to nehrozí."
"Proč si neodpočineš a nenecháš si to projít hlavou?"
"Odejdu - definitivně."
"V pořádku."
Chystal se k odchodu. "Počkejte..." zadržel jsem ho.
"Ano?"
"Slíbil jste mi jednu věc a já chci, abyste ji dodržel. Toho parazita - slíbil jste, že ho můžu vlastnoručně zabít. Už ho nepotřebujete?"
"Ne, ale..."
"Žádné ale. Půjčte mi pistoli, udělám to hned teď."
"To nejde. Už je po něm."
"Cože? Vy jste mi to slíbil."
"Já vím. Ale zahynul, když jsme se pokoušeli tě - jeho - donutit, aby promluvil."
Začal jsem se klepat smíchy. Nebyl jsem k zastavení.
Starý pán mnou zatřásl. "Přestaň! Ještě se ti udělá zle. Je mi líto, ale není na tom nic směšného."
"Ale je," prozradil jsem mezi vzlyky a kuckáním. "To je ta nejlegračnější věc, jakou jsem kdy zažil. Všechna ta námaha - a k ničemu. Sebe jste pošpinil, mě znechutil a Mary... A to všechno zbytečně."
"Ale? Jaks na to přišel?"
"Pche! To vím. Dostal jste z něj - z nás - prdlajs. Nedozvěděl jste se nic, co byste nevěděl už předtím."
"Prdlajs jsem se nedozvěděl!"
"Prdlajs jste se dozvěděl."
"Byl to větší úspěch, než si dokážeš představit, synu. Pravda, zahynul dřív, než jsme z něj stačili něco přímo vymáčknout - ale dostali jsme něco z tebe."
"Ze mě?"
"Včera v noci jsme si tě trochu probrali. Nadopovali jsme tě, zhypnotizovali, změřili mozkové vlny - a pak to všechno

zanalyzovali, vyždímali a pověsili na šňůru usušit. Parazit zanechal nějaké informace v tobě, takže je potom mohli psychoanalytici vytáhnout."
"Jaké informace?"
"Kde žijí. Víme, odkud sem přišli a odkud mohou zaútočit znova - z Titanu, šesté oběžnice Saturnu."
Když to řekl, ucítil jsem dusící sevření hrdla - a věděl jsem, že má pravdu.
"Samozřejmě jsme se museli nejdřív s tebou poprat, než jsme ty informace získali," vzpomínal. "Museli jsme tě držet, aby ses ještě víc neporanil."
Hodil si chromou nohu na okraj postele a zapálil si cigaretu. Co se mě týkalo, netoužil jsem se s ním hádat; hlava se mi točila a kupu věcí jsem si potřeboval uspořádat. Titan - to je dálka. Člověk se zatím dostal nejdál na Mars, ledaže by Seagravesova expedice, která se nevrátila, dosáhla Jupiterových měsíců.
Přesto bychom se tam dokázali dostat, kdyby pro to byl důvod. Vypálíme jim to jejich hnízdo!
Konečně se zvedl k odchodu. Kulhal ke dveřím, když jsem ho zastavil. "Tati!"
Neoslovil jsem ho takhle už celá léta. Obrátil se a jeho výraz byl překvapený a bezbranný. "Ano, synu?"
"Proč jste mi s matkou dali jméno Elihu?"
"Co? No, tak se jmenoval tvůj dědeček z matčiny strany."
"Hm. Neřekl bych, že to byl dost pádný důvod."
"Možná nebyl." Otočil se a já ho znovu zastavil. "Tati - jaký člověk byla moje matka?"
"Tvá matka? Nevím, jak bych ti to přesně řekl. No - byla hodně podobná Mary. Ano, mají hodně podobných vlastností."
Těžce odkráčel, aniž mi dal další příležitost k hovoru. Obrátil jsem se čelem ke zdi a za chvíli usnul.

- XII. -
Když mě doktor propustil, šel jsem hledat Mary. Vycházel jsem sice jen ze slov starého pána, ale přesto jsem měl víc než podezření, že jsem ze sebe udělal pěkného hrubiána. Neočekával jsem, že bude z pohledu na mě mít radost, ale musel jsem jí říct, co mám na srdci.
Řekli byste, že vysokou, pohlednou rusovlásku najdete levou zadní. Jenže terénní agenti přicházejí a odcházejí a personálu centrály je doporučováno, aby se staral jen o to, o co má. Na osobním oddělení mě zdvořile vyhodili. Odkázali mě na operační oddělení, což by znamenalo obrátit se na starého pána. To jsem nechtěl.
Ještě s větším podezřením jsem se setkal u vstupní stráže. Začal jsem si připadat jako špión ve svém vlastním hnízdě. Šel jsem do biologického oddělení; nemohl jsem najít vedoucího, tak jsem se pokusil něco dozvědět od asistenta. O dívce, která by měla něco společného s projektem "Interview", nevěděl nic a jeho odpovědi byly mlhavé a vyhýbavé. Opustil jsem ho a vyrazil do kanceláře starého pána. Jinou možnost jsem už neměl.
"Od té doby, co jsme překazili ten pokus o ovládnutí prezidenta, jsem strávil pár dní tím, že jsem prezidentovi pomáhal přesvědčit Kongres. Už tě někdy zpracovával nějaký výbor Kongresu, synu?"
Pokusil jsem se představit si to v plné šíři. Sedíme tady, pitomí jak blboun nejapný - a stejně jako on brzo vymřeme, pokud nezačneme něco dělat.
Starý pán pokračoval: "Je čas, aby ses naučil chápat politická fakta reálného života. Kongres už odmítl čelit daleko zřetelnějším nebezpečím, než je tohle. Není zjevné. Důkazů je málo a jsou těžko uvěřitelné."
"Ale co ten sekční šéf z ministerstva financí? To přece nemohou ignorovat."
"Nemohou? Tomu pánovi jsme parazita strhli ze zad přímo ve východním křídle Kongresu a zabili jsme přitom dva z jeho strážců od Secret Service. Teď milostpán leží v nemocnici s nervovým zhroucením a nemůže si vzpomenout, co se mu stalo. Ministerstvo financí vydalo zprávu, že byl zmařen pokus o atentát na ministra. Je to pravda, ale ne tak, jak to mysleli oni."
"A prezident to trpí?"
"Poradci mu doporučili čekat. Většina Kongresu je nejistá - a v obou komorách jsou lidé, kteří by rádi viděli jeho hlavu na míse. Politika stran je špinavá záležitost."
"Proboha, tady by mělo jít politikaření stranou!"
Starý pán povytáhl obočí. "No, ale neočekáváš snad, že půjde, že ne?"
Nakonec jsem se přiměl k otázce, kvůli které jsem původně přišel do jeho kanceláře: "Kde je Mary?"
"Od tebe mě tenhle dotaz překvapuje," zachrochtal. Vyčkal jsem a on pokračoval. "Kde by měla být. Hlídá prezidenta."
Nejdřív jsme navštívili uzavřené zasedání zvláštního výboru obou komor. Když jsme dorazili, právě se promítaly záběry mého antropoidního přítele Napoleona: nejprv ty s Titaňanem na zádech, pak detail na Titaňana samotného. Všichni paraziti vypadají úplně stejně, ale tohoto jsem znal a byl jsem nesmírně rád, že je po něm.
Lidoop přenechal obrazovku mně samému. Uviděl jsem se, jak sedím připoután v křesle. Nechce se mi přiznávat, jak jsem vypadal; nebyl to hezký pohled. Sledoval jsem, jak sejmuli Titaňana z opice a přenesli ho na má vlastní záda. Pak jsem ve filmu omdlel - a v reálu skoro taky. Nebudu to popisovat; ještě teď se mi dělá špatně.
Ale viděl jsem, jak ta věc umírá. To byla odměna za to, že jsem se vydržel dívat až do konce.
Film skončil a předseda vyzval diváky: "Tak co, pánové?"
"Pane předsedo!"
"Prosím, pan poslanec z Indiany."
"Bez jakékoli zaujatosti ke zhlédnutému - už jsem z Hollywoodu viděl lepší trikové snímky." Zahihňali se a někdo vykřikl: "Má pravdu!"
Následovalo svědectví našeho biologa a pak vyzvali mě, abych šel k řečnickému pultu. Sdělil jsem své jméno, adresu a povolání, pak se povrchně zeptali na pocity, které jsem měl, když mi Titaňan seděl na zádech. Otázky byly čteny z listu.

Potom mi došlo, že mé odpovědi slyšet nechtějí. Dva si dokonce četli noviny.
Z pléna byly jen dvě otázky. Jeden ze senátorů se na mě obrátil: "Pane Nivensi - jmenujete se Nivens?"
Souhlasil jsem. "Pane Nivensi," pokračoval, "říkal jste, že jste vyšetřovatel?"
"Ano."
"Bezpochyby z FBI?"
"Ne, můj nadřízený podléhá přímo prezidentovi."
Senátor se usmál. "Přesně to jsem si myslel. Jen tak mimochodem, pane Nivensi, vy jste herec, nebo snad ne?" Tvářil se, že si něco ověřuje ve svých poznámkách.
Pokusil jsem se mu vysvětlit, že jsem sice hrál kdysi jednu sezónu v letním divadle, ale že jsem přesto pravý, nefalšovaný vyšetřovatel. Nedal mi šanci.
"To stačí, pane Nivensi. Děkuji vám."
Druhou otázku mi položil postarší senátor, který chtěl znát můj názor na použití příjmů z daní na vyzbrojení cizích států, ovšem otázku položil jen proto, aby sdělil názor svůj. Moje mínění o této záležitosti je dost protichůdné, ale nedostal jsem příležitost, abych je vyjádřil. Další, co si pamatuji, bylo, že mě ceremoniář vyzval: "Běžte si sednout, pane Nivensi."
Nešel jsem. "Podívejte," řekl jsem naléhavě. "Je mi jasné, že to považujete za výmysl. Tak, proboha živého, přineste detektor lži! Nebo použijte výslech v hypnóze. Tahle debata je k ničemu!"
Předseda bouchl kladívkem. "Můžete si sednout, pane Nivensi."
Šel jsem.
Starý pán mě informoval, že úkolem tohoto zasedání bylo posoudit závažnost situace a vypracovat rezoluci, požadující propůjčení výjimečných pravomocí pro prezidenta. Před hlasováním jsme byli vykázáni.
"Vypadá to špatně," prohodil jsem ke starému pánovi.
"Zapomeň na to," uklidnil mě. "Prezident věděl, že tenhle tah nevyjde, už když slyšel jména členů výboru."
"A co budem dělat? To budeme čekat, až ty potvory ovládnou i Kongres?"
"Prezident už zahájil frontální útok: poslal zprávu, požadující rozšířené pravomoci, přímo Kongresu."
"Dostane je?"
Starý pán se jen zamračil.
Společné zasedání obou komor bylo tajné, ale mohli jsme se ho zúčastnit - na přímý prezidentův příkaz. Starý pán a já jsme seděli na malém balkónku v blízkosti řečnického pultíku. Zasedání bylo zahájeno se vším obvyklým žvaněním a pak pokračovalo ceremonií uvítání prezidenta. Přišel ihned, spolu s celou suitou. Kolem něj byly stráže, ale ty se skládaly výhradně z našich lidí.
Mary u něj byla také. Někdo jí přinesl rozkládací židli a usadil ji napravo od prezidenta. Hrabala se v nějakém notesu a podávala mu papíry, vydávajíc se za sekretářku. Ale tím kamufláž končila; zářila jako růže uprostřed trní a hodila se sem jako postel do kostela. Poutala stejnou pozornost jako prezident.
Zachytil jsem její pohled - poslala mi dlouhý, sladký úsměv. Vycenil jsem zuby jak štěně kolie, až mne starý pán musel dloubnout do žeber. Pak jsem se uklidnil a snažil se tvářit důstojně.
Prezident rozumně vysvětlil situaci. Jeho projev byl přímočarý a racionální jako technický popis a bylo v něm asi stejně vzruchu. Pouze konstatoval fakta. Na závěr odložil své poznámky.
"Toto je tak mimořádný a naléhavý případ, tak zcela se vymykající jakýmkoli předchozím zkušenostem, že musím požadovat co nejširší pravomoci, abychom tomuto nebezpečí mohli čelit. V některých oblastech musí být vyhlášen výjimečný stav. Na čas bude nutné výrazně omezit občanská práva. Musí být zrušeno právo svobodného pohybu. Právo jedince musí ustoupit právu na bezpečí pro každého. Protože kterýkoli občan, ať je jak chce úctyhodný nebo loajální, může být nedobrovolným pomocníkem našich nepřátel. Každý z nás musí strpět ztrátu části svých práv a osobní důstojnosti, dokud tato nákaza nebude zlikvidována. Ač krajně nerad, žádám vás, abyste přijali nezbytná rozhodnutí." S tím se posadil.
Je možné vycítit náladu davu. Byli znepokojeni, ale nezískal je na svou stranu. Předseda Senátu pohlédl na vůdce většiny v Senátu; jemu příslušelo navrhnout řešení.
Nevím, zda vůdce potřásl hlavou nebo se nějak zatvářil, ale neujal se slova. Zatím v pauze narůstal chaos. Bylo slyšet výkřiky jako: "Pane prezidente!" a "Pořádek!"
Předseda Senátu přešel několik dalších a udělil slovo členovi své strany - senátorovi Gottliebovi, troubovi, který by hlasoval pro své vlastní lynčování, kdyby ho měla jeho strana ve volebním programu. Zahájil plky o své úctě ke Konstituci, Listině práv a pravděpodobně i k Velkému kaňonu. Poukázal skromně na svou dlouhou službu a vyzvedl úlohu Ameriky v historii. Myslel jsem, že jen získává čas, aby ostatní mohli vymyslet nějaký nový podraz, ale pak jsem si náhle uvědomil, že jeho slova dávají dohromady smysl: navrhoval stáhnout požadavek z projednávání a namísto toho zatknout a postavit před soud prezidenta Spojených států!
Pochopil jsem to asi tak rychle jako ostatní; senátor svůj návrh zabalil do květnaté rétoriky, takže bylo obtížné říci, o čem mluví. Podíval jsem se na starého pána.
Starý pán se díval na Mary.
Opětovala pohled výrazem plným úzkosti a maximální naléhavosti.
Starý pán vytáhl z kapsy papír, něco na něj naškrábal, zmačkal ho a hodil dolů Mary. Ta ho zachytila, přečetla a podala prezidentovi.
Seděl uvolněně a klidně, jako kdyby jeden z jeho nejstarších přátel právě netrhal na kusy jeho jméno a s ním i bezpečnost státu. Přečetl si vzkaz, pak nevzrušeně pohlédl na starého pána. Ten přikývl.
Prezident šťouchl předsedu Senátu a ten se k němu sehnul. Vyměnili si šeptem pár slov.

Gottlieb stále rozváděl totéž. Předseda Senátu nechal dopadnout své kladívko. "Když pan senátor dovolí!"
Gottlieb se na něj překvapeně otočil: "Já jsem ještě neskončil."
"Nežádám pana senátora, aby skončil. Vzhledem k závažnosti jeho projevu prosím pana senátora, aby přešel k řečnickému pultu."
Gottlieb se tvářil udiveně, ale kráčel pomalu k čelu sálu. Schody k řečnické tribuně blokovala Maryina židle. Místo aby uhnula z cesty, motala se na místě a otáčela a zvedala židli, takže překážela dokonce ještě víc. Gottlieb se zastavil a ona do něj vrazila. Chytil ji za paži, aby udržel rovnováhu svou i její. Něco mu řekla a on jí také, ale slovům nebylo rozumět. Nakonec došel za řečnický pultík.
Starý pán se chvěl jako pes na číhané. Mary vzhlédla a kývla. Starý pán zavelel: "Na něj!"
Přehoupl jsem se přes zábradlí a plavným skokem přistál na Gottliebovi. Zaslechl jsem, jak starý pán křičí: "Rukavice, synu! Rukavice!" Nezdržoval jsem se jimi. Rozpůlil jsem senátorovi sako holýma rukama a uviděl měkkýše pulsujícího pod košilí. Strhl jsem i košili - a teď už ho mohl vidět každý.
Šest videokamer by nedokázalo zachytit to, co se odehrálo v několika následujících sekundách. Udeřil jsem Gottlieba, aby se přestal zmítat. Mary mu seděla na nohou. Prezident stál nade mnou a vykřikoval: "Tady! Tady! Teď to uvidíte úplně všichni!" Předseda Senátu otupěle třískal svým kladívkem. Kongres se změnil v dav, muži řvali a ženy vřískaly.
Starý pán udílel povely prezidentově stráži.
Hlavněmi strážců a boucháním kladívka se podařilo částečně obnovit pořádek. Prezident promluvil. Sdělil kongresmanům, že řízením štěstěny mají příležitost spatřit tváří v tvář nepřítele, a vybídl je, aby přišli blíž a prohlédli si na vlastní oči jednoho z Titaňanů, pocházejících ze Saturnova největšího měsíce. Aniž by čekal na jejich souhlas, ukázal na první řadu a řekl, ať jdou blíž.
Šli. Na plošině stála Mary. Prošlo asi dvacet mužů a jedna kongresmanka, která dostala hysterický záchvat. Když vtom jsem zahlédl Maryin signál starému pánovi. Tentokrát jsem byl o chlup rychlejší než jeho povel. Docela bych si zabojoval, kdyby nebyli nablízku dva hoši ze stráže; byl mladý a houževnatý, bývalý mariňák. Položili jsme ho vedle Gottlieba.
Pak už to byla systematická prohlídka, ať se to kongresmanům líbilo nebo ne. Já proklepával záda ženám, jak šly kolem mne, a jednu jsem chytil. Myslel jsem si, že mám ještě jednu, ale byl z toho jen trapas: byla tak sádelnatá, že jsem se zmýlil. Mary našla dva další, pak následovala dlouhá pauza, asi tři sta jich bylo čistých. Bylo jasné, že se někteří drží zpátky.
Osm ozbrojených mužů nestačilo - ani jedenáct, když počítám starého pána, Mary a sebe. Většina parazitů by byla utekla, kdyby pořádková služba Kongresu nezorganizovala pomoc. Nakonec jsme jich pochytali třináct, z toho deset živých. Jen jeden z jejich nosičů byl vážně zraněn.

- XIII. -

Takže prezident dostal své pravomoci a starý pán se prakticky stal náčelníkem jeho štábu; konečně jsme se mohli pohnout z místa. Starý pán měl v hlavě jednoduchý plán. Karanténa, kterou navrhoval, když byla nákaza omezena jen na oblast Des Moines, už nebyla použitelná; ještě před začátkem boje bylo nutno lokalizovat nepřítele. Jenže vládní agenti nemohli prošacovat dvě stě miliónů lidí; to museli udělat lidé samotní.
Plán "Holá záda" měl být první fází operace "Parazit". Princip spočíval v tom, že se měl každý - úplně každý - svléknout do půl těla a zůstat tak, dokud všichni Titaňané nebudou lokalizováni a zničeni. Ach ano, ženy si mohly ponechat podprsenky; za páskem na zádech se parazit skrývat nemohl.
Vymysleli jsme i obrázky, které půjdou ve stereovysílání, až tam prezident přednese svou řeč k národu. Rychlým zásahem jsme zachránili sedm parazitů, které jsme odchytili v posvátných sálech Kongresu; žili teď na zvířatech. Mohli jsme je nafilmovat a vysílat to spolu s méně odpudivými záběry z filmu se mnou. Sám prezident se měl objevit v šortkách a manekýni měli ukázat, co budou dobře neoblečení občané nosit tuto sezónu; včetně kovového krunýře, kryjícího krk a páteř, který byl schopen člověka chránit dokonce i ve spánku.
Připravili jsme to všechno za jednu noc, přežitou na černé kávě. Závěrečným smečem měl být záběr na zasedání Kongresu, který projednává výjimečný stav, přičemž každý muž, každá žena i poslíček měli předvádět nahá záda.
Osmadvacet minut před začátkem videopřenosu měl prezident telefon zvenčí. Byl jsem u toho; starý pán u prezidenta strávil celou noc a mě si tam nechal na drobné práce všeho druhu. Všichni jsme byli v šortkách; plán "Holá záda" už v Bílém domě vstoupil v platnost.
Prezident se nevzrušoval tím, že ho slyšíme. "Jste si jistý? Výborně, Johne, a co byste mi radil? - Chápu. Ne, nemyslím si, že to půjde... Měl bych tam radši přijít. Vyřiďte jim, ať se přichystají." Odstrčil telefon a obrátil se k jednomu z techniků: "Řekněte jim, ať s tím vysíláním počkají." Pak vyzval starého pána: "Pojď, Andrewe, musíme na Kapitol."
Poslal pro komorníka a odebral se do převlékacího pokoje, který sousedil s jeho kanceláří. Když se vrátil, byl oblečen jako pro oficiální příležitost. Nic nevysvětloval. My ostatní jsme zůstali v našich speciálních úborech z husí kůže, a tak se šlo na Kapitol.
Bylo to společné zasedání - a mne popadl ten pocit, známý z nočních můr, jak jste bez kalhot v kostele; kongresmani a senátoři byli totiž oblečeni jako obvykle. Pak jsem ale zahlédl poslíčky bez košilí, oblečené jen v šortkách, a bylo mi o něco lépe.
Někteří lidé by zřejmě radši zemřeli, než by ztratili svou důstojnost, a senátoři k nim patřili téměř stoprocentně. Kongresmani taky. Dali prezidentovi pravomoci, které žádal; samotný plán "Holá záda" prodiskutovali a schválili, ale nepochopili, že se vztahuje i na ně. Koneckonců už byli prohledáni a shledáni čistými. Možná, že někteří viděli chatrnost této logiky, ale nikdo nechtěl být tím prvním, kdo předvede veřejný striptýz. Oblečeni od hlavy až po paty upjatě seděli.

Když prezident vstoupil na řečnickou tribunu, počkal, až zavládne hrobové ticho. Potom se pomalu a tiše začal svlékat. Když byl obnažen do půli těla, otočil se kolem dokola se zdviženýma rukama. Nakonec pronesl:
"Udělal jsem to, abyste viděli, že váš nejvyšší představitel není ovládán nepřítelem." Odmlčel se.
"Ale co vy?" Poslední slovo je prásklo do uší.
Prezident píchl prstem směrem k mladému parlamentnímu sekretáři. "Marku Cummingsi, jste loajální občan, nebo agent nepřítele? Dolů s tou košilí!"
"Pane prezidente..." To byla Charity Evansová ze státu Maine, vypadající jako hezká učitelka. Stála tam v kompletním ošacení a já si uvědomil, že má na sobě večerní toaletu. Její róba sahala až na zem, ale vzadu měla hluboký výstřih. Otočila se jako manekýnka; látka jí na zádech končila nad pasem. "Je to postačující, pane prezidente?"
"Zcela postačující, madam."
Cummings s rudou tváří zápasil se svým sakem. Kdosi stanul uprostřed sálu: senátor Gottlieb. Z jeho zjevu bylo zřejmé, že měl zůstat raději v posteli; tváře měl šedivé a vpadlé, rty promodralé. Ale držel se zpříma a s neuvěřitelnou důstojností následoval prezidentova příkladu. Také on se otočil kolem dokola; na zádech měl rudou skvrnu po parazitovi.
Pak promluvil: "Včera v noci jsem tu stál a říkal věty, které bych jindy nevyslovil; to bych se radši nechal stáhnout zaživa z kůže. Včera v noci jsem nebyl svým vlastním pánem. Dnes ano. Copak nevidíte, že hoří Řím?" Zčistajasna měl v ruce zbraň. "Zvedněte se, vy partajní šašci, vy parlamentní povaleči. Máte dvě minuty na to, abyste ukázali holá záda. Pak začnu střílet!"
Muži, kteří stáli blízko něj, se mu pokusili pistoli vyrvat, ale Gottlieb jí mával jako plácačkou na mouchy a jednoho z nich udeřil do tváře. Měl jsem svou zbraň v pohotovosti, připraven krýt mu záda, ale nebylo to potřeba. Pochopili, že to myslí vážně, a stáhli se zpět.
Viselo to na vlásku, ale pak začali všichni shazovat šaty jako o závod. Jeden muž se rozeběhl ke dveřím. Byl chycen. Ne, neměl na sobě parazita. Ale tři jsme dostali. Za deset minut začal přenos a první "svlečené" zasedání Kongresu bylo zahájeno.

- XIV. -
"ZAMKNĚTE DVEŘE!"
"UCPĚTE KOMÍN U KRBU!"
"VYHÝBEJTE SE TMAVÝM MÍSTŮM!"
"VYVARUJTE SE TLAČENIC!"
"ČLOVĚK V KABÁTU JE NEPŘÍTEL! STŘÍLEJTE!"
Rozjela se neustávající propagační kampaň; navíc byla země rozdělena na sektory a ze vzduchu propátrána, zda někde neparkují létající talíře. Radarové matnice byly v plné pohotovosti a stále hledaly neidentifikovatelné objekty. Všechny armádní jednotky, od výsadkových oddílů po základny řízených střel, byly připraveny smést z povrchu vše, co na něm přistálo.
V nezasažených oblastech lidé zdráhavě či ochotně sundávali košile, rozhlíželi se kolem sebe a nenacházeli žádné parazity. Sledovali zprávy, divili se a čekali, že jim vláda oznámí, že nebezpečí pominulo. Ale nic se nedělo, a jak obyčejní lidé, tak místní úředníci začali váhat, zda je nutné běhat po ulicích v plážovém úboru.
A zasažené oblasti? Zprávy ze zasažených oblastí se obsahem nelišily od ostatních.
Kdysi dávno, v dobách rádiového vysílání, by se to nemohlo stát; washingtonská stanice, odkud informace pocházely, by pokryla vysíláním celou zemi. Ale stereovysílání používalo vlny tak krátké, že bylo nutné napnout síť retranslačních sloupů od obzoru k obzoru a místní kanály musely být šířeny z lokálních stanic; to je cena, kterou platíme za spoustu kanálů a kvalitní obraz.
V zasažených oblastech lokální stanice kontrolovali měkkýši; k lidem se varování nikdy nedostalo.
Ale my ve Washingtonu jsme měli všechny důvody věřit, že varování slyšeli. Ohlasy přicházely například z Iowy úplně stejné jako třeba z Kalifornie. Iowský guvernér byl jedním z prvních, kdo prezidenta ujistil o ochotě spolupracovat. Dokonce poslal videozáznam, na němž, svlečený do půl těla, promlouval ke svým lidem. Díval se do kamery a já měl chuť ho požádat, aby se otočil. Pak střih - a následoval detailní záběr holých zad, zatímco guvernérův hlas zněl dál.
Koukali jsme se na to v konferenčním sále vedle prezidentovy pracovny. Prezident si stále u sebe držel starého pána. Já se motal kolem a Mary stále hlídala. Byl tu také ministr obrany Martinez, stejně jako náčelník Nejvyššího štábu maršál letectva Rexton.
Prezident zhlédl reportáž a otočil se ke starému pánovi: "Tak co, Andrewe? Já myslel, že Iowa je místo, se kterým se máme poprat."
Starý pán něco zavrčel.
Maršál Rexton podotkl: "Jak já si to představuji - samozřejmě, na rozdíl od vás do toho nejsem tak zasvěcen, měl jsem málo času -, tak se stáhli do podzemí. Budeme muset prohledat každou píď půdy všech podezřelých oblastí."
Starý pán zavrčel znovu. "Pročesávání Iowy snop obilí po snopu mě moc neláká."
"Jak jinak se s nimi chcete vypořádat, pane?"
"Představte si našeho nepřítele. Nemůže jít do podzemí. Není schopen života bez hostitele."
"Výborně - za předpokladu, že je to pravda, kolik byste řekl, že je v Iowě parazitů?"
"Sakra, jak to mám vědět? Nesvěřují se mi."
"Řekněme, že uděláme ten nejhorší odhad. Když - "
Starý pán ho přerušil. "Pro odhadování nemáte žádné podklady. Lidi, copak nevidíte, že Titaňané vyhráli další kolo?"
"Co?"

"Nechali nás podívat se na guvernérova záda - ale mohla to být záda kohokoli jiného. Všimli jste si, že se neotočil před kamerou?"
"Ale on se otočil," namítl někdo. "Já ho viděl."
"Měl jsem stoprocentní dojem, že se otočil," řekl prezident. "Chcete tím říct, že sám guvernér Packer je pod jejich kontrolou?"
"Přesně tak. Viděli jste, co jste měli vidět. Těsně před tím, než se úplně otočil, byl střih; málokdo si to uvědomí. Z toho vyplývá, pane prezidente, že všechny zprávy, které z Iowy přijdou, jsou zfalšované."
Prezident se tvářil zamyšleně.
"Nemožné!" prohlásil ministr Martinez. "Řekněme, že guvernérova zpráva byla zfalšovaná - to by dokázal každý šikovnější herec. Ale měli jsme na vybranou z tuctů šotů z Iowy. Co ty záběry z ulic v Des Moines? Neříkejte mi, že se dají zfalšovat stovky lidí, jak se svlečeni do půli těla promenují ulicemi - nebo ti vaši paraziti ovládají i masovou hypnózu?"
"Pokud vím, tak neovládají," souhlasil starý pán. "Kdyby ano, pak to můžeme klidně zabalit. Ale co vás přimělo k tvrzení, že ty záběry pocházely z Iowy?"
"Co? Hergot, vážený pane, vždyť to přišlo na jejich kanálu!"
"A co se tím dokazuje? Přečetl jste si nějaké názvy ulic? Vypadalo to jako jakákoli typická ulice v obchodním centru nějakého města. Odhlédnuto od toho, co vám o tom městě řekl komentátor: Jaké město to bylo?"
Ministr zapomněl zavřít ústa. Nemám daleko ke "kamerovému" vnímání, které se u detektivů předpokládá, a tak jsem si nechal celý záběr znovu projet hlavou - a nejenže jsem nepoznal město, ale nepoznal jsem ani region. Mohl to být Memphis, Seattle, Boston - anebo ani jeden z nich. Většina center v amerických velkoměstech je standardizovaná jako vnitřek holičské oficíny.
"To je v pořádku," pokračoval starý pán. "Já to taky nevím, a to jsem po orientačních bodech koukal. Vysvětlení je prosté: stanice v Des Moines převzala záběry z ulic nějakého neinfikovaného města a odvysílala je se svým komentářem. Vystřihli všechno, podle čeho bychom to mohli poznat - a my jsme to spolkli. Pánové, nepřítel nás zná. Invaze byla předem do detailu připravena a je schopen nás převézt skoro ve všem."
"Nevidíš to moc černě, Andrewe?" zeptal se prezident. "Je ještě jedna možnost: že se Titaňané přesunuli někam jinam."
"Jsou stále v Iowě," řekl tiše starý pán, "ale na tomhle je neuvidíte." Máchl rukou směrem k bedně sterea.
Ministr Martinez se zakroutil. "To je směšné! Vy mi tvrdíte, že nejsme schopni získat z Iowy přesné zprávy, jako kdyby to bylo obsazené území."
"Taky že je."
"Ale já jsem se před dvěma dny v Des Moines stavoval. Všechno bylo normální. Dám na vás a věřím v existenci vašich parazitů, ačkoliv jsem nikdy žádného neviděl. Ale pak je pojďme místo fantazírování najít a zlikvidovat."
Starý pán vypadal unaveně. Konečně odpověděl: "Dostaňte pod kontrolu komunikační síť země a budete kontrolovat celou zem. Měl byste si pospíšit, pane ministře, abyste ještě našel nějaký kanál volný."
"Ale já jsem jen - "
"Vy je zlikvidujete!" přerušil ho drsně starý pán. "Řekl jsem vám, že jsou v Iowě - a v New Orleansu a na tuctu dalších míst. Můj úkol je skončen." Vstal. "Pane prezidente, na muže mého věku jsem měl v poslední době příliš mnoho práce; když jsem nevyspalý, ztrácím trpělivost. Můžete mě omluvit?"
"Jistě, Andrewe." Starý pán neztratil trpělivost a já myslím, že prezident o tom věděl. Nestávalo se mu to; spíš donutil ostatní, aby ji ztratili oni.
Ministr Martinez do toho skočil: "Počkejte chvilku! Přednesl jste tady nějaké teorie. Ověřme si je." Obrátil se k náčelníkovi štábu. "Rextone!"
"Ehm - ano, pane."
"Ta nová základna u Des Moines. Fort - něco nebo tak nějak, je to pojmenované po tom, no, jak se jmenoval...?"
"Fort Patton."
"To je ono, to je ono. Neztrácejme čas: spojme se s nimi přes velitelský okruh..."
"S obrazovým záznamem," doplnil starý pán.
"S obrazovým záznamem, samozřejmě, a dokážeme vám - chci říct, zjistíme skutečnou situaci v Des Moines."
Maršál máchl rukou ve stylu "jak myslíte, pane", šel k přístroji a spojil se s hlavním velitelstvím bezpečnostních sil. Požádal o spojení se službukonajícím důstojníkem ve Fort Pattonu.
Zakrátko se v promítacím prostoru objevil interiér spojovacího střediska. Popředí vyplňoval mladý důstojník. Jeho hodnost a odborná příslušnost byly vyznačeny na čepici, ale prsa měl holá. Martinez se vítězně obrátil ke starému pánovi: "Vidíte?"
"Vidím."
"Teď ještě pro jistotu. Poručíku!"
"Ano, pane!" Mladík vypadal vystrašeně a těkal očima z jedné známé tváře na druhou. Zorný úhel kamer byl nastaven tak, že oči na obrazu se dívaly tam, kam se skutečně člověk díval.
"Vstaňte a otočte se," pokračoval Martinez.
"Prosím? Ach, jistě, pane." Tvářil se udiveně, ale provedl to a zaplnil teď skoro celou plochu záběru. Uviděli jsme jeho holá záda od pasu až k začátku žeber - ale ne výš.
"K čertu!" zaburácel Martinez. "Sedněte si a otočte se."
"Ano pane!" Mládenec se zdál být nervózní. "Jen okamžik, rozšířím úhel záběru, pane."
Obraz se zavlnil a rozeběhly se po něm vlnité pruhy. Přes audiokanál k nám stále doléhal hlas mladého důstojníka: "Tak - je to lepší, pane?"

"Sakra, vždyť nevidíme vůbec nic!"
"Nevidíte nic? Vydržte chviličku, pane."
Najednou obraz zase obživl a já si na okamžik myslel, že jsme zpátky ve Fort Pattonu. Ale na obrazovce byl tentokrát major a místnost vypadala větší. "Hlavní velitelství," ohlásil se. "Dozorčí spojovací důstojník major Donovan."
"Majore," Martinez se stále ještě ovládal, "byl jsem ve spojení s Fort Pattonem. Co se stalo?"
"Ano, pane, monitoroval jsem ten hovor. Měli jsme malou technickou závadu. Spojíme vás v několika vteřinách."
"Ale honem!"
"Ano, pane." Přes obrazovku přeběhly vlny a obraz potemněl.
Starý pán vstal. "Až vyřešíte tu ‚malou technickou závadu', tak mě zavolejte. Jdu spát."

- XV. -
Jestli jsem měl dojem, že ministr Martinez je pitomec, pak mě to mrzí. Každý se ze začátku zdráhal uvěřit, že měkkýši dovedou to, co dovedou. Museli jste to vidět na vlastní oči - a pak už jste uvěřili až do morku kostí.
Maršál Rexton byl taky v pořádku. Ti dva - poté, co se dalšími hovory do vytipovaných míst přesvědčili, že se "malé technické závady" nevyskytují náhodně - pracovali celou noc. Starého pána vzbudili kolem čtvrté ráno a ten zas poslal pro mě.
Byli stále v téže místnosti. Martinez, Rexton a pár jeho lidí, starý pán. Jak jsem přicházel, objevil se prezident v koupacím plášti, následován Mary. Martinez chtěl něco říct, ale starý pán ho uťal. "Ukaž záda, Tome!"
Mary mu naznačovala, že je všechno v pořádku, ale starý pán se tentokrát rozhodl ji ignorovat. "Myslím to vážně," trval na svém.
Prezident tiše odpověděl: "To je naprosto v pořádku, Andrewe," a shodil si oděv z ramenou. Záda byla čistá. "Když nejdu příkladem já, jak mám očekávat spolupráci od ostatních?"
Martinez s Rextonem zapichovali do mapy špendlíky, zelené pro čisté oblasti, červené pro ty obsazené, a pár jantarových. Iowa vypadala jako při zarděnkách, kolem New Orleansu to vypadalo podobně. Totéž Kansas City. Horní část systému Missouri - Mississippi, od Minneapolisu a St. Paul až po St. Louis, byla výsadním územím nepřítele. Pak bylo pár červených teček směrem na New Orleans - ale kromě nich tam nebyla žádná zelená. Další horká oblast byla kolem El Pasa a dvě další byly na východním pobřeží.
Prezident si to prohlédl. "Budeme potřebovat pomoc Mexika a Kanady," podotkl. "Nějaké jiné zprávy?"
"Nic, co by stálo za řeč, pane."
"Kanada a Mexiko," pronesl vážně starý pán, "budou jen začátek. Budete potřebovat spolupráci celého světa."
Rexton prohodil: "No to teda budeme, co? Ale co Rusko?" Nikdo na to nedokázal odpovědět. Rusko bylo příliš velké, aby šlo obsadit, a příliš velké, aby se dalo ignorovat. Třetí světová válka nevyřešila ruský problém, a ani žádná další válka ho nevyřeší. Paraziti se tam mohou cítit jako doma.
"Vypořádáme se s tím, když budeme muset," řekl prezident. Přejel prstem po mapě. "Byly nějaké problémy s přenosem zpráv?"
"Kupodivu ne, pane," informoval ho Rexton. "Zdá se, že neblokují přímé pozemní vysílání. Ale zato všechny vojenské spoje, které jsem se pokusil navázat přes kosmické stanice." Pohlédl na hodinky na svém prstě. "V této chvíli například přes stanici Gamma."
"Hmmm..." zareagoval prezident. "Andrewe, mohou ti tvorové vzít útokem kosmickou stanici?"
"Jak to mám vědět?" odpověděl starý pán. "Nevím, zda na to jsou jejich lodě vybavené. Spíš by to mohli dokázat infiltrací ze Země, přes zásobovací rakety."
Vznikla diskuse, zda jsou kosmické stanice už obsazeny či nikoliv. Plán "Holá záda" se na ně nevztahoval; ačkoli jsme je vyráběli a financovali, technicky vzato byly územím Spojených národů.
"Nelamte si s tím hlavu," pronesl náhle Rexton.
"Proč?" zeptal se prezident.
"Jsem tu pravděpodobně jediný, kdo zažil službu na kosmických stanicích. Pánové, oděv, který tu teď nosíme, je na těchto stanicích běžný. Příliš oblečený člověk by se tam cítil jako v kožichu na pláži. Ale můžeme si to prověřit." Dal příslušné instrukce svému pobočníkovi.
Prezident se znovu zahloubal do mapy. "Podle toho, co víme," začal s prstem na Grinnellu v Iowě, "všechno to pochází z jediného přistání, k němuž došlo tady."
"Podle toho, co víme," připomněl starý pán.
"Ale ne!" vyhrkl jsem.
Pohlédli na mě. "Pokračujte," vyzval mě prezident.
"Když jsem byl v zajetí, došlo ještě nejmíň ke třem dalším. Vím to."
Starý pán se tvářil pochybovačně. "Jsi si jistý, synu? Měli jsme dojem, že jsme z tebe vyždímali úplně všechno."
"Samozřejmě, že jsem si jistý."
"Proč ses o tom nezmínil?"
"Nikdy mě to předtím nenapadlo." Pokusil jsem se jim vysvětlit, jaké to je, když je člověk pod kontrolou, jak ví, co se bude dít, ale všechno mu připadá jako ve snu, všechno je stejně důležité a nedůležité. Udělalo se mi z toho docela zle. Nejsem zvlášť velká citlivka, ale žít pod kontrolou vládce, to s vámi něco udělá.
"Uklidni se, synku," řekl starý pán a prezident mi poslal povzbuzující úsměv.
Promluvil Rexton: "Podstatná je otázka: Kde jsou další místa přistání? Třeba je můžeme nachytat pohromadě."
"Pochybuji o tom," vyjádřil se starý pán. "To první místo zakamuflovali během několika hodin. Jestli bylo první," dodal zamyšleně.

Šel jsem k mapě a snažil se přemýšlet. Zcela zpocený jsem ukázal na New Orleans. "Jsem si zatraceně jistý, že jedno bylo někde tady." Studoval jsem mapu. "Nevím, kde přistáli ostatní."
"Co tady?" zeptal se Rexton a ukázal na východní pobřeží.
"Nevím. Opravdu nevím."
"Nemůžete si ještě vzpomenout?" naléhal Martinez. "Přemýšlejte, člověče!"
"Opravdu nevím. Nikdy jsme nevěděli úplně všechno co oni." Přemýšlel jsem, až mě rozbolela hlava; pak jsem ukázal na Kansas City. "Sem jsem posílal pár zpráv, ale nevím, zda se tam vylodili nebo ne."
Rexton pohlédl na mapu. "Předpokládejme vylodění blízko Kansas City. Naši technici si s tím mohou pohrát. Můžeme to podrobit logistické analýze - třeba se nám podaří odvodit i místo toho následujícího přistání."
"Nebo dalších přistání," doplnil starý pán.
"Cože? Nebo dalších přistání, jistě." Obrátil se zpátky k mapě a soustředěně ji studoval.

- XVI. -
Dívat se zpátky do minulosti je na nic. Ve chvíli, kdy létající talíř přistál, mohla pohromu odvrátit jedna jediná bomba. V době, kdy jsme se s Mary a starým pánem potloukali po Grinnellu, jsme mohli sami pobít všechny měkkýše, kdybychom věděli, kde jsou.
Být plán "Holá záda" vyhlášen hned ten první týden, mohl by sám o sobě zvrátit situaci. Jenže teď se brzy ukázalo, že jako útočný prostředek není nic moc. Jako obrana byl užitečný; nekontaminovaná území byla chráněna. Ano, měl dokonce i mírné ofenzivní účinky; kontaminované, ale "ne - zajištěné" oblasti byly vyčištěny - Washington samotný, Nová Filadelfie, Nový Brooklyn. Tady jsem byl schopen podávat cenné rady. Celé východní pobřeží se změnilo z červené na zelenou.
Ale všechny body, které na mapě vyplňovaly střed země, byly červené. Zasažené oblasti teď svítily rubínovým světlem, protože nástěnná mapa se špendlíky byla nahrazena velikou elektronickou válečnou mapou, na které palec představoval deset mil, a tudíž zabírala celou stěnu konferenční místnosti. Byla to replika, originál byl umístěn v podzemí Nového Pentagonu.
Země byla rozťata vedví, jako kdyby nějaký obr nalil červenou barvu do centrální kotliny. Pás, ovládaný měkkýši, byl ohraničen dvěma jantarovými stezkami. Na ně se také soustřeďovala naše aktivita; tam byly - sobě na dosah - stanice, ovládané parazity, a stanice, jež měli dosud v držení svobodní lidé. Jedna ze stezek začínala blízko Minneapolis, vedla obloukem na západ k Chicagu, potom trochu na východ k St. Louis a pak se klikatila přes Tennessee a Alabamu k Mexickému zálivu. Druhá protínala Velké planiny a ústila blízko Corpus Christi. Pak byla rubínová oblast kolem El Pasa, ta však nebyla spojená s hlavním teritoriem.
Uvažoval jsem, co se asi v těch hraničních pásmech děje. Zůstal jsem o samotě, poradní sbor prezidenta měl schůzi a prezident si na ni vzal starého pána. Rexton a jeho muži odešli už dřív. Zůstal jsem, protože se mi nechtělo bloumat kolem Bílého domu. Tak jsem se tady užíral a koukal, jak zelená světla červenají, a podstatně méně často, jak se červená mění v jantarová nebo zelená.
Dumal jsem, jak mám coby neoficiální a bezvýznamný návštěvník zařídit, abych dostal něco k snídani. Byl jsem na nohou od čtyř a do této chvíle jsem dostal jen šálek kávy, servírovaný prezidentovým komorníkem. Ještě naléhavěji jsem potřeboval do koupelny. Nakonec už jsem byl natolik zoufalý, že jsem začal zkoušet dveře. První dvoje byly zamčené, za třetími bylo to, co jsem hledal. Nebyl na nich nápis: POUZE PRO ŠÉFA, tak jsem vešel.
Když jsem se vrátil, byla tam Mary.
Připitoměle jsem na ni zíral. "Já myslel, že jsi u prezidenta."
Usmála se. "Vyštípali mě. Převzal si ho starý pán."
"Mary, chtěl jsem s tebou mluvit a tohle je první příležitost, kterou k tomu mám. Myslím, že jsem... No, koneckonců jsem tenkrát neměl... Chci říct, podle starého pána -" zarazil jsem se; můj předem připravený proslov byl v troskách.
"Každopádně jsem neměl říkat to, co jsem řekl," uzavřel jsem utrápeně.
Položila mi dlaň na rameno. "Same. Same, můj nejdražší, netrap se. Vzhledem k tomu, co jsi věděl, bylo to, co jsi řekl a udělal, úplně v pořádku. Z mého pohledu je nejdůležitější, co jsi udělal pro mě. Ostatní není podstatné - vyjma toho, že jsem šťastná, protože jsi mnou přestal opovrhovat."
"Dobře, ale... Sakra, nebuď tak ušlechtilá! Nemůžu to vydržet!"
Vesele se na mě usmála, i když ne tak laskavě, jako když mě přivítala. "Same, myslím, že máš rád ženy, které jsou tak trochu mrchy. Varuju tě, dokážu to taky." Odmlčela se. "Pořád se trápíš kvůli té facce? Dobře. Já ti ji vrátím." Natáhla se a jemně se dotkla mé tváře. "Tak, je vyrovnáno a můžeš na to zapomenout."
Najednou změnila výraz. Švihla mě plnou silou - až jsem myslel, že mi uletí hlava. "A tahle," zasyčela, "je odplata za tu, co jsem dostala od tvé přítelkyně!"
V uších mi zvonilo a oči se nechtěly zastavil. Přísahal bych, že odplata byla čtyřikrát silnější než originál. Dívala se na mě, ve střehu a vyzývavě - a snad hněvivě, jestli toto signalizovaly rozšířené nosní dírky. Zvedl jsem ruku a ona sebou cukla, ale já si chtěl jen sáhnout na pálící tvář. "Nebyla to moje přítelkyně," namítl jsem chabě.
Naše pohledy se střetly a oba jsme naráz propukli v smích. Položila mi ruce na ramena, nechala za nimi klesnout hlavu a stále se smála. "Same," ovládla se, "je mi to líto. Neměla jsem to dělat - aspoň ne tobě, Same. Nebo aspoň ne tak silně."
"Starého čerta je ti líto," zavrčel jsem. "Ale nemuselas dát té ráně takovou razanci. Málem jsi mi urazila hlavu."
"Chudáčku Same!" Dotkla se mé tváře; bolelo to. "Tak ona doopravdy nebyla tvoje holka?"
"Ne, bohužel. Ale ne proto, že bych se o to nesnažil."
"To chápu. A kdo je tvoje holka, Same?"
"Ty, ty fúrie jedna dračí!"

"Ano," souhlasila spokojeně, "jsem tvoje holka - když o to stojíš. Už jsem ti to jednou řekla. Koupeno a zaplaceno."
Očekávala, že ji políbím, ale odstrčil jsem ji. "Zatracená ženská; nechci tě ‚koupenou a zaplacenou'."
Nevyvedlo ji to z míry. "Špatně jsem to formulovala. Zaplaceno - ale nekoupeno. Jsem tu, protože tu chci být. A teď mi dáš pusu, prosím'?"
Už jsem od ní jednou pusu dostal; tentokrát mě políbila doopravdy. Cítil jsem, že se propadám do zlatého oparu, a nechtěl se už nikdy vynořit. Nakonec jsem se musel odtrhnout a popadnout dech. "Myslím, že si na chvilku sednu."
"Děkuju ti, Same," ona na to a pustila mě.
"Mary," oslovil jsem ji zakrátko. "Má drahá Mary, možná bys pro mě mohla něco udělat."
"Co?" zeptala se dychtivě.
"Řekni mi, jak se tu propánajána člověk dostane ke snídani. Mám hlad jak herec."
Zatvářila se překvapeně, ale odtušila: "To není žádný problém."
Nevím, jak se jí to povedlo; možná vtrhla do spíže Bílého domu a obsloužila se sama. Ale vrátila se za pár minut a nesla sendviče a dvě lahve piva. Když jsem spucoval třetí chleba s nasoleným hovězím, zeptal jsem se: "Mary, jak dlouho počítáš, že ta schůze bude trvat?"
"No, řekla bych tak minimálně dvě hodiny. Proč?"
"V tom případě," spolkl jsem poslední sousto, "máme čas odsud vypadnout, najít nějakou matriku, vzít se a vrátit se zpátky, než nás starý pán začne hledat."
Neodpověděla. Namísto toho upřeně pozorovala bublinky ve svém pivě.
"No?" naléhal jsem.
Zvedla oči. "Udělám to, když na tom budeš trvat. Nebudu se vykrucovat. Ale byla bych radši, kdybychom to nedělali."
"Ty si mě nechceš vzít?"
"Same, nemyslím si, že bys byl připraven na manželství."
"Mluv za sebe!"
"Nezlob se, drahý. Můžeš mě mít s papírem i bez něj - kdekoli, jakkoli, tak jako tak. Ale ještě jsi mě nepoznal. Udělej to; možná změníš názor."
"Nemám ve zvyku měnit své názory."
Vzhlédla, pak se smutně odvrátila. Cítil jsem, jak mi rudnou tváře. "To ty zvláštní okolnosti," zachraňoval jsem situaci. "Dalších sto let už se nám nic takového nemůže stát. Já si nevymýšlím, já -"
Umlčela mě. "Já vím, Same. Ale nemusíš si nic dokazovat. Neuteču ti a nebudu ti nevěrná. Vezmi mě na víkend někam ven, nebo ještě líp, pojeďme ke mně. Když se osvědčím, vždycky bude čas udělat ze mě ‚počestnou ženu', jak tomu říkala, pámbuví proč, moje prababička."
Musel jsem vypadat dost zatrpkle. Položila svou ruku na mou a vážně mě vybídla: "Podívej se na mapu, Same."
Otočil jsem hlavu. Nebezpečná zóna kolem El Pasa byla stále rudá, dokonce se zvětšila. "Pojďme nejdřív vyřešit tohle, miláčku. Až to skončí, a jestli budeš stále ještě chtít, požádej mě o ruku znova. Do té doby můžeš mít všechna práva a žádné povinnosti."
Mohl jsem dostat férovější nabídku? Problém byl v tom, že já chtěl něco jiného. Proč se jen muž, který se celý život manželství vyhýbá jak čert kříži, náhle rozhodne, že se musí oženit?
Když skončila schůze, starý pán mě chytil za límec a vzal mě na procházku. Ano, na procházku, i když jsme došli jen k lavičce u Baruchova památníku. Tam jsme si sedli, starý pán si hrál s dýmkou a mračil se. Den byl vlhký a dusný, jaký může být jen ve Washingtonu; park byl skoro prázdný.
"Plán ‚Protiúder' začne dnes o půlnoci," informoval mě. "Vrhneme se na každou přenosovou stanici, vysílací studio, redakci novin a poštovní úřad v červené zóně."
"To zní pěkně," souhlasil jsem. "S kolika lidmi?"
Vyhnul se odpovědi: "Mně se to ani trochu nelíbí."
"Proč?"
"Podívej, kamaráde: prezident vystoupil ve stereovysílání a řekl, že si všichni mají svlíknout košile. Zjistili jsme, že ta zpráva nepronikla na obsazená území. Co se bude dít dál?"
Pokrčil jsem rameny. "Plán ‚Protiúder', předpokládám."
"Ten ještě nezačal. Přemýšlej - už uplynulo víc než dvacet čtyři hodin; co se mělo stát, ale nestalo se?"
"Jak to mám vědět?"
"Měl bys, pokud to chceš jednou někam dotáhnout. Vezmi si tohle", podal mi klíčovou kartu, "vyraž do Kansas City a trochu se tam porozhlídni. Drž se co nejdál od spojů, policajtů a - sakra, vždyť víš, kde bývají. Drž se co nejdál od nich. Prohlídni si všechno ostatní. A nenech se chytit."
Pohlédl na hodinky na prstě a dodal: "Vrať se do půl dvanácté v noci. Můžeš vyrazit."
"To je fakt fůra času, když má člověk prošťárat celé město," postěžoval jsem si. "Jen samotná cesta do Kansas City mi bude trvat tři hodiny."
"Víc než tři hodiny," upřesnil. "A nepřitahuj na sebe zbytečně pozornost dopravními přestupky."
"Víte zatraceně dobře, že jsem opatrný řidič."
"Pohni sebou!"
Pohnul jsem. Karta patřila k vozu, kterým jsme sem přijeli; vyzvedl jsem si ho na startovací plošině v Rock Creek Parku. Provoz byl slabý a já se o tom zmínil dispečerovi. "Nákladní a obchodní lety jsou zrušeny," sdělil mi. "Je pohotovost; máte vojenskou výjimku?"
Mohl jsem ji získat, kdybych zavolal starému pánovi, ale otravováním kvůli maličkostem si ho člověk moc nezíská. Místo toho jsem dispečera vybídl: "Zkontrolujte si kartu."

Pokrčil rameny a zastrčil ji do přístroje. Mé tušení bylo správné; obočí mu vyjelo nahoru. "Co se dá dělat," komentoval to. "Vy jste určitě prezidentův mazánek."
Jak jsem se dostal do vzduchu, nastavil jsem přístroje na kurs Kansas City a maximální povolenou rychlost a snažil se přemýšlet. Když jsem přelétal z pásma jednoho kontrolního střediska do druhého, autopilot vždy zapípal, jak do něj narazily radarové vlny. Na obrazovce se však nikdo neobjevoval; kód starého pána zřejmě stačil na zajištění volné cesty - pohotovost nepohotovost. Začal jsem uvažovat, co se stane, až se dostanu do pásma kontroly v červené zóně - a pak jsem si uvědomil, co starý pán myslel tím: "Co se bude dít dál?".
Člověk si pod pojmem "spoje" většinou představí technická zařízení, přímé informační kanály, vysílače, telefony - nic víc. Jenže "spoje", to mohou být vlastně všechny kontakty. Za "spoj" mohu považovat dokonce i starou tetu Mamie, mířící do Kalifornie, nabitou klepy a novinkami. Měkkýši se zmocnili informačních kanálů, ale informace samotné nelze zastavit takhle jednoduše; jejich tok se stěží zpomalil. Takže, pokud paraziti chtěli udržet kontrolu nad svými oblastmi, ovládnutí kanálů byl jen první krok.
Jaký bude ten příští? Něco určitě podniknou a já, jako součást "spojů", bych se měl radši připravit na nějakou únikovou akci, pokud si chci zachránit svůj pro mě cenný krk. Tok Mississippi a s ním červená zóna se blížily čím dál víc. Přemýšlel jsem, co se stane, až můj signál poprvé zachytí stanice, kontrolovaná vládci.
Usoudil jsem, že ve vzduchu jsem pravděpodobně v bezpečí - ale bude lepší, když nebudou vědět, kde přistanu. To je jasné.
Že je něco "jasné", bohužel ještě neznamená, že je to také jednoduché. Budu se nucen postavit tváří v tvář kontrolní síti. o níž se tvrdilo. že jí neproklouzne ani myš. Vychloubali se, že na celém území Spojených států nemůže nouzově přistát ani motýl, aniž by zburcoval pátrací a záchranný systém. Nebyla to úplně pravda - ale já nebyl motýl.
Jet po zemi, prorazil bych každou bezpečnostní bariéru. Mechanickou, lidskou, elektronickou nebo kombinovanou. Ale jak chcete kličkovat ve voze, svištícím na západ o celý stupeň každých sedm minut? Nebo jak přimět obojživelníka, aby se tvářil hloupě a nevinně? Kdybych šel pěšky, starý pán by dostal své informace někdy kolem příštích vánoc. Chtěl je mít před půlnocí.
Jednou, když měl vzácně sdílnou náladu, se mi starý pán svěřil, že nezatěžuje své agenty podrobnými instrukcemi zadá člověku prostě úkol a nechá ho, ať buď plave, nebo ať se utopí. Řekl jsem mu, že při této metodě musí mít dost velkou spotřebu agentů.
"Trochu ano." přiznal, "ale ne takovou, jakou bych měl s jinými metodami. Věřím v individualitu a snažím se vybírat typy, které přežijí."
"A jakým způsobem, sakra, poznáte typ, který přežije?" zeptal jsem se ho.
Šibalsky se usmál. "To je ten, který se vrátí zpátky."
Elihu, řekl jsem si, teď máš šanci zjistit, k jakému typu patříš - a čert vem starého pána!
Moje trasa by normálně vedla do St. Louis, tam po městském obchvatu a pak na Kansas City. Jenže St. Louis bylo v červené zóně. Mapa tvrdila, že Chicago je zelené; jantarová čára uhýbala k západu někde nad Hannibalem v Missouri a já jsem velmi nutně potřeboval překročit Mississippi, dokud je ještě v zelené zóně. Stroj, přelétající řeku míli širokou, by udělal na radaru bod, jasný jak pouštní hvězda.
Zasignalizoval jsem černou kontrolkou, že žádám o povolení k sestupu na úroveň pro místní dopravu, a klesl jsem, aniž jsem na něj čekal. Současně jsem převzal manuální řízení a srazil rychlost. Mířil jsem na sever.
Těsně před Springfieldským obchvatem jsem to otočil na západ, stále nízko. Když jsem se dostal k řece, přeletěl jsem ji pomalu a co nejníž, s vypnutým hlásičem polohy. Samozřejmě, že za letu obvykle nejde vypnout váš rozlišovací radarový signál - ale vozy Oddělení nejsou sériové kusy. Jestli tu byl místní provoz monitorován, měl jsem ještě naději, že můj odraz budou považovat za člun, plovoucí po řece.
Nevěděl jsem určitě, zda další kontrolní stanice za řekou je v zelené nebo červené zóně. Chystal jsem se právě zase zapnout hlásič. Měl jsem pocit, že to bude bezpečnější, až se budu chtít dostat zpátky do normálního provozu. Vtom jsem zaznamenal, že linie břehu proti mně se otevírá směrem kupředu, mým směrem. Na mapě nebylo vyobrazeno žádné větvení řeky; usoudil jsem, že to je nějaký přítok nebo nový kanál, který ještě není zmapovaný. Přitiskl jsem se skoro až k hladině a zamířil k němu. Tok byl úzký, vlnil se a byl skoro zastřešen převislými větvemi stromů. S vjetím pod tento přírodní baldachýn jsem neměl větší práci než včela, která si to namířila do trombónu, a perfektní radarový stín jsem měl jistý; tady bych se jim mohl ztratit.
Za pár minut jsem se ztratil - ale sám sobě. Kanál kličkoval a zahýbal zpátky a já měl tolik práce s manévrováním, že jsem úplně ztratil ponětí o navigaci. Klel jsem a přál si, aby moje vozidlo bylo trojživelné a já mohl přistát na hladině. Stromy náhle skončily a přede mnou se objevil pruh ploché země; vykopl jsem řízení, vzápětí ho strhl dolů. Zabrzdil jsem tak prudce, že mě pásy málem přeštíply vedví. Ale byl jsem na zemi a nemusel jsem si dál hrát na sumce v té bahnité strouze.
Uvažoval jsem, co mám dělat. Bezpochyby tu někde byla dálnice, mohl bych ji najít a držet se na zemi.
Jenže by to bylo na nic - na pozemní cestování není čas; musím zpátky do vzduchu. Ale toho se neodvážím, dokud s určitostí nebudu vědět, zda tady dopravu kontrolují lidé, anebo měkkýši.
Od té doby, co jsem opustil Washington, jsem stereo nezapnul. Teď jsem tak učinil, pátraje po zpravodajství, ale žádné jsem nenašel. Vyladil jsem za a) přednášku Myrtle Doolightleové, Ph.D., na téma "Proč narůstá nuda v manželství", sponzorovanou Uth-a-gen Hormone Company; za b) trio džezmenek, pějících: "Jestli si myslíš, co si myslím, že si myslíš, na co ještě čekáme?"; za c) epizodu ze seriálu "Lukrécie poznává život".
Drahá doktorka Myrtle byla oblečená úplně normálně. Trio bylo oděno tak, jak by člověk od něj očekával, ale neotáčelo se zády ke kameře. Lukrécie oscilovala mezi šaty, které z ní někdo strhával, a mezi těmi, které si svlékala dobrovolně, ale nikdy jsem si nestačil všimnout, co má na zádech, vždycky byl dřív střih kamery nebo zhaslo světlo.

Nic z toho nebylo směrodatné. Ty programy mohly být natočené řadu měsíců předtím, než prezident vyhlásil plán "Holá záda". Ve snaze najít nějaké zprávy jsem přepínal kanály dál; až jsem zůstal zírat na profesionálně nadšený úsměv nějakého hlasatele. Byl oblečený.
Za okamžik jsem zjistil, že je to jedna z těch stupidních stereovizních soutěží. Právě říkal: "A nějaká šťastná ženuška, sedící právě teď u obrazovky, brzo dostane, zcela zdarma, univerzálního automatického domácího sluhu s šesti funkcemi a na jaderný pohon. Kdo to bude? Vy? Vy? Nebo vy, dítko štěstěny?" Odvrátil se od kamery a já uviděl záda. Byla skrytá pod sakem a zřetelně kulatá, skoro se na nich rýsoval hrbol. Byl jsem uvnitř červené zóny.
Když jsem přístroj vypnul, uvědomil jsem si, že jsem pozorován - asi devítiletým klukem. Měl na sobě jenom šortky, což v jeho věku nic neznamenalo. Odklopil jsem větrolam. "Hej, kámo, kde je tu dálnice'?"
"Silnice na Macon je támhle nahoře. Řekněte, pane, to je Cadillac Zipper, že jo?"
"Jasně. Kde támhle nahoře?"
"Svezete mě kousek, jó?"
"Nemám čas."
"Tak mě vemte s sebou a já vám to ukážu."
Otevřel jsem mu. Když šplhal nahoru, vytáhl jsem ze zavazadla košili, kalhoty a sako. Prohodil jsem k němu: "Možná bych si to měl obléknout. Nosí tady lidi košile?"
Zamračil se. "Samozřejmě, že jo. Kde si myslíte, že jste, pane, v Arkansasu?"
Zeptal jsem se ho znovu na silnici. Řekl: "Můžu si zmáčknout knoflík, až půjdem do vzduchu, že jo?"
Vysvětlil jsem mu, že zůstaneme na zemi. Byl otrávený, ale milostivě ukázal směr. Jel jsem opatrně, protože vůz byl na nezpevněnou zemi těžký. Za chvilku řekl, ať zahnu. O hodnou chvíli později jsem zastavil: "Ukážeš mi tu silnici, nebo ti mám nařezat?"
Otevřel dveře a vyklouzl ven. "Hej!" křikl jsem za ním.
Ohlédl se.
"Na opačnou stranu," přiznal. Otočil jsem vůz, neočekávaje, že nějakou silnici najdu. Přesto tam byla, asi padesát yardů daleko. Ten spratek mě vodil po třech stranách obdélníku.
Dálnicí byste to asi nenazvali - v povrchu nebyla ani unce gumy. Přesto se po tom jet dalo a já zamířil na západ. Suma sumárum jsem ztratil hodinu.
Macon v Missouri vypadal příliš normálně, než aby mě to uklidnilo; o plánu "Holá záda" tu zřejmě jaktěživo neslyšeli. Vážně jsem uvažoval, že prohledám tohle město, a pak taky o tom, že uteču zpátky, odkud jsem přišel. Pronikání stále hloub do země, kterou jsem znal z doby, kdy jsem tu žil pod svým pánem, mě znervózňovalo; chtělo se mi dát se do běhu.
Jenže starý pán řekl zcela jasně: "Kansas City". Objel jsem po obchvatu Macon a zajel k přistávacímu prostoru v západní části. Tam jsem vystál frontu na start pro místní dopravu a zamířil ke Kansas City v houfu farmářských helikoptér a dalších domácích strojů. Musel jsem celou cestu dodržovat místní omezené rychlosti, ale bylo to bezpečnější než riskovat, že s mým hlásičem, ohlašujícím se každé pásmové kontrole, vzbudím nežádoucí pozornost. Místní provoz byl kontrolován automaticky; vypadalo to, že se mi podařilo vmísit se do dopravy v Missouri, aniž bych se dostal do podezření.

- XVII. -

Kansas City nebylo zasaženo bombardováním; kromě východní části, kde stávala Independence. Později už nikdy nebyla postavena znovu. Takže můžete z jihovýchodu jet až ke Swope Parku, než si musíte zvolit mezi zaparkováním a zaplacením mýta za vstup do samotného města. Nebo může člověk letět a pak má jiný výběr: buď přistát na ploše severně od řeky, nebo sednout na odpalovací rampu v centru, na jih od Memorial Hillu.
Rozhodl jsem se nepoužít cestu vzduchem; nechtěl jsem, aby vůz musel projít spojovacími transportními systémy. Nemám ani trochu rád tunely a výtahy, dopravující auta na odpalovací plošinu. Může se z nich stát past. Upřímně řečeno, nechtělo se mi do toho města ani po jedné z možných tras.
Přistál jsem na silnici číslo čtyřicet a jel k vstupnímu mýtu u Meyer Boulevard. Fronta čekajících byla dlouhá; začal jsem se cítit ohrožen už ve chvíli, kdy se za mne postavilo další auto. Mýtař si vzal peníze, aniž se na mě podíval. Mrknul jsem na něj; vypadal normálně, ale zda byl ovládán nebo ne, to bych říct nedokázal.
Projel jsem branou mýta s úlevným povzdechem - abych byl zastaven těsně za ní. Spadla přede mnou zábrana, a když jsem zabrzdil, strčil mi dovnitř hlavu polda. "Bezpečnostní prohlídka," sdělil mi. "Vystupte si."
Zaprotestoval jsem.
"Město má zvláštní bezpečnostní předpisy," vysvětlil mi. "Tady máte potvrzení na vůz; vyzvedněte si ho potom za zábranou. Teď si vystupte a jděte tam do těch dveří." Ukázal na nedalekou budovu.
"Co to má být?"
"Zkouška ostrosti vidění a reflexů. Zdržujete frontu."
V duchu jsem před sebou viděl mapu s červeně zářící Kansas City. Byl jsem si jistý, že toto město je "zajištěné", a tudíž má tenhle mírumilovný policista skoro určitě na zádech hrb. Jenže pokud ho nechci zastřelit a rychle odletět, nezbývá mi nic jiného než poslechnout. S mrmláním jsem vystoupil a kráčel pomalu k budově. Byla to provizorní stavba se staromódními, ručně otevíratelnými dveřmi. Strčil jsem do nich špičkou boty, a než jsem vstoupil, prohlédl jsem si obě strany místnosti a strop. Byl to prázdný předpokoj a vzadu byly další dveře. Někdo zevnitř zavolal: "Vstupte!" Šel jsem dál, stále ve střehu. V místnosti seděli dva muži v bílých pláštích a jeden z nich měl na čele zrcátko. Rázně pronesl: "Bude to hned. Pojďte." Když jsem se octl za prahem, zavřel za mnou dveře; uslyšel jsem, jak cvakl zámek.
Byl to elegantnější postup, než jaký jsme vymysleli v Konstitučním klubu. Na stole byly rozložené přepravní buňky s

vládci, otevřené a zahřáté. Druhý muž už měl jednu připravenou - bylo mi jasné, že pro mě - a držel ji otvorem k sobě, abych nemohl vidět měkkýše. Přepravní buňky samotné nebudily u obětí podezření: zdravotníci mají vždycky v rukou nějaké divné předměty.
Budu vyzván, abych přitiskl oči k čočkám normálního lékařského přístroje na zkoušení zraku. Doktor upoutá mou pozornost, vlastně mě nenápadně a nenásilně oslepí, a zatímco budu číst zkušební znaky, jeho asistent mi přidělí pána. Žádné rvačky, žádné útěky ani protesty.
Nebylo nutné, jak jsem se naučil během mé vlastní "služby", obnažit oběti záda. Stačilo, aby se vládce dotkl holého krku, a pak už si nově získaný hostitel sám upravil oblečení tak, aby svého pána skryl.
"Sedněte si sem!" nařídil "doktor". "A přitiskněte oči k čočkám."
Sedl jsem si rychle na lavičku, na níž byl přístroj upevněn. Pak jsem se nečekaně otočil.
Asistent se přibližoval s připravenou buňkou. Když jsem se obrátil, rychle s ní cukl stranou, abych nezahlédl obsah.
"Doktore," začal jsem, "nosím kontaktní čočky. Neměl bych si je sundat?"
"Ne, ne," štěkl. "Neztrácejme čas."
"Ale, doktore," protestoval jsem, "chtěl bych, abyste se podíval, jak mi sedí. Měl jsem s tou levou trochu problémy," zvedl jsem ruku a dvěma prsty doširoka roztáhl víčka na levém oku. "Vidíte?"
Zlostně odpověděl: "Tady nejsme na klinice. Teď, jestli dovolíte -"
Oba byli na dosah; rozpřáhl jsem ruce do mocného medvědího objetí, sevřel je oba najednou - a chňapl po vypouklině mezi jejich lopatkami. V obou rukách jsem drtil to něco měkkého pod plášti a cítil, jak mnou otřásá nevolnost.
Jednou jsem viděl, jak kočku zasáhlo auto; ubohé zvíře odlétlo natažené, s páteří prohnutou na opačnou stranu a s končetinami bezvládně vlajícími kolem těla. Ti dva nešťastníci vypadali podobně; každý sval se jim zkroutil v křeči.
Nemohl jsem je udržet; vyškubli se mi z rukou a dopadli na podlahu. Nebylo třeba znovu je sevřít; už po prvním křečovém záchvatu byli bezvládní, možná i mrtví.
Někdo zaklepal. Křikl jsem: "Moment, prosím. Doktor má práci!" Ujistil jsem se, že jsou dveře zamčené, a pak se sehnul k "doktorovi" a odhrnul mu plášť, abych se podíval, co se stalo s jeho, pánem.
Zbyla z něj rozdrcená masa. Stejně to vypadalo i u druhého muže, což mě srdečně potěšilo, protože jsem byl rozhodnut měkkýše sežehnout, pokud nebudou mrtví, a nebyl jsem si jist, zda to dokážu, aniž bych zranil jejich hostitele. Muže jsem nechal ležet, aby žili nebo zemřeli - nebo aby se opět stali oběti Titaňanů. Nemohl jsem jim nijak pomoci.
Vládci, čekající v buňkách, to bylo něco jiného. S natlakovaným paprskem a na maximální náboj jsem je všechny spálil. U zdi byly dvě velké bedny; pálil jsem do nich tak dlouho, dokud dřevo nezuhelnatělo.
Znovu se ozvalo klepání. Spěšně jsem se rozhlédl kolem sebe, kde bych mohl oba muže schovat, ale nebylo kam, takže jsem se rozhodl pro útěk. Když jsem se už chystal jít k východu, měl jsem pocit, že jsem na něco zapomněl. Rozhlédl jsem se ještě jednou.
Nic se nezdálo být vhodné k tomu, co jsem potřeboval. Mohl jsem použít oblečení z "doktora" nebo jeho pomocníka, ale nechtělo se mi. Pak jsem si všiml pouzdra na zkoušeč. Uvolnil jsem si bundu, sebral pouzdro, zmačkal ho a nacpal pod košili mezi lopatky. Když jsem bundu zapnul, objevila se na mých zádech boule odpovídajících rozměrů.
Potom jsem vyšel, připadal si cizí a s obavami hleděl na svět, který jsem neznal.
Abych pravdu řekl, zdálo se mi, že jsem dost drzý.
Další polda si ode mne vzal potvrzení na vůz. Ostře se na mě podíval a pak mi pokynul, že si můžu vlézt dovnitř.
Udělal jsem to, načež mi sdělil: "Jeďte na policejní ředitelství, je to pod radnicí."
"Policejní ředitelství, pod radnicí," zopakoval jsem a vypálil pryč. Jel jsem tím směrem a zabočil na Nichols Freeway.
Dostal jsem se na úsek, kde provoz prořídl, a zmáčkl knoflík, kterým se měnila značka. Bylo pravděpodobné, že po voze s číslem, které jsem měl na mýtě, už bude sháňka. Přál jsem si, abych mohl taky změnit barvu a obrys obojživelníka.
Ještě před křižovatkou Freeway s McGee Traffic Way jsem to stočil dolů z kopce a zmizel v ulicích. Bylo osmnáct nula nula místního času a já měl být za čtyři a půl hodiny ve Washingtonu.

XVIII.

Nezdálo se, že by město bylo v pořádku. Nemělo tu správnou atmosféru; jako by život v něm byla jen špatně nařežírovaná divadelní hra. Pokoušel jsem se rozlousknout, v čem to je, ale proklouzávalo mi to mezi prsty.
Kansas City z velké části sestávalo ze čtvrtí starých sto i víc let. Děti si hrály na trávnících, majitelé domů vysedávali na verandách zrovna tak, jak to dělávali jejich praprarodiče. Jestli tu někde byly protiletecké kryty, nebylo to znát.
Podivínské staré rozložité domy, postavené dávno zemřelými mistry svého cechu, dodávaly nejbližšímu okolí ráz enklávy bezpečí. Křižoval jsem těmito ulicemi, uhýbaje psům, míčům a batolatům, a snažil se nasát místní atmosféru.
Byla nejospalejší část dne, čas pro zalévání trávníků, na drink, na sousedské poklábosení. Zahlédl jsem ženu, naklánějící se přes květinovou zahrádku za oknem. Měla na sobě opalovačky a její záda byla holá; jasně neměla na sobě parazita; ona, ani ty dvě děti u ní. Co by to mohlo být v nepořádku?
Den byl velmi horký; začal jsem vyhlížet ženy v opalovačkách a muže v šortkách. Kansas City leží v puritánské oblasti; lidé se tu nesvlékají podle počasí s takovou samozřejmostí jako na Laguns Beach nebo na Coral Gables. Oblečený dospělý tu není nikdy nápadný. Takže jsem potkával lidi v šatech i bez nich - jenže poměr mezi nimi nebyl v pořádku.
Sice tu byla spousta vysvlečených dětí, ale za několik mil jízdy jsem viděl odhalená záda pouze u pěti žen a dvou mužů. Byl bych jich měl vidět přes pět set.
Vyčísleno: I když některé ze sak nepochybně neukrývaly vládce, podle teorie pravděpodobnosti musí být pod kontrolou přes devadesát procent populace.
Tohle město nebylo "zabezpečené", to bylo nasycené. Měkkýši nedrželi jen klíčové pozice a funkce; měkkýši byli město.

Ucítil jsem nutkavé puzení vznést se do vzduchu a pálit to pryč z červené zóny s plynem na podlaze. Vědí, že jsem jim utekl z pasti na mýtě, a budou mě hledat. Možná jsem jediný svobodný muž za volantem v celém městě - a všude kolem jsou oni!
Potlačil jsem to. Agent, který dostane strach, není k ničemu a nemá moc šancí, že se dostane z nebezpečí. Jenže já se dosud nezotavil z toho, co se mnou udělal život pod cizí nadvládou; bylo pro mě těžké ovládnout se.
Počítal jsem do deseti a pokusil jsem se celé si to znovu promyslet. Připadalo mi, že ten závěr musí být mylný; nemohou mít přece dost vládců, aby nasytili město s miliónem obyvatel. Vzpomněl jsem si na své vlastní zážitky, jak jsme si vybírali oběti a počítali každý nový přírůstek. Jistě, byla to pouze sekundární invaze, závislá na zásilkách, zatímco v Kansas City měli téměř určitě k dispozici talíř, který někde nedaleko přistál. Přesto to ale nedávalo smysl; aby měli dostatek vládců pro celé město, potřebovali by aspoň tucet talířů. Kdyby jich přiletělo tolik, musely by družicové radary zachytit jejich dráhu při přistávání.
Nebo snad neměly co zachytit? O stupni technické vyspělosti měkkýšů jsme nevěděli nic a bylo by zavádějící přisuzovat jim technická omezení podle našich měřítek.
Ale údaje, které jsem získal, přesto vedly k závěrům, odporujícím racionální logice; dříve než o nich podám zprávu, musím je tedy ověřit. Jedna věc se zdála jistá: Pokud vládci skutečně ovládli téměř celé město, stále dodržovali kamufláž, takže i teď vypadalo jako město svobodných lidských bytostí. Snad nejsem tak nápadný, jak jsem se obával.
Flákal jsem se bezcílně po okolí ještě asi tak míli. Přistihl jsem se, že mířím do centra kolem Plazy. Uhnul jsem jinam; je tam plno poldů a davy lidí. Přitom jsem zahlédl veřejný bazén. Mrkl jsem na něj a uložil si pohled do paměti. Než jsem si ho znovu promítl, už jsem byl o několik bloků dál. Zaujala mne jen cedule - TUTO SEZÓNU ZAVŘENO.
Bazén uzavřený v nejteplejší části léta? To by ještě nic neznamenalo; bazény byly, jsou a budou vyřazovány z provozu. Ale odporovalo logice ekonomiky uzavřít je na celé období nejvýnosnější sezóny, nejenom na co nejkratší čas v nejnaléhavějším případě. Argumentů proti uzavření by se našlo mnoho. Jenže plavecký bazén byl jedním z mála míst, kde nešlo udržovat kamufláž. A uzavřený bazén nevypadá tak nápadně jako vylidněný bazén uprostřed největších veder. Vládci při svých manévrech vždycky brali v potaz lidský způsob nazírání. Kruci, už to mám!
Za prvé: past na vstupu u mýta. Za druhé: příliš málo letního oblečení. Za třetí: uzavřený bazén.
Závěr: Měkkýšů je daleko víc, než by si kdokoli z nás pomyslel.
Z toho logicky vyplývá: Plán "Protiúder" byl založen na mylných odhadech; byl by úspěšný asi jako vzduchovka proti nosorožci.
Protiargument: To, co si myslím, že jsem odhalil, je nemožné. Už vidím, jak ministr Martinez se svým mírným sarkasmem cupuje mou zprávu na kusy. Potřeboval jsem dostatečně pádný důkaz, který by přesvědčil prezidenta a vyvrátil logické námitky jeho oficiálních poradců, a musel jsem ho získat teď. I kdybych porušil všechny dopravní předpisy, stejně bych ze dvou a půl hodiny cesty do Washingtonu moc neušetřil.
Co bych měl udělat? Jít do centra, vmísit se do davu a pak říct Martinezovi, že jsem si jist, že skoro každý, koho jsem potkal, měl na zádech parazita? Jak bych to dokázal? A ostatně, jak si mohu být tak jistý? Dokud budou Titaňané hrát frašku "všechno jako normálně", známky, svědčící o opaku, budou mizivé: přílišná hojnost kulatých zad a jejich minimální obnažování.
Měl jsem nějakou představu o tom, nakolik je město nasyceno měkkýši; jistě jsem věděl, že jich má k dispozici dostatek na to, abych při cestě ven narazil na další past na mýtě. A další budou na odpalovací rampě a u každého vchodu a východu z vlastního města. Každý, kdo město opouští, se stává novým agentem; každý, kdo do něj vchází, se stane novým otrokem.
Všiml jsem si prodejního tiskařského automatu na Kansas City Star; byl na posledním rohu, který jsem minul. Objel jsem blok, zastavil a vylezl ven. Vhodil jsem do škvíry deseticent a nervózně čekal, až se mi noviny vytisknou.
Obsah Staru nesla pečeť své obvyklé nudné důstojnosti - žádný vzruch, žádná zmínka o výjimečném stavu, ani slovo o plánu "Holá záda". Hlavní článek byl nadepsán "Telefonní spojení přerušeno sluneční bouří". Podtitulek: "Město částečně odříznuto slunečním polem". Tři sloupce tisku a semistereoskopický obrázek Slunce s tváří zohyzděnou vyrážkou slunečních skvrn. Bylo to přesvědčivé a nudné vysvětlení, proč mamka Schultzová, která nemá parazita, nemůže zavolat babičce do Pittsburghu.
Strčil jsem noviny pod paži, abych si je později prostudoval, a otočil se zpátky k autu - právě v okamžiku, kdy k němu neslyšně přiklouzal policejní vůz a přitiskl ho k chodníku. Vypadalo to, že policejní auto má schopnost vyrábět ze vzduchu lidský dav; ještě před okamžikem byl roh opuštěný, teď byli všude kolem lidé a ke mně kráčel policajt. Ruka mi sjela k pistoli; byl bych ho složil, kdybych si nebyl jistý, že většina těch ostatních je stejně nebezpečná.
Zastavil se přede mnou. "Ukažte mi váš řidičský průkaz," pronesl přívětivě.
"Jistě, pane poručíku," souhlasil jsem. "Je připevněn na palubní desce v autě." Vykročil jsem k vozu, dávaje na srozuměnou, že mě má následovat. Cítil jsem, jak váhá, pak návnadu spolkl. Vedl jsem ho uličkou mezi jeho a mým vozem. To mi umožnilo všimnout si, že nemá v autě společníka, což byla nejvítanější varianta z těch, které mohly nastat. Co bylo důležitější, můj obojživelník nás oddělil od příliš nevinně vyhlížejících čumilů.
"Tam," ukázal jsem dovnitř, "je připevněn támhle dole." Znovu zaváhal, pak se podíval - a díval se dost dlouho na to, abych stačil uplatnit techniku, kterou mě naučila nouze. Moje levá ruka naplocho dopadla mezi policistovy lopatky a vší silou jsem sevřel dlaň.
Jeho tělo vypadalo, že vybuchuje, tak silná byla křeč. Ještě než dopadlo na chodník, byl jsem v autě a pálil pryč.
Přesto to nebylo dost rychlé. Maska spadla stejně bleskově jako v Barnesově předpokoji; dav se na mne stačil vrhnout. Jedna žena se nehty zachytila okraje vozu a držela se asi padesát yardů, než jsem ji setřásl. V té chvíli už jsem jel plnou rychlostí a stále jsem akceleroval. Kličkoval jsem v proudu vozidel, připraven odstartovat, ale neměl jsem místo.

Nalevo se objevila ulice; vřítil jsem se do ní. Byla to chyba; lemovaly ji stromy, jejich větve se pnuly nad vozovkou a já nemohl vzlétnout. Za další zatáčkou to bylo ještě horší. Nezbylo mi než zpomalit. Křižoval jsem opatrně ulicemi a stále hledal nějakou širokou třídu, odkud bych mohl ilegálně odstartovat. Myšlenky se mi začínaly uklidňovat a já si uvědomil, že nevidím žádné známky pronásledování.
Na pomoc mi přišla moje znalost vládců. S výjimkou "přímé konference" komunikovali Titaňané se svým okolím pouze prostřednictvím svého hostitele; viděli, co on viděl, přijímali a vydávali informace kterýmkoli orgánem a prostředkem, které měl hostitel k dispozici. Bylo pravděpodobné, že žádný z měkkýšů, co se objevili na rohu, po mém voze nepátral - jen ten, který ovládal tělo policisty. A toho jsem zneškodnil! Teď mě samozřejmě všichni ti čumilové z rohu začnou hledat také. Ale mají k dispozici jen schopnosti a vybavení těl svých hostitelů. Došel jsem k závěru, že není třeba se jimi vzrušovat víc než jakoukoli jinou náhodnou skupinou svědků, že je možné je ignorovat - změnit terén a zapomenout na ně.
Protože mi zbývalo sotva třicet minut, rozhodl jsem se, že nejlepším důkazem bude zajatec, člověk, řízený parazitem, který vylíčí, co se s městem stalo. Musel jsem někde schrastit hostitele.
Musel jsem ho unést, aniž bych mu ublížil, strhnout pána z jeho zad a odvézt osvobozeného hostitele do Washingtonu. Neměl jsem čas na vymýšlení plánů; musel jsem jednat ihned. Těsně poté, co jsem se rozhodl, jsem uviděl osamělého muže - tak blok před sebou. Kráčel jako člověk, těšící se na domov a večeři. Zastavil jsem u něj a houkl: "Hej!"
Zastavil se. "Co je?"
"Jedu přímo z radnice. Nemám čas na vysvětlování - pojď sem, promluvíme si přímo."
Zatvářil se překvapeně. "Jaká radnice? O čem to mluvíte?"
"Změna plánu. Neztrácejme čas. Dělej!"
Odvrátil se k odchodu. Vyskočil jsem z auta a chňapl po hrbatých zádech. Nic se nestalo - kromě toho, že má ruka udeřila do kostnaté páteře a muž začal křičet.
Skočil jsem do auta a rychle ujel. Když jsem byl o několik bloků dál, zpomalil jsem, abych si to znovu promyslel. Můžu mít tak přetažené nervy, že bych viděl Titaňany i tam, kde nejsou?
Ne! V tu chvíli jsem měl nezdolnou vůli starého pána stavět se k pokusům čelem. Mýto, oblečení, bazén, polda u novinového automatu - tato fakta jsou opravdu nevyvratitelná. A ten poslední fakt jednoduše znamenal, že jsem narazil na toho jednoho muže z deseti, nebo kolik je poměr, který ještě nebyl získán. Přidal jsem, vyhlížeje novou oběť. Byl jí muž středních let, kropící trávník, a vypadající tak normálně, že jsem ho skoro minul. Ale neměl jsem času nazbyt - a on měl na sobě svetr, který se podezřele vydouval. Vidět jeho ženu na verandě, byl bych jel dál, protože byla oblečena v halence s nahými zády, což vylučovalo přítomnost měkkýše.
Když jsem zastavil, zvedl hlavu.
"Právě jedu z radnice," opakoval jsem. "Potřebuji si s tebou hned teď přímo promluvit. Pojďme na to."
Tiše odpověděl: "Pojď dovnitř. To auto je příliš vidět."
Chtěl jsem odmítnout, ale už kráčel k domu. Když jsem přišel za ním, zašeptal: "Opatrně. Ta žena není naše."
"To je tvoje žena?"
"Ano."
Zastavili jsme se na verandě a on prohodil: "Drahá, toto je pan O'Keefe. Potřebujeme si něco probrat. Budeme v pracovně."
Usmála se a odpověděla: "Jistě, miláčku. Dobrý večer, pane O'Keefe. Je horko, že?"
Souhlasil jsem a ona se vrátila ke svému pletení. Vešli jsme do domu a muž mě vedl do pracovny. Protože jsme stále hráli divadlo, vstoupil jsem první, jak se sluší na doprovázeného návštěvníka. Nebyl jsem rád, když jsem se k němu musel otočit zády. Proto jsem to také napůl očekával; udeřil mě do spodní části krku.
Při ráně jsem se sbalil a na zem jsem dopadl téměř nezasažen. Kutálel jsem se dál a skončil na zádech.
Při výcviku ve škole nás sráželi pytlem s pískem, když jsme se chtěli zvednout. Zůstal jsem tedy na zemi a hned jsem se ho snažil zasáhnout patami. Uskočil z dosahu. Zjevně neměl zbraň, ale já se nemohl dostat ke své. V místnosti byl opravdový krb; s pohrabáčem, lopatkou a kleštěmi. Obloukem mě obešel a zamířil k němu. Téměř na dosah ode mne stál malý stolek. Vrhl jsem se k němu, chytl nohu a hodil. Zasáhl jsem muže do tváře, zrovna když bral do ruky pohrabáč. Pak už jsem byl na něm.
Jeho pán mi dodělával v prstech a on sám byl v křeči, plně poslední, strašlivý rozkaz svého pána. Vtom jsem si uvědomil, že žena ječí ve dveřích. Vyskočil jsem a udeřil ji. Zhroutila se s přidušeným výkřikem a já se vrátil k jejímu manželovi.
Bezvládný člověk se zvedá překvapivě těžko a tenhle byl navíc těžký. Naštěstí jsem docela vazba; těžkopádně jsem klusal k autu. Pochybuji, že by náš zápas zaznamenal někdo jiný než ta žena, ale její ječení muselo zburcovat půlku města. Na obou stranách ulice lidé vylézali ze dveří. Zatím nikdo nebyl příliš blízko, ale byl jsem rád, že jsem nechal dveře otevřené.
Toho, co bylo dál, je mi líto; uvnitř vozu seděl spratek, podobný tomu, který mě nedávno vodil za nos, a hrál si s řízením. S kletbou na rtech jsem hodil zajatce do prostoru pro cestující a popadl dítě. Vzpíralo se, ale vší silou jsem je odtrhl a vyhodil ven - do rukou prvního z pronásledovatelů. Můj zajatec byl stále v bezvědomí; dopadl jsem na sedadlo a vystartoval kupředu, aniž bych se zdržoval zavíráním dveří nebo pásy. Když jsem vytočil první zatáčku, dveře se obloukem zabouchly a já málem vyletěl ze sedadla. Pak jsem jel rovně tak dlouho, dokud jsem si nenasadil pásy. Ostře jsem řízl další zatáčku, málem narazil do zaparkovaného auta a pokračoval dál.
Našel jsem širokou třídu - myslím, že to bylo Paseo - a třískl do vzletového tlačítka. Možná jsem způsobil pár havárií; neměl jsem čas se tím zabývat. Aniž jsem čekal, až dosáhnu dostatečné výšky, strhl jsem vůz na východ a stoupal

během zatáčky. Držel jsem stroj na manuálním řízení přes Missouri, a abych nabral co největší rychlost, odpaloval jsem postupně všechny startovací rakety, které byly v zásobníku. Tenhle hazardní, všem předpisům odporující počin mi možná zachránil krk; někde nad Columbií, zrovna když jsem aktivoval poslední z nich, jsem ucítil, jak se vůz otřásl výbuchem. Někdo vypálil raketu a ta hnusná věc explodovala právě na místě, na kterém jsme před okamžikem byli. Další střelba se už neozvala, což bylo štěstí, protože teď už bychom byli snadným cílem. Pravý motor se začal přehřívat, možná z toho výbuchu v těsné blízkosti nebo snad prostě z přetížení. Nechal jsem ho přehřívat dalších deset minut a modlil se, aby neupadl. Pak, když už jsem měl za sebou Mississippi a kontrolka signalizovala "nebezpečnou technickou závadu", jsem vypnul pravý motor a nechal auto, aby se líně vleklo pouze tahem levého motoru. Nedokázal jsem letět rychleji než tři sta - ale byl jsem venku z červené zóny.
Neměl jsem čas se na svého pasažéra víc než mrknout. Ležel natažen na podlažním polstrování, v bezvědomí nebo mrtev. Teď, když už jsem byl zas u lidí a stejně neměl výkon na nedovolenou rychlost, nebyl důvod nepřejít na automatické řízení. Zapnul jsem hlásič, zasignalizoval žádost o pásmové řízení, a aniž jsem čekal na souhlas, přepnul jsem na automat. Pak jsem se přesunul do kupé a prohlédl si svou kořist.
Ještě dýchal. Na tváři měl podlitinu, ale kosti vypadaly, že jsou v celku. Dal jsem mu pár políčků a bolestivě ho štípl do ušního lalůčku, ale nedokázal jsem ho probrat k vědomí. Mrtvý měkkýš začal zapáchat, ale nevěděl jsem, jak se ho zbavit. Nechal jsem ho být a vrátil se na pilotní sedadlo.
Chronometr ukazoval dvacet jednu hodinu třicet sedm minut washingtonského času - a mně ještě zbývalo šest set mil. I kdybych pominul čas na přistání, jízdu přes město a shánění starého pána, dostal bych se do Washingtonu pár minut po půlnoci. Takže už teď jsem měl zpoždění a mohl jsem si být po čertech jistý, že si to od starého pána slíznu.
Pokusil jsem se nahodit pravý motor. Ani ťuk - byl pravděpodobně zmrzlý na kost. Zkoušet to dál nemělo smysl; porušení rovnováhy motoru při manipulaci by mohlo mít za následek jeho explozi. Tak jsem to vzdal a zkusil starého pána vyburcovat telefonem.
Telefon nefungoval. Možná, že jsem si ho rozbil při některém z tělesných cvičení, které jsem byl donucen absolvovat. Vrátil jsem ho na místo s pocitem, že dnešní den je jedním z těch, kdy se ani nevyplatí vstát ráno z postele. Zapnul jsem palubní komunikátor a stiskl nouzové tlačítko. "Kontrolo," zavolal jsem, "kontrolo!"
Obrazovka se rozsvítila a díval jsem se na mladého muže. Jak jsem s úlevou zjistil, byl vysvlečen do půli těla. "Tady kontrola - pásmo Fox jedenáct. Co děláte ve vzduchu? Pokoušel jsem se navázat s vámi spojení od té chvíle, co jste vstoupili do mého pásma."
"To je teď jedno!" vyštěkl jsem. "Spojte mě s nejbližším vojenským okruhem. Je to maximálně naléhavé!"
Tvářil se nejistě, ale obrazovka blikla a zakrátko se na ní objevil jiný obrázek, zachycující interiér vojenské spojovací ústředny - potěšilo mě, že každý, kdo byl v dohledu, byl do pasu vysvlečený. V popředí stál mladý dozorčí důstojník. Měl jsem sto chutí ho políbit. Místo toho jsem řekl: "Je to krajně naléhavé - válečná důležitost. Propojte mě s Pentagonem a odtud do Bílého domu!"
"Kdo jste?"
"Není čas, není čas! Jsem civilní agent a můj identifikační kód vám stejně nic neřekne. Pospěšte si!"
Možná bych ho přemluvil, ale byl odstrčen jakýmsi podplukovníkem. "Ihned přistaňte!" To bylo vše, co řekl.
"Podívejte, veliteli," odporoval jsem, "tohle je vojensky velmi důležité. Musíte mě přepojit. Já -"
"Tohle je vojensky důležité," přerušil mě. "Civilní stroje jsou už tři hodiny na zemi. Jděte ihned dolů."
"Ale já musím -"
"Jděte na přistání, nebo vás sestřelíme. Zaměřujeme vaši dráhu; odpálím raketu, která vybuchne půl míle před vámi. Jestli uděláte jiný než přistávací manévr, další půjde do vás."
"Mohl byste mě vyslechnout, prosím? Přistanu, ale musím být -"
Přerušil spojení a nechal mě lapat po dechu.
První raketa explodovala ani ne půl míle přede mnou. Přistál jsem.
Havaroval jsem, ale nezranil jsem ani sebe, ani mého pasažéra. Nemusel jsem čekat dlouho. Ozářili mě světlicí a přistáli dřív, než jsem se ujistil, že vozu nehrozí nebezpečí výbuchu. Vzali mě s sebou a měl jsem možnost setkat se s podplukovníkem osobně. Poté, co se mnou byla hotova jeho smečka psychologů a píchli mi antidotum, abych se probral ze spánkového testu, poslali mou zprávu dál. Jenže to už byla jedna hodina třináct washingtonského času - a plán "Protiúder' už běžel hodinu a třináct minut.
Starý pán si poslechl souhrn, zachrochtal a řekl mi, ať za ním přijdu druhý den ráno.

- XIX. -
Plán "Protiúder" byl nejhorší propadák ve válečné historii. Přesně o půlnoci washingtonského času začal výsadek jednotek na více než devět tisíc šest set komunikačních uzlů - redakcí novin, stanic pásmové kontroly, vysílacích stanic a tak dále. Útočící jednotky byly výkvětem našich vzdušných sil; navíc s nimi byli posláni technici, kteří měli uvést komunikační uzly zpět do provozu.
Prezidentův projev měl být vysílán z každé místní stanice; plán "Holá záda" by tedy měl začít mít efekt i na celém zamořeném území. Válka by tím měla skončit - kromě dočišťovacích akcí.
Pětadvacet minut po půlnoci začaly přicházet zprávy, že to a to místo bylo úspěšně obsazeno. O něco později se ozvala z některých bodů volání o pomoc. V jednu ráno byla odeslána většina záloh, ale jak se zdálo, operace pokračovala dobře - dokonce tak dobře, že velitelé jednotlivých úseků přistávali a podávali další zprávy ze země.
To bylo taky naposled, co jsme o nich slyšeli.
Červená zóna spolkla útočné síly, jako kdyby nikdy neexistovaly. Přes jedenáct tisíc strojů, víc než sto šedesát tisíc bojujících mužů a techniků, sedmdesát jedna úsekových velitelů a... Má to ještě smysl pokračovat dál? Spojené státy

utrpěly nejhorší vojenskou porážku od dob Černé neděle. Nekritizuji Martineze, Rextona, generální štáb ani ty chudáky, co prováděli výsadek. Plán byl založen na tom, co se v té chvíli jevilo jako reálný obraz, a situace volala po rychlém úderu s tím nejlepším, co jsme měli.
Jak jsem pochopil, už skoro svítalo, než Martinezovi a Rextonovi došlo, že zprávy, které dostávají, jsou falešné, zfalšované jejich vlastními muži - našimi vlastními muži -, jenže ovládnutými nepřítelem a zapojenými do jeho maškarády. Po mé zprávě, která přišla víc jak o hodinu později, než měla, takže už nemohla zabránit spuštění akce, se je starý pán snažil přesvědčit, ať už neposílají další síly, jenže oni byli opojeni úspěchem a příliš se báli, že by nebyl dokonalý. Starý pán požádal prezidenta, aby trval na kontrole obrazem, ale operace byla monitorována přes družici Alfa, na níž nebyl dostatek kanálů pro současný přenos zvuku i obrazu. Rexton prohlásil: "Nemějte obavy. Jakmile dostaneme pod kontrolu pozemní stanice, naši chlapci se napojí na pozemní vysílací síť a dostanete obrazový důkaz, který si tak přejete."
Starý pán poukázal na to, že by už mohlo být pozdě. Rexton vybuchl: "Sakra, člověče! Chcete nechat zabít tisíc mužů jen proto, aby měla vaše dušička pokoj?"
Prezident ho zarazil.
Ráno měli svůj obrazový důkaz. Stanice v centrální kotlině vysílaly stále stejnou veteš: "Vyjdi a sviť" s Mary Sunshineovou, "Snídaně u Brownových" a podobný brak. Jediná stanice nevysílala prezidentův projev, ani jedna se nezmínila o tom, co se stalo.
Zprávy z bojišť postupně ustávaly a kolem čtvrté hodiny na Rextonovo zuřivé volání nikdo neodpovídal. Hladina se uzavřela a "útočná osvobozovací jednotka" přestala existovat.
Nepodařilo se mi ke starému pánovi dostat dřív než v jedenáct dopoledne. Vyslechl mě, aniž něco komentoval, a co bylo horší, aniž mě seřval.
Chystal se mě propustit, když jsem se zeptal: "Co dělá můj zajatec? Potvrdil mé závěry?"
"Jo, ten? Je stále v bezvědomí. Doktoři nepředpokládají, že by zůstal naživu."
"Rád bych ho viděl."
"Starej se o věci, o které máš."
"Dobře. Máte pro mě něco na práci?"
"Myslím, že bys radši měl - ale ne, udělej tohle: zaběhni si do zoo. Uvidíš věci, které ti to, cos zažil v Kansas City, ukážou v jiném světle."
"???"
"Zajdi za doktorem Horacem, zástupcem ředitele. Řekni mu, že tě posílám."
Horace byl milý malý chlapík, který vypadal jako jeden z jeho paviánů; předal mě doktoru Vargasovi, specialistovi na exotickou biologii. Byl to týž Vargas, který se účastnil druhé expedice na Venuši. Ukázal mi, co se tu stalo. Kdybychom místo posedávání v parku zašli včera se starým pánem do zoo, nemusel jsem jezdit do Kansas City. Dvanáct Titaňanů - deset chycených v Kongresu, a dva, získaní další den - bylo posláno do zoo a umístěno na lidoopech; většinou na šimpanzech a orangutanech, ne na gorilách.
Ředitel lidoopy zamkl v jejich nemocnici. Dva šimpanzi, Abelard a Heloise, byli zavřeni spolu; vždycky se kamarádili a zdálo se, že nemá smysl je od sebe oddělovat. To vystihuje potíže psychologického rázu, ke kterým docházelo při operacích s Titaňany: dokonce i muži, kteří umisťovali měkkýše na lidoopy, stále považovali vzniklé produkty za opice, ne za Titaňany.
Ve vedlejší kleci byla rodina tuberkulózních gibbonů. Protože byli nemocní, nebyli použiti jako hostitelé. Klece spolu nijak nesouvisely. Byly odděleny posuvnými panely a každá měla vlastní klimatizační systém. Druhý den ráno byly panely odsunuty a gibboni s šimpanzi byli pohromadě. Abelard nebo Heloise našli nějaký způsob, jak otevřít zámek. Ten byl konstruován tak, aby odolával opicím, ale ne opicím ve spojení s Titaňany.
Pět gibbonů, dva šimpanzi a k tomu dva Titaňané - ale ráno tam bylo sedm opic, ovládaných sedmi Titaňany.
Na tohle přišli dvě hodiny před mým odletem do Kansas City, ale starého pána o tom nikdo neinformoval. Kdyby ano, byl by věděl, že Kansas City je parazity nasyceno. Byl by si to mohl spočítat sám. Kdyby starý pán věděl o gibbonech, nikdy by se nerozjel plán "Protiúder".
"Sledoval jsem stereozprávy s prezidentovým projevem," řekl mi dr.Vargas. "Nejste vy ten muž, který - chci říct, nebyl jste ten..."
"Ano, byl jsem ‚ten muž'," přiznal jsem pomalu, "ale k tomuhle vám nemůžu nic říct."
"Chcete tím naznačit, že během doby, co jste žil, ehm, v jejich zajetí, jste nezažil žádný případ reprodukce dělením?"
"Přesně tak." Zamyslel jsem se. "Alespoň se domnívám, že tomu tak bylo."
"Bylo mi řečeno, že, ehm, oběti si uchovají v paměti vědomosti svých pánů?"
"No, ano i ne." Pokusil jsem se mu vysvětlit, jak je to s onou oddělenou částí pánova vědomí, kterou jeho služebník představuje.
"Předpokládám, že k tomu mohlo dojít, když jste spal."
"Možná. Kromě spánku je tu ještě jedna chvíle, nebo spíš mnoho chvil, na něž si nemohu vzpomenout. Třeba konference."
"Konference?"
Vysvětlil jsem mu to. Oči se mu rozzářily. "Ach, vy myslíte ‚konjugaci'."
"Ne, já myslím ‚konferenci'."
"Máme oba na mysli totéž. Nechápete? Konjugaci a dělení - reprodukují se, kdy chtějí, kdykoli to zásoba hostitelů dovolí. Pravděpodobně je potřebný jeden kontakt pro jedno oplodnění; pak, když je příležitost, následuje samotné dělení - během několika hodin vzniknou dva dceřinní dospělí parazité... Možná je to ještě rychlejší."

Jestli to byla pravda - a při pohledu na gibbony jsem o tom nemohl pochybovat -, proč jsme byli v Konstitučním klubu tak závislí na zásilkách? Nebo jsme nebyli? Nevěděl jsem; dělal jsem, co chtěl můj pán, a viděl jen to, co se odehrálo před mýma očima. Ale bylo teď jasné, jak se podařilo zasytit Kansas City. Majíce k dispozici velké chovné stádo ze zásoby v létajícím talíři, Titaňané se množili, aby pokryli celou lidskou populaci.
Předpokládejme, že v té lodi, která, jak věříme, přistála u Kansas City, bylo tisíc měkkýšů; předpokládejme, že se mohou reprodukovat, mají-li příležitost, každých dvacet čtyři hodin.
První den - tisíc měkkýšů.
Druhý den - dva tisíce.
Třetí den - čtyři tisíce.
Po prvním týdnu, osmý den, už to dělá - sto dvacet osm tisíc měkkýšů. Po dvou týdnech víc než šestnáct miliónů.
Jenže nevíme, zda jsou omezeni na jedno dělení za den.
Ani nevíme, zda loď přivezla jen tisíc přenosných buněk, mohlo jich být taky deset tisíc - nebo víc - nebo míň.
Vezměme deset tisíc jako základní stádo pro reprodukci, s dělením každých dvanáct hodin. Za dva týdny to dělá - VÍC NEŽ DVA A PŮL BILIÓNU!!!
To číslo nic neznamená - je astronomické a abstraktní. Tolik lidí nikdy nebylo ani na celé zeměkouli, dokonce ani včetně opic.
Chystali jsme se brodit po kolena v měkkýších - a to za krátkou dobu. Cítil jsem se hůř než v Kansas City.
Doktor Vargas mě představil doktoru McIlvainovi ze Smithsonova ústavu; McIlvaine byl srovnávací psycholog, a jak mi řekl Vargas, byl autorem knihy "Mars, Venuše a Země - Studie motivačních činitelů". Vargas zřejmě čekal, že to na mě udělá dojem, ale já o té knize nikdy neslyšel. Ostatně, jak někdo může studovat motivy Marťanů, když byli všichni po smrti dřív, než my jsme slezli ze stromů?
Začali učenou rozpravu a já dál pozoroval gibbony. Zakrátko se mne McIlvaine zeptal: "Pane Nivensi, jak dlouho taková konference trvá?"
"Konjugace," opravil ho Vargas.
"Konference," opakoval McIlvaine. "Tento termín odpovídá primárnímu účelu aktu."
Vargas trval na svém: "Jenže, pane kolego, konjugace je nástroj výměny genů, kterou se mutace rozšiřují přes -"
"Antropocentrismus, kolego! Vy nevíte, zda tato forma života má nějaké geny."
Vargas zrudl. "Povolíte mi genové ekvivalenty?"
"Proč bych měl? Znovu vám opakuji, kolego, že vyvozujete závěry na základě neověřené analogie. Existuje jen jeden charakteristický rys, společný všem formám života, a tím je boj o přežití."
"A reprodukce," oponoval Vargas.
"Co když je organismus nesmrtelný a nemá potřebu se reprodukovat?"
"Jenže," Vargas pokrčil rameny, "my víme, že se rozmnožují." Pokynul k opicím.
"A já vznáším hypotézu," vedl si svou McIlvaine, "že to není reprodukce, ale že máme co do činění s jediným organismem, expandujícím sám sebe do volného prostoru. Ne, pane kolego, člověk je tak opojen svou ideou cyklu gameta-zygota, že zapomíná na možnost existence jiných systémů."
Vargas vyrazil: "Ale v celém našem systému -"
McIlvaine ho uťal: "Lidském, terestriálním, solárním... To je provinciální přístup, pane kolego. Tyto bytosti mohou pocházet z oblastí ležících zcela mimo solární systém."
"Ale ne!" vpadl jsem do toho. Opět mi před očima bleskl obraz Titanu a spolu s ním mne zase sevřel ten dusivý pocit.
Ani jeden z nich to nezaznamenal. McIlvaine pokračoval: "Vezměte si amébu - bazálnější a mnohem úspěšnější formu života, než je ta naše. Psychologické motivy..."
Odpojil jsem sluch; svoboda projevu umožňuje člověku mluvit o psychologii améby, ale to ještě neznamená, že já ho musím poslouchat.
Provedli nějaký přímý experiment, kterým si to u mne trochu vylepšili. Vargas přemístil paviána s Titaňanem na zádech do klece s gibbony a šimpanzi. Jakmile byl nově příchozí vhozen dovnitř, všichni se shlukli v kroužku tvářemi ven a měkkýši zahájili přímou konferenci. McIlvaine zapíchl směrem k nim prst. "Vidíte? Konference není kvůli reprodukci, ale kvůli výměně informací. Organismus, který byl dočasně rozdělen, se nyní znovu identifikoval jako jeden celek."
Mohl jsem mu říct totéž i bez těch učených žvástů; vládce, který byl na nějaký čas z dosahu, se vždycky snažil dostat se co nejdřív na přímou konferenci.
"To je hypotetické!" odfrkl si Vargas. "Teď zrovna nemají příležitost k dělení. Georgi!" Nařídil vrchnímu ošetřovateli, aby přinesl nějakou další opici.
"Malého Abea?" zeptal se ošetřovatel.
"Ne, chci exemplář bez parazita. Řekněme - Starého Červinku."
"Kruci, doktore, toho ne," zaprotestoval ošetřovatel.
"Tohle mu neublíží."
"A co takhle Satana? To je stejně největší grázl ze všech."
"No tak dobře, ale pospěšte si."
Přinesli tedy Satana, šimpanze černého jak uhel. Možná byl jinde agresivní, ale tady ne. Vhodili ho dovnitř; skrčil se u dveří a začal kvílet. Bylo to jako dívat se na popravu. Ovládal jsem se - člověk si zvykne na všechno -, ale lidoopova hysterie byla nakažlivá. Chtělo se mi dát se na útěk.
Ze začátku na něj řízené opice koukaly jak soudní porota. Trvalo to dost dlouhou chvíli. Satanovo kvílení se změnilo v hluboké sténání a zvíře si zakrylo tvář. Za okamžik Vargas zvolal: "Koukněte!"
"Kam?"

"Na Lucy - to je ta stará samice. Támhle."
Byla to matka celého rodu souchotinářských gibbonů. Byla zády k nám; měkkýš na ní jako by se srazil ke středu. Po jeho těle se odshora dolů táhla duhová čára.
Začalo se to dělit, jako když praská vejce. Za pouhých několik minut bylo dělení u konce. Jeden z nových měkkýšů zaujal opět symetrickou pozici na zádech, zatímco druhý stékal dolů. Samice si dřepla skoro až na zem; sklouzlo to z ní a jemně plesklo na beton. Pomalu se to škrábalo k Satanovi. Samec chraptivě zavřeštěl - a vyšplhal se na samý strop klece.
Podržte mě: poslali pro něj celou jednotku - dva gibbony, šimpanze a paviána. Odtrhli ho, odvlekli dolů a podrželi tváří k zemi.
Měkkýš se připlazil blíž.
Byl ještě dobré dvě stopy daleko, když pomalu vztyčil přední část těla; kymácela se jako kobra. Pak jí švihl kupředu a zasáhl lidoopa na noze. Ostatní se promptně stáhli, ale Satan se nepohnul.
Titaňan se zřejmě přitáhl už zachycenou částí těla a uvelebil se na Satanově noze. Odtud se sunul vzhůru; když dosáhl konce páteře, Satan se posadil. Otřásl se a připojil se k ostatním.
Vargas a McIlvaine začali vzrušeně diskutovat; očividně je to nedojalo. Měl jsem chuť něco zničit - za mě, za Satana, za celou čeleď primátů.
McIlvaine trval na svém, že jsme viděli něco, co se vymyká našim koncepcím, inteligentnější bytost, která je uzpůsobena tak, že je nesmrtelná a její osobnost kontinuálně pokračuje jako identita jedinců - nebo identita skupinová. Argumenty byly čím dál tím zmatenější. Vymyslel teorii, že měkkýši mají kontinuální vzpomínky, datující se od samého začátku jejich racionální existence. Parazita popisoval jako čtyřrozměrného červa v časoprostoru, jehož jedinci se ve čtvrtém rozměru spojují v jeden organismus, a řeč se stala tak nesrozumitelnou, že začala být hloupá.
Co se mě týkalo, nerozuměl jsem tomu a ani jsem o to nestál. Jediné, co mě v souvislosti s měkkýši zaujalo, bylo jejich zabíjení.

- XX. -
Když jsem se vrátil zpátky, starý pán byl kupodivu volný - prezident odjel, aby přednesl projev na tajné schůzi OSN. Popsal jsem starému pánovi, co jsem viděl, a přidal svůj názor na Vargase a McIlvaina. "Jsou jako kluci, kteří si prohlížejí sbírku známek" stěžoval jsem si. "Neuvědomují si, jak je to vážné."
Starý pán potřásl hlavou. "Nepodceňuj je, synu," doporučil mi. "Daleko spíš najdou odpověď oni než ty a já."
Řekl jsem: "Pche." nebo možná ještě něco silnějšího. "Daleko spíš nechají parazity utéct."
"Řekli ti o tom slonovi?"
"O jakém slonovi? Neřekli mi, sakra, skoro nic; bavili se sami mezi sebou a mě ignorovali."
"Nechápeš vědecký zápal. K tomu slonovi: jedna z opic s měkkýšem se nějak dostala ven. Její tělo našli rozdupané ve sloní stáji. A jeden ze slonů byl pryč."
"To chcete říct, že slon zmizel s parazitem na hřbetě?"
Před očima se mi mihla představa jak ze špatného hororu - cosi jako tank s kybernetickým mozkem.
"Zmizela," opravil mě starý pán. "Byla tu slonice. Našli ji pak v Marylandu, jak se tiše cpe kapustou. Bez parazita."
"Kam zmizel?" Bezděčně jsem se rozhlédl kolem sebe.
"V nedaleké vesnici někdo ukradl obojživelníka. Řekl bych, že parazit je někde na západ od Mississippi."
"Nezmizel někdo?"
Znovu pokrčil rameny. "Jak to můžeš vědět ve svobodné zemi? Přinejmenším víme, že se Titaňan nemůže schovávat někde mimo červenou zónu."
Jeho poznámka mi připomněla něco, co jsem viděl v zoo a dosud si neuvědomil. Ať to ale bylo cokoli, nepodařilo se mi to zachytit. Starý pán pokračoval: "Rozbíhá se ale drastická akce za zrušení zákazu oblékání. Prezident obdržel protesty ohledně morálky, nemluvě o Národní asociaci obchodníků s prádlem."
"???"
"Myslel by sis, že jim chceme prodat děti do Brazílie, jak vyvádějí. Teď tu byla nějaká delegace, říkaly si Matky Republiky nebo podobně pitomě."
"Prezidentovým časem mrhají na tohle, v této době?"
"Jednal s nimi McDonough. Ale mě do toho stáhl taky." Starý pán se zatvářil bolestně. "Řekli jsme jim, že k prezidentovi nemohou, leda by se svlíkly donaha. To je zabrzdilo."
Myšlenka, která mě zneklidňovala, se prodrala ven. "No, šéfe, možná budete muset."
"Co budu muset?"
"Nutit lidi, aby se svlíkli donaha."
Skousl ret. "Kam tím míříš?"
"Víme určitě, že se parazit může uchytit jen těsně pod mozkem?"
"Ty bys to vědět měl."
"Myslel jsem, že to vím, ale teď už si nejsem tak jistý. Přesně tam jsme ho vždycky dávali, když jsem byl, ehm, u nich, ale..." Ještě jednou jsem si detailněji probral, co jsem viděl, když Vargas předhodil měkkýši chudáka Satana. "Ten lidoop se pohnul, jakmile ta věc dosáhla na dolní konec jeho páteře. Jsem si jistý, že dávají přednost místu u hlavy. Ale možná, že se mohou zachytit ve spodkách a jen se malinko natáhnout ke konci míchy."
"Hmmm... Vzpomeň si, synu, že tenkrát poprvé, když jsme prohledávali náš personál, jsem donutil všechny svlíknout se docela. To nebylo náhodou."
"Myslím, že jste byl v právu. Mohli být schopni skrývat se kdekoliv na těle. Vemte si třeba ty bombarďáky, co máte na

sobě teď. Jeden z nich by se tam klidně mohl schovat a vypadalo by to, jako že máte jen o trochu větší zadek."
"Chceš, abych si je sundal?"
"Mám lepší řešení. Předvedu vám chvat, který jsem se naučil v Kansas City." Má slova zněla jako žert, ale já to myslel vážně; chňapl jsem ho za vybouleninu na kalhotách a ujistil se, že je v pořádku. Nechal si to líbit s nedbalou elegancí a pak mi provedl totéž.
"Jenže přece nemůžeme chodit po okolí a plácat ženy po zadku," posteskl si. "To nejde."
"Možná budeme muset," opáčil jsem. "Nebo donutit všechny lidi, aby se svlékli donaha."
"Uděláme pár experimentů."
"Jak?" zeptal jsem se.
"Znáš to brnění, co kryje hlavu a páteř? Kromě toho, že dodává svému vlastníku pocit bezpečí, za moc nestojí. Řeknu doktoru Horacovi, aby vzal jednu opici a vyrobil pro ni takový krunýř, aby se parazit mohl dostat jen na nohy - a uvidíme, co se bude dít. Zkusíme odhalovat různé části těla."
"No, dobře. Ale nepoužívejte primáty, šéfe."
"Proč ne?"
"Když oni jsou hrozně podobní lidem."
"Sakra, chlape, nemůžeš udělat omeletu -"
"- aniž rozbiješ vejce. Oukej, ale já ji nemusím mít rád."

- XXI. -
Několik dalších dní jsem strávil přednáškami pro lampasáky a jiné potentáty, odpovídáním na pitomé otázky - jako třeba: Co jedí Titaňané k obědu? - a vysvětlováním, jak jednat s člověkem, který je ovládán. Byl jsem představován jako "expert", ale většinou se moji žáci tvářili tak jistě, jako by toho o měkkýších věděli víc než já.
Titaňané i nadále drželi červenou zónu, ale nemohli za její hranice, aniž by byli zpozorováni - alespoň jsme v to doufali. A my jsme se nepokoušeli o další průlom, protože každý z měkkýšů držel jako rukojmí jednoho z našich lidí. OSN nám nepomohla. Prezident požadoval zavedení plánu "Holá záda" v celosvětovém měřítku, ale OSN kolem toho chodila jako kolem horké kaše a předala to svému výboru k přešetření. Skutečnost byla taková, že nám nevěřili - jenom popálený uvěří, co oheň dokáže.
Některé národy byly v bezpečí díky svým zvykům. Fin, který by skoro denně nechodil do parní sauny, by se stal nápadným. Japonci se oblékali neformálně. Jihomořské oblasti byly relativně bezpečné, stejně jako značná část Afriky. Francie začala hned po třetí světové válce nadšeně pěstovat nudismus - alespoň o víkendech. I tam by se měkkýšům těžko přežívalo. Ale v zemích, kde morální tabu dosud trvalo na tradičním oblečení, se měkkýš mohl úspěšně skrývat, dokud jeho hostitel nezačal páchnout. Sem patřily samotné Spojené státy, Kanada, Anglie - o té to platilo nejvíc.
Do Londýna byli na opicích posláni tři měkkýši; pochopil jsem, že král chtěl následovat prezidentova příkladu, jenže ministerský předseda, popíchnutý arcibiskupem z Canterbury, mu to nedovolil. Arcibiskup se dokonce ani nenamáhal na ně podívat; chování v duchu křesťanské morálky bylo důležitější než světské nástrahy. Nic z toho se neobjevilo v novinách a celá historka nemusela být pravdivá, ale anglická kůže zůstala ušetřena studených pohledů ze sousedství.
Ruská propaganda nás začala drtit, jakmile její pracovníci vymysleli nový postup. Celá záležitost byla prostě "výmyslem amerického imperialismu". Přemýšlel jsem, proč Titaňané nenapadli nejdřív Rusko; ta země byla pro ně jako stvořená. Moje druhá myšlenka byla, zda to vůbec někdy udělají. Ta třetí se ptala, jaký by v tom byl pro nás rozdíl.
Během tohoto období jsem starého pána neviděl; úkoly jsem dostával od jeho zástupce Oldfielda. Proto jsem taky nevěděl, kdy Mary uvolnili ze speciální služby u prezidenta. Narazil jsem na ni v salónku kanceláří Oddělení. "Mary!" vyjeknul jsem a zamotaly se mi nohy.
Usmála se na mě tím svým pomalým, sladkým úsměvem a pohnula se směrem ke mně.
"Ahoj, můj milý," zašeptala. Neptala se, co jsem dělal, ani mě neplísnila, že jsem se jí neozval, dokonce neutrousila ani poznámku o tom, jak dlouho jsme se neviděli. Mary nechávala nadrženou vodu za přehradní hrází, ať se o sebe postará sama.
Zato já ne - blábolil jsem ostošest. "To je báječné! Já myslel, že ještě pořád utíráš prezidentovi nos. Jak dlouho tu jsi? Hele, mám ti naprogramovat drink? Ne, ty už jeden máš." Začal jsem vyťukávat jeden pro sebe, ale vypadl mi už hotový do ruky. "Co to? Jak je to možné?"
"Objednala jsem ho, když jsi vstoupil do dveří."
"Mary, už jsem ti někdy řekl, že jsi skvělá?"
"Ne."
"Prima, tak ti to říkám: Jsi skvělá."
"Díky."
Jel jsem dál: "Kolik máš času? Hele, nemohla bys dostat nějakou dovolenou? Přeci od tebe nemůžou chtít, abys tam byla dvacet čtyři hodiny denně každý týden bez odpočinku. Půjdu rovnou za starým pánem a řeknu mu -"
"Já mám dovolenou, Same."
"- od plic, co si myslím o - Cože?"
"Já mám dovolenou teď."
"Fakt? Na jak dlouho?"
"Dokud mě nezavolají. Teď tak řeší všechny dovolené."
"Ale - jak dlouho už máš dovolenou?"
"Od včerejška. Sedím tady a čekám na tebe."
"Od včerejška!" Včerejší den jsem strávil slabomyslnou přednáškou pro lampasáky, kteří o ni stejně nestáli. Vstal jsem.

"Zůstaň tady, hned jsem zpátky."
Vpadl jsem do operační místnosti. Když jsem přicházel, Oldfield vzhlédl a kysele se zeptal: "Co zase chcete?"
"Šéfe, jde mi o tu sérii pohádek na dobrou noc, které mám odpřednášet. Bude lepší, když to zrušíte."
"Proč?"
"Jsem nemocný; už jsem nebyl dlouho na nemocenské a teď bych si to potřeboval vybrat."
"Jste nemocný na hlavu."
"To je pravda, jsem nemocný na hlavu. Slyším hlasy. Mám pocit, že mám kolem sebe pořád lidi. A v jednom kuse se mi zdá, že jsem zase mezi Titaňany." To poslední byla pravda.
"Jenže odkdypak je šílenství v tomhle Oddělení nenormální?" Čekal, co namítnu.
"Podívejte - dáte mi tu dovolenou, nebo ne?"
Prohrabal své papíry, vytáhl jeden z nich a roztrhal ho. "Oukej. Udržujte si telefon v provozu, na zavolání ať jste zpátky. Zmizte."
Zmizel jsem. Popadl jsem svůj drink, něco spolkl, zbytek vyplivl. Šli jsme mlčky až ven na městskou úroveň pro chodce. Tam jsem se zeptal: "Tak - kde chceš mít svatbu?"
"Same, o tom už jsme jednou mluvili."
"Samozřejmě, že jsme o tom mluvili, a teď se to chystáme zrealizovat. Tak kde?"
"Same, můj nejdražší - opravdu udělám, co budeš chtít. Ale stále se mi to nelíbí."
"Proč?"
"Same, pojeďme ke mně. Chtěla bych ti uvařit večeři."
"V pořádku, večeři uvařit můžeš - ale tam ne. A nejdřív se půjdeme vzít."
"Same, prosím!"
Někdo pronesl: "Vydrž, chlapče. Ona povolí."
Rozhlédl jsem se kolem sebe a zjistil, že máme početné obecenstvo. Máchl jsem rukou a zařval podrážděně: "Nemáte co na práci? Tak běžte chlastat!"
Kdosi další si přisadil: "Řekl bych, že by měl její nabídky využít."
Popadl jsem Mary za ruku a neřekl ani slovo, dokud jsme neseděli v taxíku. "No dobře," zahučel jsem nevrle. "Proč ne? Vylož mi své argumenty."
"Proč se hned brát, Same? Jsem tvoje; nepotřebuješ na mě papír."
"Proč? Protože tě miluju, sakra!"
Dost dlouho neodpovídala; myslel jsem si, že jsem ji vystrašil. Když promluvila, stěží jsem jí rozuměl. "O tom ses předtím nezmínil, Same."
"Fakt ne? Ale určitě jo."
"Ne, jsem si tím docela jistá. Proč jsi to neudělal?"
"Hm, ani nevím. Asi jsem zapomněl. Nejsem si úplně jistý, co to slovo ‚milovat' znamená."
"Já taky ne," souhlasila měkce, "ale hrozně ráda poslouchám, když to říkáš. Řekni to ještě jednou, prosím tě."
"Co? No dobře. Miluju tě. Miluju tě, Mary."
"Ach, Same!" Přitiskla se ke mně a začala se chvět. Trošku jsem s ní zatřásl: "A co ty?"
"Já? Já tě miluju taky, Same. Miluju tě od -"
"Odkdy?" Čekal jsem, že řekne, že od chvíle, kdy jsem si s ní vyměnil místo při projektu "Interview", jenže ona řekla: "Miluju tě od chvíle, kdy jsi mi dal tu facku."
Je v tom nějaká logika?
Řidič pomalu míjel connecticutské pobřeží; musel jsem ho vzbudit, abych ho přiměl ve Westportu přistát. Šli jsme na radnici. Našel jsem přepážku povolení a licencí a zeptal se úředníka: "Uzavírání sňatků - to je tady?"
"Dá se to tak říct," odpověděl. "Nalevo jsou lovecká povolení, napravo povolení na psy. Tady je zlatý střed, aspoň v to doufám."
"Dobře," já na to škrobeně. "Vystavil byste nám potvrzení?"
"Samozřejmě. Každý by se měl aspoň jednou oženit, jak říkám své staré." Vytáhl formulář. "Vaše osobní čísla, prosím."
Dali jsme mu je. "Je někdo z vás ženatý v nějakém jiném státě?" Řekli jsme, že ne.
"Jste si jistí?" naléhal. "Jestli ne, řekněte to; můžu tam dát doložku, že v případě jiného, dříve uzavřeného sňatku je tato smlouva neplatná."
Zopakovali jsme mu, že ani jeden z nás nemá zákonného partnera někde jinde.
"Termínovaný kontrakt, kontrakt s možností prodloužení, nebo doživotní? Když je to přes deset let, poplatek je stejný jako u doživotního; když je to do šesti měsíců, nepotřebujete tenhle formulář. Zkrácenou formu obdržíte támhle u prodejního automatu."
"Doživotní," pronesla Mary slabým hlasem.
Úředník se zatvářil překvapeně. "Dámo, jste si jistá, že víte, co děláte? Prodloužitelný kontrakt s automatickou opční klauzulí je úplně stejně trvalý, a když změníte názor, nemusíte se vláčet po soudech."
"Slyšel jste, co říkala dáma!" napomenul jsem ho.
"No dobře, dobře. Zrušení svazku výpovědí jednoho z partnerů, oboustrannou dohodou, nebo nevypověditelný svazek?"
"Nevypověditelný," odpověděl jsem a Mary přikývla.
"Tak nevypověditelný," souhlasil, ťukaje do stroje.
"A teď to hlavní: Kdo bude platit komu a kolik? Měsíčním platem, nebo rentou z fondu?"
"Platem," řekl jsem. Neměl jsem tolik, abych mohl založit fond.

Mary pevně prohlásila: "Nijak."
Úředník se podivil.
"Nijak," zopakovala Mary. "Tohle není finanční smlouva."
Úředník byl vyveden z míry úplně. "Dámo, nebuďte hloupá," přesvědčoval ji rozumným tónem. "Slyšíte přece, že pán chce udělat to, co se sluší."
"Ne."
"Nechtěli byste si nejdřív promluvit s vaším právníkem, než budeme pokračovat? Veřejný komunikátor je dole v hale."
"Ne!"
"Hergot, ať se propadnu, jestli vím, na co ten oddací list vlastně potřebujete!"
"Já to taky nevím," informovala ho Mary.
"Chcete říct, že o tu svatbu nestojíte?"
"Ne! Napište to tak, jak jsem řekla. ‚Bez placení'."
Úředník se na ni bezmocně podíval, ale sklonil se nad svým strojem. "Myslím, že je to všechno," oznámil nakonec. "Bude to jednoduché, já to přečtu: Přísaháte oba slavnostně, že výše zmíněná fakta jsou pravdivá podle vašeho nejlepšího svědomí, že nevstupujete do tohoto svazku pod vlivem drog či pod jiným nezákonným nátlakem, že neexistují žádné nezveřejněné závazky či jiné překážky tomu, aby smlouva byla zaregistrována a vstoupila v platnost?"
Oba jsme řekli, že ano a že neexistují. Vytáhl papír ze stroje. "Otiskněte sem své palce. Prima, tak to bude deset dolarů včetně federální daně."
Zaplatil jsem a on zasunul list do kopírky a otočil knoflíkem. "Kopie vám pošleme na adresu podle vašich osobních čísel," oznámil. "A teď - jaký druh ceremonie si budete přát? Možná bych vám mohl pomoct."
"Nechceme církevní obřad," sdělila mu Mary.
"Pak vám mohu nabídnout přesně to, co chcete. Starý doktor Chamleigh, ateista, nejlepší stereodoprovod ve městě, na všech čtyřech stěnách a s kompletním orchestrem. Udělá vám proslov, obřad plodnosti a všechno to ostatní, ale tak nějak důstojněji. Navíc dává rady takovým otcovským, upřímným způsobem. Dá vám pocítit, že jste se opravdu vzali."
"Ne." Tentokrát jsem to byl já.
"Ale no tak," chlácholil mě úředník. "Myslete na tu ubohou dámu. Jestli dodrží to, co tady slíbila, další příležitost už mít nebude. Každé děvče má právo na svatební obřad. Na rovinu - já to tak pěkně nedokážu."
"Ale můžete nás oddat, že ano?" zeptal jsem se. "Tak se do toho dejte, ať to máme za sebou!"
Zatvářil se překvapeně. "Vy to nevíte? V tomto státě se oddáváte sami. Vy už jste manželé od chvíle, kdy jste na protokol otiskli palce."
"Aha," řekl jsem. Mary neřekla nic a odešli jsme.
Na startovací plošině severně od města jsem si pronajal obojživelníka; byl to stroj deset let starý, ale plně automatický, což bylo to, co jsem potřeboval. Zakroužil jsem nad městem, střihl to přes Manhattanský kráter a nastavil souřadnice letu. Byl jsem šťastný, ale příšerně nervózní - a pak kolem mne Mary ovinula paži. Za dost dlouhou dobu jsem uslyšel pípání radiomajáku na chatě, tak jsem se vyprostil z jejího objetí a šel jsem na přistání.
"Kde to jsme?" zeptala se Mary ospale.
"V mé chajdě v horách."
"Nevěděla jsem, že vlastníš něco takového. Myslela jsem, že míříme do mého bytu."
"Cože, to jsem měl riskovat ty pasti na medvědy? A navíc, ta bouda není moje; je naše."
Políbila mě znovu a já zmrvil přistání. Protáhla se ven a šla napřed, zatímco já ještě zajišťoval vozidlo. Našel jsem ji, jak zírá na dům. "Miláčku, to je nádhera!"
"Adirondacksu se hned tak něco nevyrovná," souhlasil jsem. Slunce bylo na západě a jeho slabá záře propůjčovala okolí panoramatický vzhled plný hloubek, skoro jak ve stereu.
Pohlédla tím směrem a řekla: "Ano, ano - ale já nemyslela tohle. Myslela jsem tvůj - náš srub. Pojďme dovnitř, hned teď."
"Milerád," souhlasil jsem. "Ale je to opravdu jednoduchá bouda." Což taky byla - neměl jsem tam ani vnitřní bazén. Mně to tak vyhovovalo; když jsem přijel, nestál jsem o pocit, že jsem si kus města přivezl s sebou. Konstrukce byla konvenční, z oceli a skelných vláken, ale obložil jsem ji deskami z duroplastu, které vypadaly jako opravdové klády. Vnitřek byl rovněž jednoduchý - velký obývák s pravým krbem, tlusté rohože a spousta nízkých židliček. Obslužná zařízení byla ve speciálním kompaktním kontejneru, uloženém v základech; klimatizace, zdroj energie, čistící systémy, ozvučení, vodovodní síť, hlásič radiace, servoovládání - všechno, kromě mrazáku a ostatního kuchyňského vybavení, skryto zraku a mysli. Dokonce ani stereoobrazovky člověk neviděl, dokud je nezapnul. Bylo to maximálně podobné opravdovému srubu, ale přitom tam stále bylo aspoň základní vybavení.
"Myslím, že je to krásné," řekla Mary vážně. "Nestála bych o nějaké supernádherné sídlo, které každého bije do očí."
"Já taky ne." Vyťukal jsem kombinaci a dveře se rozjely. Mary byla v mžiku vevnitř. "Hej! Zpátky!" zaječel jsem.
Uposlechla. "Co se stalo, Same? Udělala jsem něco špatně?
"To si piš, že ano." Přitáhl jsem si ji, pak jsem ji zvedl do náručí a přenesl přes práh, kde jsem ji s polibkem postavil na zem. "Tak. Teď jsi opravdu ve svém vlastním domě."
Když jsme vstoupili, světla se rozsvítila. Rozhlédla se, pak se otočila a objala mě kolem krku. "Miláčku můj nejdražší!"
Na chvíli jsme přestali vnímat čas. Pak začala Mary prozkoumávat interiér, dotýkajíc se jeho částí. "Same, kdybych to vymýšlela pro sebe, udělala bych to zrovna tak."
"Ale je tu jen jedna koupelna," omlouval jsem se. "Budeme to muset nějak vydržet."
"To nevadí. Jsem naopak ráda; teď aspoň vím, že jsi sem nevodil žádné ženské."
"Jaké ženské?"
"Však ty moc dobře víš. Kdybys to tu plánoval jako milostné hnízdečko, tak bys tu udělal dámskou koupelnu."

"Nějak moc toho víš."
Místo odpovědi odkráčela prozkoumat zbytek domu. Slyšel jsem ji vyjeknout. "Co se ti stalo?" přispěchal jsem za ní.
"Nikdy bych v mládeneckém doupěti nečekala opravdovou kuchyni."
"Nejsem nejhorší kuchař. Chtěl jsem mít kuchyni, tak jsem si ji koupil."
"To jsem ráda. A teď ti chci uvařit večeři."
"Je to tvoje kuchyň, dělej si, co je ti libo. Nechceš se ale nejdřív umýt? Můžeš se jít osprchovat jako první. Zítra si vezmeme katalog a vybereš si svou vlastní koupelnu. Necháme si ji rovnou poslat."
"Ty běž první," odpověděla. "Já chci začít vařit."
Vklouzli jsme do běhu domácnosti, jako bychom byli spolu celá léta. Ne že by naše líbánky byly nějak monotónní, nebo že by nebylo tisíc drobností, které jsme se museli jeden o druhém dozvědět, ale podstatné bylo, že ty zásadní věci, kvůli kterým jsme se vzali, jsme už o sobě věděli. Zvlášť Mary.
Nepamatuji si ty dny úplně přesně. Byl jsem šťastný; už jsem vlastně zapomněl, jaké to je. Ani jsem nevěděl, že jsem dřív nikdy šťastný nebyl. Něčím zaujatý - ano, to jsem býval. Pobavený, potěšený, veselý - ale ne šťastný.
Nepouštěli jsme stereo, nečetli jsme knížky. Nikoho jsme neviděli a s nikým jsme nemluvili. Kromě druhého dne, kdy jsme sešli dolů do vesnice. Chtěl jsem tam Mary předvést. Na zpáteční cestě jsme šli kolem chatrče Johna Kozy, místního poustevníka. John se staral o své okolí tak málo, jak jsem potřeboval. Když jsem ho zahlédl, zamával jsem. Opětoval mé mávání. Byl ve svém obvyklém oblečení: v pletené čepičce, staré vojenské blůze, šortkách a sandálech. Napadlo mě upozornit ho na svlékací nařízení, ale pak jsem si to rozmyslel. Místo toho jsem si přiložil dlaně k ústům a zavolal: "Pošli nahoru Piráta!"
"Kdo je to Pirát, miláčku?" zeptala se Mary.
"Uvidíš."
A viděla. Hned jak jsme se vrátili zpátky, vstoupil Pirát - měl svá speciální dvířka, která se otvírala na jeho "Mňauuu". Pirát byl velký a zpustlý kocour. Pyšně přikráčel, řekl mi, co si myslí o lidech, kteří jsou tak dlouho pryč, a pak mě na znamení odpuštění bouchl hlavou do kotníku. Trochu jsem se s ním popral, načež šel obhlédnout Mary. Klekla si k němu a vydávala zvuky jako člověk, který zná základy kočičího slušného chování, ale Pirát si ji podezřívavě prohlížel. Najednou jí vyskočil do náručí a začal příst, přičemž ji tloukl čumákem pod bradu.
"To se mi ulevilo," komentoval jsem to. "Už jsem si myslel, že mi nedovolí si tě nechat."
Mary zvedla hlavu a usmála se. "Nemusíš mít strach. Já jsem sama ze dvou třetin kočka."
"A co ta třetí třetina?"
"Uvidíš sám."
Od téhle chvíle byl kocour s námi - nebo s Mary - skoro pořád. Kromě okamžiku, kdy jsem ho vyhnal z ložnice a zavřel za ním dveře. To už bych nedokázal snést - i když mi to jak Pirát, tak i Mary zazlívali.
Mary si nikdy nepřidělávala zbytečné starosti. Neměla ráda šťourání v minulosti. Jistě, když jsem mluvil o sobě, nechala mě mluvit, ale ne když se to týkalo jí. Jednou, když jsem se jí začal vyptávat, změnila téma tím, že řekla: "Pojďme se podívat na západ slunce."
"Západ slunce?" podivil jsem se. "To není možné - vždyť jsme teď dojedli snídani." Zmatení času mi připomnělo realitu. "Mary, jak jsme tady dlouho?"
"Záleží na tom?"
"To si piš, že záleží. Jsem si jistý, že už jsme tu přes týden. Každou chvíli začnou drnčet telefony a budeme muset zpátky do rachoty."
"A do té doby, co na tom záleží?"
Stejně jsem chtěl vědět, co je za den. Zjistil bych to zapnutím sterea, jenže to bych se pravděpodobně trefil do zpráv, a to jsem nechtěl. Stále jsem se tvářil, že žijeme spolu s Mary v jiném světě, kde Titaňané neexistují. "Mary, kolik máš časových pilulek?" zeptal jsem se rozmrzele.
"Žádné."
"Nevadí, mám dost pro oba. Natáhněme si to trochu. Předpokládejme, že máme dvacet čtyři hodiny času; mohli bychom si je subjektivně prodloužit na měsíc."
"Ne."
"Proč ne? Užijme si, dokud ještě můžem."
Položila mi dlaň na ruku a podívala se mi do očí. "Ne, můj drahý, to není nic pro mne. Já si musím každou chvíli prožít, a ne ji promarnit obavami, co bude příště." Tvářil jsem se tvrdohlavě a ona pokračovala. "Jestli si je chceš vzít ty, nebude mi to vadit, ale prosím tě, nechtěj to po mně."
"Zapomeň na to, přece nepojedu na výlet sám."
Neřekla nic, což je ta nejošklivější forma vítězného argumentu, jakou znám.
Ne že bychom se nehádali. Když jsem začal, Mary do toho něco řekla, a tak nějak se ukázalo, že jsem byl vedle. Zkusil jsem párkrát něco zjistit o její minulosti; měl jsem pocit, že bych měl o ženě, kterou jsem si vzal, vědět aspoň něco. Po jedné z otázek se zatvářila zamyšleně a odpověděla: "Někdy se sama sebe ptám, jestli jsem vůbec nějaké dětství měla - nebo se mi to všechno jen včera v noci zdálo?"
Zeptal jsem se naplno, jak se vlastně jmenuje.
"Mary," opáčila pokojně.
"Opravdu se jmenuješ Mary?" Já už jsem jí o svém pravém jméně řekl dávno, ale zůstali jsme u "Sama".
"Jistěže jsem Mary, můj drahý. Jmenuji se tak od chvíle, kdys mě tak poprvé oslovil."
"Aha. No dobře, má milovaná Mary. Ale jak ses jmenovala předtím?"
Její oči získaly zvláštní, ublížený výraz, ale odpověděla vyrovnaným hlasem: "Jeden čas mi říkali Allucquere."

"Allucquere," vychutnával jsem to jméno. "Allucquere. Jak zvláštní a krásné jméno. Allucquere. Zvoní v něm vznešenost. Má drahá Allucquere."
"Teď se jmenuji Mary." A bylo to. Byl jsem přesvědčen, že v minulosti někdo Mary těžce, těžce ublížil. Ale nebylo příliš pravděpodobné, že se o tom někdy něco dozvím. Za chvíli jsem to pustil z hlavy. Mary byla a bude taková, jaká byla právě teď, a já byl šťastný, že se můžu hřát v teplé auře její přítomnosti.
Říkal jsem jí dál "Mary", ale jméno, které kdysi měla, mi stále znělo hlavou. Allucquere... Allucquere... Přemýšlel jsem, co to znamená.
Pak jsem to náhle věděl. Ta moje otravná, věčně někde slídící paměť přehrabovala v zastrčených regálech kdesi v hloubi mé mysli, kde jsem uchovával nepotřebnou veteš, jíž jsem se nedokázal zbavit. Svého času existovala jakási komunita, kolonie, která používala umělý jazyk, dokonce v něm i dávala jména...
Whitmaniti, to je ono - anarchisticko-pacifistický kult, jehož stoupenci byli vypovězeni z Kanady a pak ztroskotali při pokusu založit kolonii v Malé Americe. Zůstala tu po nich knížka, napsaná jejich prorokem. Jmenovala se "Entropie radosti" - kdysi jsem ji prolistoval; byla plná pseudomatematických formulí, s jejichž pomocí bylo odvozováno dosažení štěstí.
Každý člověk touží po "štěstí", zrovna tak jako se snaží vyvarovat "hříchů", ale praktiky kultu jeho okolí nemohlo strávit. Své sexuální problémy řešili zvláštním a velmi starodávným způsobem, což mělo bouřlivé následky při kontaktu s jakoukoli jinou kulturou. Dokonce ani v Malé Americe nebyli dost daleko od ostatních. Odněkud jsem slyšel, že zbytky sekty emigrovaly na Venuši - pak dnes musí být všichni po smrti.
Pustil jsem to z hlavy. Jestli je Mary Whitmanita, nebo byla v tomto duchu vychována, to je její věc. Samozřejmě jsem nestál o to, aby filozofie kultu způsobila v našich vztazích krizi, ale manželský svazek není vlastnická smlouva a žena není majetek.

- XXII. -
Když jsem se napříště zmínil o časových pilulkách, neprotestovala, ale navrhla, že bychom si mohli vzít jen minimální dávku. To byl férový kompromis - vždycky jsme si mohli přidat.
Připravil jsem je v injekční formě, aby rychleji zabraly. Obvykle se při jejich užívání dívám na hodinky: když se vteřinová ručička zastaví, mám dost. Jenže ve srubu žádné hodiny nebyly a prstenové hodinky se mi nechtělo hledat.
Slunce vycházelo a my byli předtím vzhůru celou noc, mazlíce se na velkém nízkém gauči u krbu. Zůstali jsme ležet, snili jsme a bylo nám dobře a mě napadlo, že droga nezabírá. Pak jsem si uvědomil, že slunce se zastavilo. Pozoroval jsem ptáčka, který se třepotal za oknem. Kdybych ho sledoval dost dlouho, spatřil bych, jak pohybuje křídly.
Vrátil jsem se pohledem ke své ženě. Pirát se jí stočil na břiše do klubíčka a s packami zastrčenými dovnitř vypadal jako nadýchaný polštář. Oba se tvářili, že spí. "Co bude se snídaní?" zeptal jsem se. "Mám hlad."
"Běž si ji vzít," odpověděla. "Když se pohnu já, probudím Piráta."
"Slibovalas mi lásku, úctu a zajištění snídaní," prohlásil jsem a polechtal ji na chodidlech. Zafuněla a stáhla nohy k sobě; kočka zavřeštěla a přistála na zemi.
"No tak, drahý!" napomenula mě. "Kvůli tobě jsem sebou trhla. Vyděsila jsem ho."
"Vykašli se na kočku, ženo; provdala ses za mě." Ale bylo mi jasné, že jsem udělal chybu. Když je člověk v kontaktu s někým, kdo není pod vlivem drogy, musí se pohybovat velmi opatrně. Prostě jsem na kocoura zapomněl; nepochybně si musel myslet, že se chováme jak blázni. Donutil jsem se zpomalit a pokusil se ho uchlácholit.
Bezúspěšně - pádil ke dveřím. Byl bych ho mohl zastavit, jeho rychlost byla pro mě hlemýždím tempem, ale tím bych ho vyděsil ještě víc. Nechal jsem ho utíkat a odešel jsem do kuchyně.
Řeknu vám, Mary měla pravdu; časové pilulky se opravdu pro líbánky nehodí. Ta extáze štěstí, kterou jsem cítil předtím, byla přehlušena euforií drogy. Na drogu bylo obvykle spolehnutí, ale ztráta byla v tomto případě zřetelná: kouzlo reálné jsem zaměnil za chemickou náhražku. Přesto to byl pěkný "měsíc". I když jsem se těšil zpátky do reality.
Účinky drogy vyprchaly pozdě večer. Pocítil jsem lehkou podrážděnost, která je příznakem slábnutí působení tablety. Našel jsem prstenové hodinky a stopnut si reflexy. Když se vrátily na normál, změřil jsem je Mary; říkala, že je zpátky asi dvacet minut - droga byla opravdu přesně nadávkovaná.
"Chceš ještě jednu?" zeptala se.
Políbil jsem ji. "Ne, díky. Upřímně řečeno, jsem rád, že jsem zpátky."
"Já taky."
Dostal jsem nezkrotnou chuť k jídlu, kterou člověk po tomhle obvykle mívá, a zmínil jsem se o tom Mary.
"Za chviličku," přislíbila. "Chci přivolat Piráta."
Po celý den - nebo "měsíc" - jsem ho nepostrádal; euforie už je taková. "Neboj se," uklidňoval jsem ji. "Často bývá pryč od rána do večera."
"Ale až doteď nebyl."
"Když je tu se mnou, tak ano," přesvědčoval jsem ji.
"Myslím, že jsem ho vyděsila - jsem si tím jista."
"Pravděpodobně utekl ke starému Johnovi. To je jeho obvyklý způsob, jak mě potrestat. Nic mu není."
"Ale už je opravdu pozdě - bojím se, aby ho nechytila nějaká liška. Jen vyběhnu ven a zavolám ho. Nebude ti to vadit, viď, drahý?" Zamířila ke dveřím.
"Vem si něco na sebe," nařídil jsem. "Bude tam pěkná zima."
Vrátila se do ložnice a vzala si župánek, který jsem jí koupil, když jsme byli ve vesnici. Vyšla ven. Přiložil jsem na oheň v krbu a odešel do kuchyně. Když jsem si lámal hlavu s jídelníčkem, slyšel jsem, jak říká: "Ošklivý kocourek! Vystrašil jsi maminku," takovým tím chlácholivým hlasem, jakým se mluví na děti a kočky.

Houkl jsem na ni: "Vem ho dovnitř a zavři - a pojď se starat o mě!" Neodpověděla, ani jsem neslyšel, že by se zatahovaly dveře, tak jsem se vrátil do obýváku. Zrovna vcházela a kočku neměla. Začal jsem něco říkat, když jsem si povšiml výrazu jejích očí. Zíraly na mne, plné nevýslovné hrůzy. "Mary!" vykřikl jsem a vrhl se k ní. Vypadala, že mě nevidí, a odvrátila se zpátky ke dveřím; její pohyby byly trhavé a křečovité. Jak se otočila, spatřil jsem její ramena. Pod župánkem byl hrb.
Nevím, jak jsem tam stál dlouho. Pravděpodobně jen zlomek sekundy, ale do paměti se mi ten čas vryl jako celá věčnost. Skočil jsem k ní a chytil ji za ruce. Pohlédla na mě a její oči už nebyly rezervoárem hrůzy, ale byly zcela mrtvé. Kopla mě kolenem.
Přimáčkl jsem se k ní a omezil tak účinek rány. Podívejte - nebezpečného soupeře se nebudete snažit vyřídit tím, že ho chytíte za ruce, ale tohle byla moje žena. Nemohl jsem Mary zabít první ranou.
Jenže měkkýš mne rozhodně šetřit nehodlal. Mary - nebo to - dělala všechno, co bylo v jejích silách, a já jsem se musel snažit, abych ji nezabil. Musel jsem jí zabránit, aby zabila mě, musel jsem zabít měkkýše, a přitom jsem nesměl dopustit, aby se měkkýš dostal na mě, protože pak bych nemohl zachránit Mary.
Vystřelil jsem jednou rukou a zasáhl její čelist. Úder Mary dokonce ani nepřibrzdil. Znovu jsem ji objal rukama i nohama, pokoušeje se ji uvěznit v medvědím sevření tak, abych ji nezranil, ale zabránil jí v pohybu. Padli jsme na zem, Mary navrchu. Přitiskl jsem hlavu k její tváři, aby mě nemohla kousnout.
Stále jsem držel její silné tělo, ale dařilo se mi to jen s maximálním vypětím všech svalů. Pokusil jsem se ji zparalyzovat tlakem na nervové body, ale znala ta místa stejně dobře jako já - a mohl jsem být rád, že jsem nebyl zparalyzován sám.
Jednu věc jsem udělat mohl: zmáčknout parazita samotného - jenže jsem už viděl, jaký zničující účinek to mělo na hostitele. Určitě by jí to těžce ublížilo a mohlo by ji to i zabít. Chtěl jsem ji omráčit a pak měkkýše jemně sejmout, než ho zlikviduji... Donutit ho slézt žárem nebo mírnými šoky.
Donutit ho žárem...
Neměl jsem čas tu myšlenku dokončit; Mary se mi zahryzla do ucha. Posunul jsem pravou ruku a uchopil měkkýše. Nic se nestalo. Místo aby se mé prsty do něj zabořily, zjistil jsem, že tento exemplář je pokryt kožovitým obalem; bylo to jako zmáčknout fotbalový míč. Když jsem se ho dotkl, Mary sebou škubla a odtrhla mi kus ucha, ale nebyla to ta smrtelná křeč, při níž praskají kosti; měkkýš byl naživu a stále kontroloval situaci.
Pokusil jsem se dostat prsty pod jeho tělo, ale byl přisátý jako klíště. Nemohl jsem pod něj prsty vklínit.
Mezitím jsem utrpěl rány na mnoha dalších místech. Překulil jsem se a dostal se na kolena, stále svíraje Mary. Musel jsem jí uvolnit nohy, a to bylo zlé, ale přehnul jsem si ji přes koleno a pokoušel se vstát. Uchopil jsem ji a vlekl ke krbu. Skoro se mi vyrvala; nebylo to o nic lepší než prát se s pumou. Ale dostal jsem ji tam, uchopil ji za vlasy a pomalu tlačil její ramena nad oheň.
Chtěl jsem ji jen ožehnout, donutit tu věc, aby sklouzla dolů a utekla před žárem. Jenže Mary zápasila tak urputně, že jsem uklouzl, udeřil se do hlavy o krbovou římsu a upustil její záda do řeřavého uhlí.
Vykřikla, vrhla se ven z ohniště a strhla mě s sebou. Ztěžka jsem se postavil na nohy, stále ještě trochu omráčen úderem, a uviděl, jak se zhroutila na podlahu. Její vlasy, její nádherné vlasy, byly v plamenech.
Stejně tak její župánek. Začal jsem ho hasit plácáním dlaněmi. Měkkýš už na zádech nebyl. S rukama stále dusícíma oheň jsem se rozhlédl a uviděl ho na podlaze u krbu - a Piráta, jak ho očichává.
"Mazej odtamtud pryč!" zařval jsem. "Piráte! Nech toho!" Kocour se na mě tázavě podíval. Pokračoval jsem ve své práci, aby bylo stoprocentní, že všechny plameny budou uhašeny. Když se tak stalo, nechal jsem Mary být; neměl jsem dokonce ani čas přesvědčit se, zda je ještě živá. Potřeboval jsem pohrabáč od krbu; nechtěl jsem riskovat kontakt holé ruky s měkkýšem. Obrátil jsem se, abych si pro něj došel.
Jenže parazit už neležel na podlaze, ale právě dostal Piráta. Kocour toporně stál, nohy daleko od sebe, a měkkýš se právě usazoval na svém místě. Skočil jsem po Pirátovi a chytil ho za zadní nohy právě v okamžiku, kdy udělal první kroky pod cizí kontrolou.
Snažit se holýma rukama ovládnout rozzuřenou kočku je přinejlepším hazardérství, přeprat zvíře, které už je pod vládou Titaňana, je nemožné. Pospíchal jsem opět ke krbu a na pažích mi při každém kroku přibývaly nové škrábance a kousnutí. Přes Pirátovo vřeštění a odpor jsem měkkýše přitiskl na žhavé uhlí a držel ho tam; kočičí srst se pálila, stejně jako moje ruce. Konečně parazit odpadl přímo do plamenů. Pak jsem Piráta vytáhla položil ho na zem. Už se nevzpíral.
Ujistil jsem se, že nikde nehoří, a vrátil se k Mary.
Byla stále v bezvědomí. Sedl jsem si vedle ní a rozplakal se.
O hodinu později už jsem pro Mary udělal vše, co bylo v mých silách. Na levé straně přišla o vlasy a na krku a ramenou měla popáleniny. Puls měla ale silný a dýchala pravidelně, i když rychle a povrchně, a neměl jsem pocit, že by ztratila příliš mnoho tělesných tekutin. Obvázal jsem jí popáleniny - měl jsem v chatě perfektně vybavenou lékárničku - a dal jí injekci pro spaní. Pak jsem měl čas na Piráta.
Ležel stále tam, kde jsem ho nechal, a nevypadalo to s ním dobře. Schytal to o moc hůř než Mary, pravděpodobně se mu oheň dostal do plic. Myslel jsem, že je mrtvý, ale když jsem se ho dotkl, zvedl hlavu. "Promiň, starý kamaráde," zašeptal jsem. Myslím, že jsem ho slyšel zamňoukat.
Udělal jsem pro něj totéž co pro Mary, jen jsem se bál dát mu uspávadlo. Potom jsem šel do koupelny a prohlédl sám sebe.
Ucho už nekrvácelo; rozhodl jsem se ho ignorovat. Starosti mi dělaly ruce. Strčil jsem je pod vodu a vykřikl bolestí; ani sušení pod proudem vzduchu nebylo moc příjemné. Nedokázal jsem si představit, jak bych je obvazoval, a navíc jsem je potřeboval .
Nakonec jsem napadal asi unci želé proti popáleninám do dvou plastikových rukavic a navlékl si je. Želé obsahovalo i lokální anestetikum, což bylo výhodné. Pak jsem vzal stereofon a zavolal vesnického lékaře. Vysvětlil jsem mu, co se

stalo a co jsem s tím provedl, a požádal ho, aby ihned přijel.
"V noci?" opáčil. "To nemyslíte vážně."
Ujistil jsem ho, že rozhodně myslím.
"Nechtějte po mně nemožné, člověče. Tohle je už čtvrtý případ v okrese; nikdo v noci nevychází z domu. Zastavím se u vaší paní hned po ránu."
Sdělil jsem mu, že hned po ránu může jít ke všem čertům, a zavěsil jsem. Pirát zemřel krátce po půlnoci. Hned jsem ho pohřbil, aby ho Mary neviděla. Málem jsem pro bolest rukou neudržel krumpáč, ale nemusel jsem kopat velkou jámu. Řekl jsem Pirátovi své sbohem a vrátil se dovnitř. Mary tiše odpočívala; přinesl jsem si židli a hlídal ji. Pravděpodobně jsem chvílemi dřímal, nevím.

- XXIII. -
Za svítání se Mary začala zmítat a sténat. Položil jsem jí dlaň na čelo. "Klid, děťátko, klid. Už je to dobré, Sam je s tebou."
Otevřela oči a na okamžik v nich měla stejnou hrůzu jako včera. Pak mě uviděla a uklidnila se. "Same! Ach, miláčku. Měla jsem nejstrašnější sen v životě."
"Už je to v pořádku," opakoval jsem.
"Proč máš na sobě rukavice?" podivila se. Pak si náhle uvědomila své vlastní obvazy. "To nebyl sen!" zhrozila se.
"Ne, miláčku, to nebyl sen. Ale dobře to dopadlo; zlikvidoval jsem ho."
"Zlikvidoval? Jsi si jistý, že je opravdu mrtvý?"
"Úplně."
"Ach. Pojď ke mně a pořádně mě obejmi."
"Poraním ti ramena."
"Obejmi mě!" Tak jsem to udělal, vyhýbaje se jejím spáleninám. Za chvilku se přestala třást. "Odpusť mi, drahý. Jsem slabá a zženštilá."
"Měla jsi vidět, jaká já byl troska, když mě osvobodili od Titaňana."
"Viděla jsem to. A teď mi řekni, co se stalo. Naposled se pamatuji, že ses mě snažil narvat do krbu."
"Podívej Mary, nemohl jsem si pomoct. Musel jsem - jinak bych ho nedostal dolů!"
"Já vím, drahý, já vím - a děkuju ti, žes to udělal! Děkuju ti z hloubi srdce. Zase ti zůstávám dlužna."
Pak jsme oba brečeli. Popotáhl jsem nosem a pokračoval: "Neodpověděla jsi na mé volání, tak jsem šel do obýváku a tam jsem tě našel."
"To si pamatuji. Ach, milý, když já se tak snažila!"
Zůstal jsem na ni koukat. "Já vím, že jsi se snažila - chtěla jsi utéct. Ale jak? Jak tě parazit jednou dostane, je konec. Proti tomu se nedá nijak bojovat."
"Já vím, že jsem neměla šanci - ale snažila jsem se." Mary se nějak vůlí vzpírala parazitovi, i když je to nemožné. Vím to. Přesto jsem měl nejasné tušení, že kdyby Mary nebyla schopná aspoň malinko svému vládci vzdorovat, tak bych ten boj - omezen tím, co jsem musel a nesměl - prohrál.
"Byla bych si vzala světlo, Same," pokračovala, "ale nikdy by mě nenapadlo se tady bát."
Přikývl jsem; tohle místo mi připadalo bezpečné jako vlastní postel nebo objímající náruč.
"Pirát přiběhl okamžitě. Tu věc jsem neviděla, dokud se mě nedotkla. Pak už bylo pozdě." Posadila se. "Kde je Pirát, Same? Je v pořádku? Zavolej ho."
Musel jsem jí říct pravdu. Vyslechla mě s kamennou tváří, přikývla a nikdy už se o Pirátovi nezmínila. Změnil jsem téma: "Když už jsi vzhůru, tak bych ti měl udělat nějakou snídani."
"Nechoď pryč!"
Zastavil jsem se.
"Nechoď nikam, kde bych tě neviděla. Za žádnou cenu. Já si tu snídani udělám."
"Starou belu si uděláš. Zůstaneš v posteli jako hodná holčička."
"Pojď ke mně a sundej si ty rukavice. Chci vidět tvoje ruce."
Nesundal jsem si je - nemohl jsem na to ani pomyslet, anestetikum už přestalo účinkovat. Pochmurně řekla: "To jsem si myslela. Jsi popálený víc než já."
Pak připravila snídani. Co víc, ona ji i snědla - já chtěl jen kávu. Trval jsem na tom, že musí hodně pít; velkoplošné popáleniny nejsou žádná legrace. Zakrátko odsunula podnos a řekla: "Drahý, nelituju, že se to stalo. Poznala jsem, jaké to je, a oba teď máme stejnou zkušenost." Němě jsem přikývl. Sdílet jen štěstí nestačí.
Vstala a rezolutně prohlásila: "Musíme jít."
"Ano," souhlasil jsem. "Chci, aby tě doktor prohlédl co nejdřív."
"Na to jsem nemyslela."
"Já vím, že ne." Nebylo potřeba diskutovat; oba jsme věděli, že hudba dohrála a je čas vrátit se do práce. Ta kraksna, kterou jsme přiletěli, pořád ještě stála venku a účet za její pronájem utěšeně narůstal. Trvalo nám tři minuty, než jsme spálili nádobí, všechno povypínali a připravili se k odchodu.
Mary řídila; já kvůli rukám nemohl. Když jsme byli ve vzduchu, nadhodila: "Pojeďme přímo na Oddělení; ošetří nás tam a dozvíme se, co se děje - tedy, pokud na tom s těma rukama nejsi moc špatně?"
"Není to tak zlé; jsem pro," souhlasil jsem. Chtěl jsem okouknout situaci a zapojit se do práce. Požádal jsem Mary, aby zapnula palubní obrazovku, jestli bychom nechytili zprávy. Jenže spojovací systém vozu byl ve stejně dezolátním stavu jako ostatní zařízení; nedal se dokonce ani vyladit zvuk. Naštěstí fungovaly okruhy automatického řízení, jinak by Mary musela kličkovat v provozu sama.

Jedna myšlenka mi stále vrtala hlavou; zmínil jsem se o tom Mary. "Měkkýš by na kočku nevlezl jen tak pro nic za nic, nebo snad ano?"
"Myslím, že ne."
"Tak tedy proč'? To přece muselo mít nějaký smysl; všechno, co dělají, má smysl - hrůzný smysl, z našeho pohledu."
"Ale vždyť tohle taky. Dostanou tímhle způsobem člověka."
"Ano, já vím. Ale copak to mohou naplánovat? Určitě jich není zase tolik, aby si mohli dovolit rozmístit se na všech kočkách v liduprázdných končinách, kde je šance na polapení člověka mizivá. Nebo že by jich přece jen tolik bylo?"
Vzpomněl jsem si na nasycené Kansas City a zamrazilo mě.
"Proč se ptáš mě, drahý? Nemám analytický mozek."
"Nech té zbytečné holčičí skromnosti a zapřemýšlej pro změnu nad tímhle: Odkud se tam ten měkkýš vzal? Musel se k Pirátovi dostat na zádech nějakého hostitele. Jakého? Řekl bych, že to byl starý John - John Koza. Pirát by si nepustil k tělu nikoho jiného."
"Starý John?" Mary zavřela oči a zase je otevřela. "Nejsem schopna říci, zda ano nebo ne. Nedostala jsem se k němu dost blízko."
"Vylučovací metodou to musí být on. Když všichni v okolí chodili podle příkazu svlečení, on jediný nosil kabát. Musel tedy být ovládnut, ještě než začal plán "Holá záda". Ale proč se takový měkkýš zahrabe na nějakém poustevníkovi hluboko v horách?"
"Aby dostal tebe."
"Mě?"
"Aby tě znovu dostal."
Určitý smysl to dávalo. Možná, že každý nosič, který jim kdy utekl, byl navždy poznamenán; v tom případě by ten asi tucet kongresmanů, které jsme zachránili, byl v obzvláštním nebezpečí. Dám to do zprávy pro analýzu.
Na druhé straně mohli mít speciální zájem přímo o mě. Co bylo na mně tak zvláštního? Byl jsem tajný agent. Ale co je důležitější, můj měkkýš věděl, že znám starého pána, a věděl, že k němu mám přístup. Byl jsem si pudově jistý, že starý pán je jejich úhlavním a nejnebezpečnějším nepřítelem; parazit musel o těchto mých myšlenkách vědět také.
Můj měkkýš se dokonce se starým pánem setkal a mluvil s ním. Moment. Tento měkkýš je mrtvý. Má teorie se zhroutila.
A znovu vstala z mrtvých. "Mary," zeptal jsem se, "použila jsi někdy svůj byt i potom, co jsi tam byla se mnou?"
"Ne. Proč?"
"Nevracej se do něj za nic na světě. Vzpomínám si, že když jsem byl u nich, plánoval jsem, že tam na tebe narafičíme past."
"Ale neudělal jsi to. Nebo snad ano?"
"Ne. Ale od té doby ji tam mohl narafičit někdo jiný. Může tam čekat něco jako starý John, třeba v podobě pavouka, až se tam ty - nebo já - vrátíme." Vysvětlil jsem jí McIlvainovu teorii o hromadném vědomí. Tenkrát jsem myslel, že si vymýšlí nějaké báchorky, jak to vědci s oblibou dělají. Teď je to však jediná hypotéza, která je podle mého názoru schopna všechno vysvětlit - leda bychom předpokládali, že jsou Titaňané tak pitomí, že by při lovu ryb nepoznali rozdíl mezi potokem a vanou. Jenže to nejsou.
"Moment, drahý. Podle McIlvainovy teorie je každý měkkýš totožný s jakýmkoli jiným měkkýšem, ne? Jinými slovy, ten, který mě dostal včera v noci, byl v podstatě identický s tím, který ovládal tebe... Drahý, jsem z toho tak zmatená. Chci říct -"
"To je myšleno obecně. Oni jsou svébytnými jedinci; na konferenci si ale své zkušenosti vymění a pak je obsah jejich vědomí skutečně totožný. Jestli je to opravdu tak, pak měkkýš, s kterým jsme včera zápasili, ví všechno, co se ode mě dozvěděl můj měkkýš, ovšem za předpokladu, že měl s ním nebo s některým z měkkýšů, který byl s tím mým v kontaktu, přímou konferenci, což si můžeš být jistá, že měl - jak znám jejich zvyky. Měl by mít - myslím ten první... Jinak. Dejme tomu, že máme tři měkkýše: Joea, Moe a, hm, Herberta. Herbert je ten ze včerejška, Moe je ten -"
"Proč jim dáváš jména, když se od sebe neliší?"
"Jen abych je dokázal... To nemá smysl; předpokládejme, že McIlvaine má pravdu a že existují stovky tisíc, možná milióny měkkýšů, kteří přesně vědí, kdo jsme. Znají nás podle jména, vzhledu a vůbec všeho; vědí, kde je tvůj byt, kde je můj a kde je naše chata. Jsme na seznamu."
"Ale..." zamračila se. "To je příšerná myšlenka, Same. Jak mohli vědět, kdy nás na chatě najdou? Nikomu jsme o tom neřekli. To se tu jednoduše rozmístili a čekali?"
"Určitě. Nevíme, jak vnímají čas; možná pro ně čekání znamená něco jiného než pro nás."
"Jako u Venušanů," nadhodila Mary a já přikývl. Venušan se klidně může oženit se svou prapraprapravnučkou, a přitom být mladší, než ona. Samozřejmě to závisí na délce jeho hibernace.
"V každém případě," pokračoval jsem, "o tom všem podám zprávu, aby si chlapci z analytického měli s čím hrát."
Chystal jsem se pronést něco v tom smyslu, že starý pán by si měl dávat obzvláštní pozor, protože půjdou také po něm. Jenže se mi poprvé za dobu naší dovolené rozdrnčel telefon. Ohlásil jsem se. Operátorovu řeč přerušil hlas starého pána: "Hlaste se osobně."
"Už se na tom pracuje," souhlasil jsem. "Jsme tam za půl hodiny."
"Koukejte tu být dřív. Ty se hlas na KS a vyřiď Mary, ať dorazí do Ll. Pohněte sebou." Zavěsil dřív, než jsem se ho stačil zeptal, jak ví, že je Mary se mnou.
"Slyšelas to?" zeptal jsem se Mary.
"Jistě, byla jsem taky na příjmu."
"Vypadá to, jako by ta správná mela teprve měla začít."

Až po přistání jsem si uvědomil, jak pronikavě se situace změnila. Znali jsme plán "Holá záda", ale o plánu "Bronzová kůže" jsme nikdy neslyšeli. Jak jsme vylezli, zastavili nás dva policisté.
"Zůstaňte stát!" nařídil jeden z nich. "A žádné rychlé pohyby."
Nepoznali byste, že to jsou policisté. Jedině snad podle chování a namířených pistolí. Měli na sobě opasky s pouzdrem na zbraň, boty a dva skromné kousky látky - sotva víc než pruhy. Druhý pohled odhalil policejní odznaky, připevněné na pásu.
"A teď si, kámo, sundej ty gatě," pokračoval stále tentýž. Nepohnul jsem se dost rychle. "Hejbni kostrou," štěkl. "Už jsme dneska dva zastřelili, když se pokoušeli utéct; mohl bys být třetí."
"Udělej to, Same," vybídla mě tiše Mary. Poslechl jsem. Stál jsem tam jen v botách a rukavicích a připadal si jako hlupák - ale podařilo se mi ukrýt telefon a pistoli.
Polda mě přiměl, abych se otočil. "Je v pořádku," konstatoval jeho kolega. "Teď ji."
Začal jsem si natahovat šortky, ale první z nich mě zarazil. "Hej? Chcete si vykoledovat malér? Nechte je dole!"
"Nechci, aby mě chytili jako exhibicionistu," namítl jsem mírně.
Zatvářil se udiveně, pak se rozchechtal. Obrátil se na kolegu: "Slyšel jsi to, Ski?"
Jeho protějšek byl trpělivější: "Poslouchejte, nezbývá vám než se přizpůsobit. Pravidla znáte. Pro mě za mě si třeba noste kožich - nezavřou vás za exhibicionismus, ale zastřelí vás ‚na útěku'. Civilní hlídky střílejí daleko rychleji než my."
Obrátil se k Mary. "Mladá paní, kdybyste dovolila."
Mary si začala beze slova stahovat šortky. Druhý z policistů jí laskavě řekl: "To není nutné, mladá paní, tam určitě není, to je jasné. Jen se pomalu otočte."
"Děkuju," odpověděla Mary a uposlechla. Policistova poznámka byla na místě; látka Mary obepínala tak těsně, jako by byla nanesena sprejem.
"Co ty obvazy?" zajímal se první.
"Je ošklivě popálená. Copak to nevidíte?" zaprotestoval jsem.
Pohlédl pochybovačně na neforemné mohutné dílo, které jsem z obvazů vytvořil. "Mmmm... Jestli je popálená."
"Jistěže je!" Cítil jsem, že logika mé argumentace pokulhává; byl jsem jako vzorný manžel, ztrácející rozum, když jde o manželku. "Sakra, podívejte se na ty vlasy. Myslíte, že by si je zničila jen proto, aby vás zmátla?"
"Pokud by patřila k nim, tak ano," odpověděl temně první z nich.
Ten trpělivější se přidal: "Carl má pravdu. Je mi to líto, mladá paní; budeme se vám muset pod ty obvazy podívat."
"To nemůžete udělat!" odporoval jsem vzrušeně. "Jedeme právě k doktorovi. Dokážete jenom -"
"Pomoz mi, Same."
Zmlkl jsem a začal jí rukama třesoucíma se vzteky odmotávat jeden cíp obvazu. Ten starší záhy hvízdl: "Mně to stačí. Co ty Carle?"
"Mně taky, Ski. Ježíšmarjá, paní, co se vám stalo?"
"Řekni jim to, Same."
Tak jsem jim to vylíčil. Ten starší to nakonec komentoval: "To jste z toho vyvázli lacino - nic ve zlém, madam. Takže teď už jsou to i kočky, jo? O psech už vím. O koních taky. Ale člověk by neřekl, že je na sobě může mít i obyčejná kočka."
Jeho tvář potemněla. "Máme jednu doma a teď se jí budeme muset zbavit. Děckám se to nebude líbit."
"To mě mrzí," řekla mu Mary.
"Je to špatná doba pro každého. Oukej, lidičky, můžete jít." "Počkejte moment," zarazil ho první. "Ski, jestli ta paní půjde po ulici s touhle bandáží na zádech, tak to do ní pravděpodobně někdo našije."
Starší se podrbal na bradě. "To je pravda," přiznal. "Budem pro vás muset zavolat hlídkový vůz."
Což také udělali. Musel jsem zaplatit za pronájem té naší kraksny a pak jsem doprovodil Mary až k jejímu vchodu. Byl přes soukromý výtah v jednom hotelu; nastoupil jsem také, abychom se vyhnuli zbytečnému vysvětlování, a když se dostala do míst, kde už kontroly nechodí, tak jsem se vrátil. Měl jsem chuť jít s ní, ale starý pán mi nařídil přijít přes K5.
Měl jsem nutkání natáhnout si znova šortky. V policejním voze a během rychlé chůze k postrannímu vchodu hotelu, při které jsem měl navíc policejní asistenci, mi to sice tolik nevadilo, ale bylo to stejně o nervy stát světu tváří v tvář bez kalhot.
Nemusel jsem mít obavy. Krátká vzdálenost, kterou jsem musel ujít, mi stačila k zjištění, že zvyk oblékat se zmizel s loňskými mrazy. Většina mužů nosila podobné proužky jako policisté, ale nebyl jsem jediný, kdo měl na sobě jenom boty. Na jednoho se zvlášť pamatuju; byl opřen o sloup, nesoucí zastřešení ulice, a prozkoumával studenýma očima každého, kdo prošel kolem. Neměl na sobě nic kromě trepek a náramenní pásky s písmeny C a H jako "civilní hlídka". V ruce si pohupoval s Owensovým plošným dezintegrátorem. Viděl jsem pak ještě tři jemu podobné a byl jsem rád, že jsem si šortky sundal.
Žen bylo nahých málo, ale ten zbytek jako by byl. Tenoučké podprsenky, průsvitné vypasované kalhotky - nic, co by mohlo měkkýšům sloužit jako úkryt. Většina z nich by ale vypadala líp, kdyby měla tógu. To byl můj první dojem, ale zanedlouho se mi to okoukalo. Ošklivé tělo není pozoruhodnější než ošklivý taxík; člověk si zvykne je ignorovat. A totéž zřejmě dělali i ostatní; lidé na ulicích už patrně zlhostejněli. Kůže je prostě kůže a co z toho.
Na audienci ke starému pánovi mě pustili ihned. Kouknul na mě a zavrčel: "Jdeš pozdě."
"Kde je Mary?" odpověděl jsem protiotázkou.
"Na ošetřovně; právě ji ošetřují a diktuje zprávu. Ukaž ruce."
"Ukážu je doktorovi, díky," odmítl jsem. "Co je nového?"
"Kdyby ses koukal na zprávy, tak bys to věděl," zavrčel.

- XXIV. -

Byl jsem rád, že jsem se na ně nedíval, protože jinak by naše líbánky skončily ještě dřív, než začaly. V době, kdy jsme si navzájem říkali, jak je svět báječný, prohrával jednu bitvu za druhou. Mé podezření, že měkkýš se může skrývat na kterékoli části lidského těla a přitom stále kontrolovat svého hostitele, se ukázalo jako oprávněné. Zprávu jsem sice neviděl, ale nejspíš to bylo experimentálně prokázáno, ještě než jsme s Mary utekli do hor. Myslím, že starý pán o tom věděl; prezident určitě a ti hlavouni kolem taky.
Takže plán "Holá záda" byl nahrazen plánem "Bronzová kůže" a všichni se svlékli i z trenýrek.
Starou bačkoru se svlékli! V době scrantonské události byla celá záležitost přísně tajná. Neptejte se proč; naše vláda má ten dobrý zvyk, že všechno, o čem přemoudřelí státníci a byrokrati usoudí, že je na nás moc složité, označí jako tajné. Taková ta politika typu: "Maminka ví všechno nejlíp, miláčku." Scrantonská událost každého přesvědčila, že se měkkýši nepozorovaně pohybují i v zelené zóně, ale dokonce ani to by je samo o sobě nedonutilo plán "Bronzová kůže" zahájit.
Ten falešný letecký poplach ve Scrantonu na východním pobřeží se odehrál, jak jsem si vypočítal, třetí den našich líbánek. Trvalo potom nějakou dobu, než se zjistilo, co se stalo, dokonce i když bylo zřejmé, že osvětlení nemohlo zhasnout náhodou v tolika různých krytech naráz. Jímá mě hrůza, když na to pomyslím - všichni ti lidé, tísnící se ve tmě a čekající, až se rozsvítí, zatímco zombies se pohybují mezi nimi a plácají jim na záda měkkýše. V některých krytech bylo zrekrutováno až sto procent jejich osazenstva.
Další podobné nepokoje se udály na východním pobřeží hned druhý den a na celou zem padla hrůza. Vznik civilních hlídek se datoval od chvíle, kdy zoufalý občan poprvé vytáhl zbraň na policistu - byl to Maurice T.Kaufman z Albany a ten policista se jmenoval Malcolm MacDonald. Kaufman byl mrtev o půl sekundy později a seržant MacDonald, spolu se svým pánem z Titanu, jej následoval, roztrhán na kusy rozzuřeným davem. Ale opravdu masové nasazení civilních hlídek nastalo, až když je začali organizovat dozorci leteckých krytů.
Dozorci, kteří mají svá stanoviště během náletů mimo bunkr, většinou Titaňanům unikli, ale cítili se za to, co se stalo, zodpovědní. Ne snad, že by všichni členové civilních hlídek byli dozorci. Ale když jste potkali na ulici zcela nahého ozbrojence, bylo pravděpodobné, že má na ruce dozorčí pásku, stejně jako že bude mít na náramenní stužce písmena C a H. Každopádně jste si mohli být jistí, že vypálí na jakýkoli neobvyklý výstupek na lidském těle - a teprve pak bude zjišťovat, co to vlastně bylo.
Když mi ošetřili ruce, šel jsem se uvést do obrazu. Doktor mi dal mírnou dávku časových pilulek a já strávil tři dny subjektivního času - to je necelou hodinu objektivního - studováním stereopásků, pouštěných na ultrarychlém přehrávači. Tahle hračička nebyla nikdy uvolněna pro veřejnost, ačkoli se před zkouškovým obdobím pašuje na mnohé vysoké školy. Přizpůsobili jste rychlost promítání vašemu subjektivnímu času a zvýšili si frekvenci zvuku tak, abyste mu rozuměli. Je to namáhavé na oči, ale v naší profesi velmi užitečné.
Bylo těžké uvěřit, že se toho za tu dobu tolik odehrálo. Třeba psi. Civilní hlídka zabije psa na potkání, i když nemá na sobě měkkýše - protože je velmi pravděpodobné, že ho do západu slunce bude mít; pak zaútočí na člověka a Titaňan si ve tmě jen přesedne.
K čertu se světem, kde už nemůžete věřit ani psům!
Kočky se zjevně moc nepoužívaly; chudák starý Pirát byl výjimka. Ale v zelené zóně byli psi ve dne vidět jen vzácně. Vykrádali se v noci z červené zóny, za tmy se přemisťovali a za svítání ukrývali. Byli nalezeni dokonce až na pobřeží. Člověku to připomínalo legendy o vlkodlacích.
Prostudoval jsem si tucty pásků, které byly získány z červené zóny. Spadaly do tří časových etap: Perioda maškarády, kdy měkkýši pokračovali v "normálním" vysílání; krátké období antipropagandy, kdy se měkkýši pokoušeli přesvědčit obyvatele červené zóny, že se vláda zbláznila; a třetí, současná etapa, kdy přetvářka skončila.
Podle McIlvaina neměli měkkýši žádnou opravdovou kulturu; parazitovali dokonce i v této oblasti a byli schopni se adaptovat na kulturu svých obětí. Možná byly jeho teorie příliš odvážné, ale v červené zóně tomu tak skutečně bylo. Měkkýši byli nuceni zachovávat minimální ekonomickou aktivitu obětí, protože když hladověl hostitel, hladověl i měkkýš. Občas provozovali věci pro nás nezvyklé - například zpracování poškozených a přebytečných lidí na hnojiva -, ale v zásadě farmáři zůstávali farmáři, mechanici byli dál mechanici a bankéři byli stále bankéři. To poslední se zdálo podivné, ale experti tvrdili, že jakýkoli systém dělby práce potřebuje účetní evidenci.
Ale proč udržovali lidskou zábavu? Je snad potřeba bavit se společná všem tvorům? To, co si z lidských představ o legraci vybrali k zachování a "vylepšení", pro nás nebylo příliš lichotivé, i když některé jejich úpravy měly něco do sebe. Třeba to, co zavedli v Mexiku: při koridě dostával býk stejnou šanci jako matador.
Ale z většiny "inovací" se člověku dělalo špatně a já se o nich nebudu šířit. Jsem jeden z mála lidí, kteří viděli i jen popis těchto věcí. Sledoval jsem to z profesionálního zájmu a doufal jsem, že to Mary ve svém souhrnu nebude mít také; ale i kdyby měla, stejně by se o tom nikdy nezmínila.
Z toho, co jsem na záznamech viděl, byla jedna věc tak odporná, natolik znechucující, že teď váhám, zda se o tom mám vůbec zmiňovat, ačkoli cítím, že musím: Mezi podrobenými nevolníky se pohybovali muži a ženy, lidé (pokud jsou ještě hodni toho jména) bez parazitů - kolaboranti, zrádci...
Nenávidím měkkýše, ale kdybych si měl vybrat mezi měkkýšem a zrádcem, raději bych zabil toho druhého.
Ztráceli jsme půdu pod nohama téměř všude; naše metody dokázaly pouze bránit protivníkovi v jeho šíření, a to ještě ne zcela. Kdybychom s ním chtěli bojovat přímo, museli bychom bombardovat naše vlastní města a ještě bychom neměli žádnou jistotu, že zabijeme zrovna je. Potřebovali jsme zbraň, která by zahubila měkkýše, ale ne lidi, nebo něco, co by lidi vyřadilo z boje, abychom je mohli zachránit. Nic takového jsme k dispozici neměli, i když na tom vědci usilovně pracovali. Plyn s uspávacím účinkem by byl vynikající. Naštěstí nebylo nic takového před invazí vyvinuto; kdyby ano, měkkýši by to využili proti nám. Je nutné připomenout, že měkkýši měli k dispozici stejnou část vojenského potenciálu Spojených států jako svobodní lidé. Ne-li větší.

Patová situace - a čas hrál pro ně. Našli se hlupáci, co chtěli vyhladit města v údolí Mississippi vodíkovou pumou, léčit naši chorobu vyříznutím nádoru. Byli ovšem překřičeni extrémisty z opačného křídla, kteří měkkýše nikdy neviděli, nevěřili v jejich existenci a tvrdili, že celá ta záležitost je tyranské spiknutí Washingtonu. Těch druhých ze dne na den ubývalo; ne že by změnili názor, ale civilní hlídky byly strašně horlivé.
Pak tu ještě byl třetí druh: "rozumní" lidé s pružným přístupem. Dávali přednost vyjednávání a mysleli si, že se s Titaňany mohou "nějak dohodnout". Jeden takový výbor, delegace stranické kliky opozice v Kongresu, se o to skutečně pokusil. Obešli Úřad vlády a spojili se přes kabeláž v jantarové zóně s guvernérem v Missouri. Slíbil jim bezpečnost a respektování diplomatické imunity - byly to "záruky" od Titaňana, ale oni se na ně spolehli. Odjeli do St. Louis a nikdy už se nevrátili. Poslali zpátky několik zpráv, jednu z nich jsem viděl; byl to nadšený proslov ve stylu: "Pojďte taky, voda je fajn!"
Vyjednávají snad krávy s řezníkem?
Severní Amerika byla stále jediným známým místem výskytu infekce. Jedinou akcí, kterou podnikla OSN - kromě toho, že nám dala k dispozici kosmické stanice -, byl přesun jejího sídla do Ženevy. Při třiadvaceti absencích bylo odhlasováno, že situace, v níž se nacházíme, bude považována za "občanské nepokoje" a že členské státy by měly poskytnout takovou pomoc legitimním vládám USA, Mexika a Kanady, kterou budou považovat za vhodnou.
I nadále to byla plíživá válka, tichá válka s bitvami, které jsme prohrávali dřív, než jsme se o nich dozvěděli. Konvenční zbraně byly použitelné pouze k ostraze v jantarové zóně - teď už dvojnásob zemi nikoho, táhnoucí se od kanadských hvozdů až po mexické pouště. Ve dne tu bylo pusto, vyjma našich hlídek. V noci se strážci stáhli a pronikali tudy psi - a jiné věci.
V průběhu celé války byla použita jediná atomová bomba, a to proti talíři, který přistál nedaleko San Francisca, jižně od Burlingamu. Jeho destrukce odpovídala přijaté doktríně, ale sama doktrína začala být poté kritizována: talíř měl být obsazen a prostudován. Pocítil jsem sympatie k těm, kteří chtěli nejdřív střílet a potom studovat.
V době, kdy účinek časové drogy opadával, jsem už měl obraz o situaci Spojených států. Byla tak otřesná, že předčila i nejpesimističtější představy, které jsem měl v Kansas City. Země prožívala období hrůzy. Přítel mohl zastřelit přítele, žena udat svého muže. Zpráva o přítomnosti Titaňana dokázala srotit dav na kterékoli z ulic a soudce lynč byl vždycky nablízku. Zaklepat v noci někomu na dveře znamenalo koledovat si o výstřel přes ně. Slušní lidé zůstávali doma; v noci byli v ulicích psi.
Fakt, že nejvíce halasné objevy měkkýšů byly falešné, je nedělal méně nebezpečnými. To, co přimělo spoustu lidí dávat přednost úplné nahotě před skromným oblečením, jež plán "Bronzová kůže" povoloval, nebyl exhibicionismus; i to nejskromnější odění zavdávalo příčinu k druhému, tentokrát podezíravému pohledu - a na třetí už někdy bývalo pozdě. Zádový krunýř už nikdo nenosil, měkkýši ho téměř ihned zfalšovali a začali používat. A pak tu byl ten případ dívky ze Seattlu; měla na sobě jen sandály a nesla velkou peněženku, nic víc. Ale hlídka, která už si evidentně na nepřítele vycvičila nos, ji sledovala a všimla si, že děvče nikdy peněženku nepustilo z pravé ruky, dokonce ani když ji otevřelo, aby si rozměnilo drobné.
Zůstala naživu, protože jí upálili ruku v zápěstí, a předpokládám, že jí transplantovali novou; náhradních dílů tohoto typu byly plné sklady. Když člen hlídky otevřel peněženku, měkkýš byl naživu - ale ne dlouho.
Zatímco jsem sledoval tento incident, účinek drogy zcela vyprchal. Zmínil jsem se o případu ošetřovatelce.
"Si nesmíte dělat starosti," utěšila mě. "To škodí. A teď, prosím, ohněte prsty na pravé ruce."
Ohnul jsem je, a ona pomohla doktorovi nasprejovat na ně náhradní kůži.
"Na hrubou práci noste rukavice," upozornil mě doktor, "a přijďte zase za týden."
Poděkoval jsem mu a odkráčel jsem do operační místnosti. Pátral jsem po Mary, ale měla ještě co dělat na kosmetice.

- XXV. -

"Ruce jsou v pořádku?" zeptal se starý pán.
"Ujde to. Na týden falešná kůže. Zítra mi začnou vyrábět z ucha transplantát."
Vypadal ustaraně. "Nemáme čas čekat, až se ti ucho zahojí; na kosmetice ti budou muset udělat imitaci."
"Bez ucha se obejdu," ujistil jsem ho. "Proč tolik práce s napodobeninou? Budu se zase maskovat?"
"Ne tak úplně. Teď, když už jsi v obraze, co si o tom všem myslíš?"
Uvažoval jsem, jakou odpověď ode mě očekává. "Není to valné," připustil jsem. "Každý hlídá každého. V Rusku to může vypadat zrovna tak."
"Hmmm... Když už mluvíme o Rusku, myslíš, že by bylo snadnější proniknout do Ruska a vydržet tam, než udělat totéž v červené zóně? Co by sis vybral?"
Podezíravě jsem se na něj podíval. "O co jde? Vy nenecháváte lidi, aby si svůj úkol vybírali."
"Ptal jsem se tě na tvůj profesionální názor."
"Mmmm... Nemám dost informací. Jsou v Rusku měkkýši?"
"To je právě to, co musíš zjistit."
V tom okamžiku jsem si uvědomil, že Mary měla pravdu; agent by se neměl ženit. "V tuhle roční dobu," odpověděl jsem, "bych chtěl nejspíš přijet přes Kanton. Nebo uvažujete o výsadku?"
"Proč myslíš, že tě chci poslat tam?" opáčil. "Mohli bychom to zjistit rychleji a snáz v červené zóně."
"Cože?"
"Pochopitelně. Jestli je infekce i jinde než na tomhle kontinentě, Titaňané v červené zóně o tom musí vědět. Proč se kvůli tomu štrachat přes půl zeměkoule?"
Málem jsem se už viděl jako hinduistický obchodník, cestující se svou ženou. Opustil jsem tyto klíčící plány a zamyslel se nad tím, o čem mluvil. Bylo by to možné? "Jak mám teď, sakra, proniknout do červené zóny?" rozhořčil jsem se.

"Mám si snad pořídit na záda plastikovou kopii parazita? Chytnou mě při první přímé konferenci."
"Nebuď defétista. Čtyři agenti už se tam dostali."
"A vrátili se zpátky?"
"No, ne tak úplně."
"Došel jste k závěru, že už jsem pobíral svůj plat příliš dlouho?"
"Myslím, že tamti použili špatnou taktiku..."
"To určitě!"
"Problém je v tom, jak přesvědčit Titaňany, že jsi přeběhlík. Napadá tě něco?"
Ten nápad byl tak ohromující, že jsem neodpověděl okamžitě. Vybuchl jsem až za chvíli: "A to je nějaká komplikace? Nemohl bych třeba pár dní dělat pasáka? Nebo si zavést praxi jako masový vrah? Abych to pomalu začal trénovat."
"Uklidni se. Nebylo by vhodné, abys -"
"Pchchch!"
"Ale ty bys to mohl dokázat. Máš v tomto směru víc zkušeností než kterýkoli jiný z mých agentů. Musíš si na to důkladně odpočinout, nehledě na ty trošku popálené prsty. Anebo bychom tě možná mohli shodit někde u Moskvy a nechat tě podívat se přímo. Rozmysli si to. A den nebo dva si z toho nedělej hlavu."
"Díky. Děkuju mockrát." Změnil jsem téma. "Co jste naplánoval pro Mary?"
"Proč se nestaráš sám o sebe?"
"Oženil jsem se s ní."
"Ano."
"Ježíšmarjá! To mi ani nepopřejete hodně štěstí?"
"Mám ten pocit," pronesl pomalu, "že už jsi dostal všechno štěstí, které muž dostat může. Máš mé požehnání pro cokoli, co za to stojí."
"Ach. Tak díky." Mám dlouhé vedení. Až do této chvíle mě nenapadlo, že by starý pán mohl mít něco společného s tím, jak se Maryina a moje dovolená šikovně sešly. "Hele, táto..."
"Cože?" Bylo to tento měsíc už podruhé, co jsem mu tak řekl; odzbrojilo ho to.
"Od začátku jsi měl v úmyslu oženit mě s Mary. Měls to naplánované."
"Ale? Nebuď směšný. Já věřím na svobodnou vůli, synku - a na svobodné rozhodnutí. Oba jste měli nárok na dovolenou; zbytek už byla náhoda."
"Hmmm! Náhody se nedějí, aspoň ne v tvé blízkosti. Nevadí, jsem s výsledkem spokojen. Teď k mému úkolu: dej mi trochu času, abych si obě varianty mohl dobře rozvážit. A teď si skočím na kosmetiku pro gumové ucho."

- XXVI. -
Nejdřív jsme se rozhodli k průniku do červené zóny. Pak mi ale analytici prozradili, že nemám žádnou šanci úspěšně předstírat přeběhlíka. Otázka zněla: Jak se člověk stane kolaborantem? Proč mu Titaňané důvěřují? Odpověď byla nabíledni: Měkkýši znají mysl svého hostitele. Když Titaňan ovládnutím mysli hostitele pozná, že ten člověk má charakterové předpoklady být kolaborantem, pak může měkkýšovým záměrům vyhovovat nechat ho žít jako kolaboranta. Ale nejdřív musí měkkýš odhalit špatnost v lidské mysli a být si jí jistý.
Došli jsme k tomuto závěru lidskou logikou, ale musela to být i logika měkkýšů, protože odpovídala tomu, co měkkýši mohli a nemohli. Co se týkalo mne, dokonce ani kdybych dostal instrukce v hluboké hypnóze, jako kandidát na přeběhlíka bych neobstál. Takže psychologové rozhodli a já se s tím musel smířit.
Zdálo se nelogické, že by Titaňané "pustili na svobodu" svého hostitele, i kdyby věděli, že je to typ, který bude i nadále loajální. Jenže zrádci byli pro Titaňany "důvěryhodnou" pátou kolonou. "Důvěryhodnou" není ten správný výraz, ale náš jazyk nezná žádné slovo pro tuto formu podlosti. Že zrádci pronikali do zelené zóny, je jisté, ale těžko jste mohli někoho obvinit z příslušnosti k nim jen proto, že vypadal jako padouch; bylo proto nesnadné je odhalit.
Tak jsem se přichystal. Osvěžil jsem si v hypnóze jazyky, které jsem mohl potřebovat, s důrazem na nejmódnější fráze; získal jsem novou vizáž a dostal spoustu peněz. Zařízení k podávání zpráv byl nový model a byla radost s ním pracovat: Ultrakrátkovlnný rozsah, sotva větší než bochník chleba, zdroj energie odstíněný tak dobře, že by Geigerův počítač v jeho blízkosti ani neznervózněl.
Mým úkolem bylo seskočit padákem tak, aby mě nezachytily jejich radary, tedy pod clonou rozhozených kousků materiálu, pohlcujícího radarové vlny. Až se dostanu dolů, měl jsem si udělat svůj názor na to, zda je Rusko infikováno nebo ne, a nadiktovat o tom zprávu kterékoli kosmické stanici, která bude v dohledu - tedy v linii dohledu; já osobně kosmickou stanici nikdy pouhým okem neviděl a nevěřím těm, kteří tvrdí opak. Po odeslání zprávy jsem měl být volný a měl jsem jít, jet, plížit se, plavat nebo podplácet, abych se dostal zpátky, pokud to bude možné.
Ale nikdy jsem nedostal příležitost, abych své přípravy zužitkoval; u Pass Christian přistál talíř.
Byl teprve třetí, který byl zpozorován. Talíř v Grinnellu ukryli měkkýši a po tom v Burlingamu zbyla jen památka v podobě radioaktivního zamoření. Jenže tenhle byl zaměřen za letu a navíc objeven po přistání.
Zaměřila ho kosmická stanice Alfa a označila ho jako "extrémně veliký meteorit". Omyl byl způsoben mimořádně vysokou rychlostí letu talíře. Primitivní radar z doby před nějakými šedesáti lety by zaznamenal talíře už mnohokrát, zvlášť ve chvílích, kdy při průzkumu planety křižovaly subkosmickou rychlostí. Jenže naše moderní radary byly "vylepšené" tak, že talíře neviděly - daň přílišné specializaci. Dopravní pásmová kontrola zaznamenávala jen dopravu; monitory obrany státu a hlásiče požáru také viděly jen to, pro co byly zkonstruovány. Obrazovka s jemným rozlišením zachytí všechno od nadzvukové rychlosti po orbitální střely s rychlostí pět mil za sekundu, obrazovka s hrubým se s ní rozsahem částečně překrývá; začíná na nejnižší rychlosti, jakou rakety létají, a končí na deseti mílích ze sekundu. Jedinou výjimkou je radar na kosmických stanicích, který má za úkol registrovat meteority - a ten nepatří armádě. Tím

bylo také způsobeno, že "extrémně veliký meteorit" nebyl dán do souvislosti s létajícími talíři; k tomu došlo až později. Ale talíř u Pass Christian byl viděn, jak přistává. Ponorkový křižník loďstva OSN Robert Fulton vyrazil z města Mobile na hlídkové plavby kolem červené zóny. Když talíř přistál, byl zanořen v periskopové hloubce deset mil od Gulfportu. Létající talíř se vynořil na radarových obrazovkách křižníku ve chvíli, kdy zbrzdil z kosmické rychlosti (kolem třiapadesáti mil za sekundu, bráno podle palubního záznamu) na rychlost, kterou byl radar křižníku schopen zaznamenat.
Objevil se zničehonic, zpomalil na nulu - a zmizel. Naštěstí operátor zaznamenal místo posledního signálu, pár mil od mississippského pobřeží. Kapitán křižníku byl udiven. Tahle trajektorie určitě nemohla patřit lodi; ta přece nebrzdí s přetížením padesáti g! Nenapadlo ho, že gravitační síla měkkýšům nemusí vadit. Obrátil křižník a jel se podívat.
Jeho první depeše zněla: LETAJICI TALIR PRISTAL NA PLAZI ZAPADNE OD PASS CHRISTIAN MISSISSIPPI. Ta druhá pak: VYSAZUJEME JEDNOTKU K JEHO DOBYTI.
Kdybych nebyl v tu dobu v prostorách Oddělení a nechystal se na svůj úkol, možná bych byl vypadl ze hry. Takhle můj telefon zaječel natolik, že jsem sebou cukl a praštil se do hlavy o studijní přístroj. Zaklel jsem.
"Ihned přijď. Pohni!" řekl starý pán.
Byla to zas stejná společnost, s níž jsme před mnoha týdny - nebo roky? - začínali: starý pán, Mary a já. Ještě než nám starý pán řekl, oč jde, seděli jsme ve voze a řítili se na jih maximální nouzovou rychlostí.
Když domluvil, zeptal jsem se: "Proč ta rodinka? Na tohle byste potřeboval kompletní výsadkové útočné síly."
"Ty tam budou," odpověděl zasmušile. Pak nasadil svůj starý ďábelský úšklebek. "Co byste ještě chtěli? Cavanoughovi jedou zase na výlet. No ne, Mary?"
Odfrkl jsem si. "Jestli chcete zas najet na sourozenecké vztahy, tak to jste si měl vybrat jiného mužského."
"Jenom na to, že ji budeš zase chránit před psy a divnými mužskými," opáčil suše. "A tím mám opravdu na mysli psy a divné mužské. To bude úplně stačit, synu."
Odešel do pilotní kabiny, zasunul za sebou panel a věnoval se komunikátoru.
Obrátil jsem se k Mary. Zachumlávala se do deky: "Ahoj, brácho."
Hrábl jsem po ní. "Přestaň mi říkat brácho, nebo ti naplácám."

XXVII.
Málem nás sestřelili naši vlastní lidé, pak jsme dostali eskortu dvou "černých andělů", kteří nás přinutili otočit se a letět k velitelské lodi, z níž maršál Rexton sledoval operaci. Loď přibrzdila a vtáhla nás dovnitř pomocí teleskopické smyčky. Byl jsem při tom manévru dost nervózní.
Rexton nám chtěl vynadat a poslat nás domů - jenže vynadat starému pánovi, to hned tak někdo nedokáže. Nakonec nás vypustili a já s vozem sednul na silnici na mořské hrázi západně od Pass Christian. Měl bych dodat, že jsme byli pěkně vylekaní; při přistání s námi zacloumala protiletadlová střela. Všude kolem nás a nad námi se bojovalo, ale u talíře samého byl podivný klid.
Cizí loď se rýsovala skoro nad námi, ani ne padesát yardů daleko. Byla stejně přesvědčivá a zlověstná, jako byl ten umělohmotný plagiát v Iowě nepovedený. Disk o velkém průměru, lehce nakloněný směrem k nám, přistál na jednom z těch starých sídel v pompézním slohu, která lemují pobřeží. Částečně se opíral o jeho trosky a částečně o silný kmen stromu, který stínil dům.
Šikmý sklon talíře nám umožnil zahlédnout jeho vršek a na něm něco, co byl určitě průlez - kovovou polokouli, asi tucet stop v průměru, umístěnou ve středu disku. Polokoule byla nadzdvižena nad úroveň lodi o nějakých šest nebo osm stop. Neviděl jsem, co ji drželo nahoře, ale došel jsem k závěru, že tam musí být nějaká centrální vzpěra nebo píst; vypadalo to jako kuželovitý ventil. Bylo zřejmé, proč talíř neuzavřel poklop a znovu se nevznesl; průlez byl poškozen a držen v otevřené poloze "bahenní želvou", jedním z těch malých obojživelných tanků - byly součástí výsadku z Fultona.
Dovolte mi citovat z úředního záznamu: "Tanku velel praporčík Gilbert Calhoun z Knoxvillu; spolu s ním tam byl řidič 2/C Florence Berzowski a střelec jménem Booker T. W. Johnson." Samozřejmě byli všichni mrtvi ještě před naším příchodem.
Jakmile jsme přistáli, byli jsme obklíčeni částí útočného oddílu. Velel mu růžolící hoch, očividně tonoucí v obavách, aby se nikdy, nikde a nikomu nic nestalo. Když uviděl Mary, něco ze své úzkostlivosti ztratil, ale přesto nás odmítl pustit k talíři, dokud nedostane souhlas svého nadřízeného - který se zase obrátil na kapitána Fultonu. Odpověď přišla sice zanedlouho, ale myslím, že musela dostat požehnání až ve Washingtonu. Během čekání jsem sledoval bitvu a byl jsem rád, že se jí nemusím účastnit. Spousta lidí to odskáče - někteří to už odskákali. Přímo pod vozem leželo tělo chlapce, nebylo mu snad ani čtrnáct let. Ještě svíral raketomet a na zádech se mu táhlo znamení těch zrůd. Uvažoval jsem, zda byl měkkýš stržen a teď někde umírá, nebo zda se mu podařilo přesunout se na toho, kdo bajonetem probodl chlapce.
Mary popošla po dálnici směrem na západ, doprovázena tím mladým ochmýřeným důstojníčkem, zatímco já jsem ohledával tělo. Pomyšlení na měkkýše, možná ještě živého, mě přimělo pospíšit si za ní. "Vrať se zpátky do auta," nařídil jsem.
Dívala se dál po silnici na západ. "Myslela jsem, že bych tu mohla udělat jeden nebo dva obrázky," odpověděla se zářivým pohledem.
"Tady je v bezpečí," ujistil mě mladíček. "Zadržujeme je hezký kus od silnice."
Ignoroval jsem ho. "Poslyš, ty malá krvežíznivá uličnice," štěkl jsem, "mazej zpátky do auta, než ti přelámu všechny kosti!"
"Ano, Same." Otočila se a odešla.
Obrátil jsem se k mladému mariňákovi. "Na co tak civíte?" zeptal jsem se ho. To místo měkkýši přímo zavánělo a čekání

tady mě znervózňovalo.
"Na nic," prohodil a sjel mě pohledem. "Tam, odkud pocházím, s dámami takhle nemluvíme."
"Tak proč, sakra, netáhnete zpátky, odkud jste přišel?" odsekl jsem a důstojně odkráčel. Starý pán taky zmizel; nelíbilo se mi to.
Sanitka, která se blížila od západu, zabrzdila a přistála u mě. "Je otevřená silnice do Pascagouly?" křikl na mě řidič. Řeka Pascagoula, vzdálená od místa přistání asi třicet mil, protínala v této oblasti jantarovou zónu. Město stejného jména se nacházelo východně od ústí řeky v zelené zóně - zatímco šedesát nebo sedmdesát mil na západ odtud po téže silnici ležel New Orleans, místo s největší koncentrací Titaňanů na jih od St. Louis. Naši protivníci přicházeli z New Orleansu, zatímco naší základnou bylo Mobile.
"Neslyšel jsem o tom," odpověděl jsem.
Zatvářil se zamyšleně. "No - dostal jsem se sem, možná se dostanu i zpátky." Jeho turbíny zavrněly a byl ten tam.
Pokračoval jsem ve svém pátrání po starém pánovi.
Ačkoli se pozemní boje vzdálily od místa, kde jsme stáli, bitva ve vzduchu zuřila všude kolem nás. Pozoroval jsem pruhy kouře a pokoušel se zjistit, kdo je kdo a jak se poznají. Do prostoru se přiřítil velký transportér, zabrzdil explozí přídavných raketových motorů a vyplivl četu výsadkářů. Znovu jsem zapřemýšlel; byli příliš daleko, než abych rozeznal, co mají nebo nemají na zádech. Ale přinejmenším přiletěli od východu.
Objevil jsem starého pána, jak si povídá s velitelem pozemních sil. Došel jsem k nim a skočil jim do řeči: "Měli bychom odsud vypadnout, šéfe. Tohle místo už je zralé na atomové bombardování aspoň deset minut."
"Klid," doporučil mi uhlazeně velitel. "Tahle koncentrace nepřítele si bombu nezaslouží."
Chystal jsem se ho od plic zeptat, odkud ví, že si to myslí i měkkýši, když do toho vskočil starý pán. "Má pravdu, synu." Vzal mě za paži a odvedl zpět k autu. "Má pravdu, i když z úplně jiných důvodů, než si myslí."
"Jak to?"
"Proč nebombardujeme my města, která drží oni? Nechtějí poškodit loď; chtějí ji zpátky... Vrať se k Mary. Psi a divní muži - nezapomněls?"
Zmlkl jsem, stále nepřesvědčen. Čekal jsem, že se z nás každou chvíli stane jen zapípání Geigerova počítače. Měkkýši bojovali bez ohledu na ztráty - snad proto, že neznali individualitu. Proč by se měli držet zpátky kvůli jedné lodi? Myslím, že jim na srdci ležela víc obava, aby nám nepadla do rukou, než její záchrana jako taková.
Sotva jsme dorazili k autu a promluvili na Mary, přiklusal ten spratek.
Zasalutoval starému pánovi: "Velitel nařídil, že máte dostat všechno, co budete chtít, pane - úplně všecko!"
Z jeho chování jsem usoudil, že odpověď z velitelství musela být pěkně razantní a podpisy pod ní pěkně důležité.
"Děkuji vám," odpověděl mírně starý pán. "Chtěli bychom si jen prohlédnout ukořistěnou loď."
"Ovšem, pane. Pojďte se mnou, pane." Místo toho šel on s námi, a to s očividnými rozpaky, zda má jako ochranný doprovod více střežit starého pána nebo Mary. Mary zvítězila. Šel jsem za nimi, oči na stopkách, přičemž jsem ignoroval mladíkovu přítomnost. Vegetace na pobřeží byla prakticky džungle, občas přerušená zahradou. Talíř zapadl přímo do nejhustšího porostu a starý pán se k němu vydal nejkratší cestou.
"Dávejte si pozor, pane. Hlídejte si, kam šlápnete," varoval hoch.
"Měkkýši?" zeptal jsem se.
Potřásl hlavou. "Korálovi hadi."
V tu chvíli by mi jedovatý had připadal stejně neškodný jako včela, ale asi na mě jeho varování trochu zapůsobilo, protože při tom, co se pak stalo, jsem měl hlavu skloněnou.
Nejdřív jsem zaslechl výkřik. Pak, propána, se na nás vrhl bengálský tygr.
Mary pravděpodobně vypálila první. Já jsem nezůstal pozadu za mladíkem, možná jsem byl dokonce o chloupek rychlejší. Starý pán střílel poslední. Provrtali jsme to zvíře tolikrát, že byl jako předložka ke krbu zcela znehodnocen. Přesto se měkkýšovi na jeho hřbetě nic nestalo; usmažil jsem ho druhou ranou. Našeho průvodce setkání zjevně nepřekvapilo. "Hm... Já myslel, že jsme zlikvidovali celý náklad," komentoval to.
"Co tím myslíte?"
"Jeden z prvních transportních tanků, které sem poslali. Opravdová Noemova archa. Postříleli jsme všechno možné od goril po polární medvědy. No schválně, už na vás někdy šel buvol?"
"Ne, a ani o to nestojím."
"Psi jsou horší, fakt. Řeknu vám, tyhle potvory nejsou moc chytré." Nevzrušeně pohlédl na měkkýše.
Rychle jsme se odtamtud přesunuli k lodi Titaňanů - nijak mě neuklidnila, spíš naopak. Nenaháněla mi hrůzu její přítomnost, ale její prapodivný vzhled. Že není dílem přírody, to bylo jasné, ale člověk nějak věděl, že není ani dílem lidských rukou. Proč? Nevím sám. Její povrch byl matný a hladký jako zrcadlo, bez jediné značky - bez čehokoliv. Nedalo se ani nijak zjistit, jak byl disk smontován dohromady. Nedokázal bych říct, z čeho to bylo vyrobené. Kov? Samozřejmě, musel to být kov. Ale bylo to tak jisté? Čekali byste, že bude buď hrozně studený - anebo pekelně horký po přistání. Sáhl jsem na povrch a nic z toho nebyla pravda, nebylo to ani horké, ani studené. Zároveň jsem si všiml ještě další věci: Loď těchto rozměrů, přistávající vysokou rychlostí, by při dopadu zničila hezkých pár arů země kolem. Jenže okolí nebylo spálené; křoví pod diskem bylo zelené.a čerstvé.
Vylezli jsme nahoru k tomu deštníkovitému zařízení; k průlezu, jestli to byl on. Okraj kupole se zakusoval do vklíněného tanku; pancíř tanku byl promáčknut dovnitř, jako byste prolomili papundeklovou krabici. Tyhle "bahenní želvy" jsou konstruované tak, aby vydržely pět set stop pod vodou; jsou silné a odolné.
No, myslím, že tahle silná a odolná byla. Deštníkovité zařízení ji poškodilo, ale průlez se nedal zavřít. Na druhou stranu kov - nebo to, z čeho byly dveře talíře zhotoveny nebyl nárazem poškozen.
"Počkej tady s Mary," nařídil mi starý pán.

"Přece tam nepůjdete sám?"
"Ano. Možná máme moc málo času."
"Půjdu s vámi, pane," promluvil hošík. "Nařídil mi to můj velitel."
"Výborně," souhlasil starý pán. "Jdeme." Nakoukl přes okraj, pak si klekl a spustil se dolů, zavěšen na rukou. Chlapec ho následoval. Byl jsem naštvaný, ale neměl jsem chuť vzpírat se tomuto rozdělení úkolů.
Zmizeli v otvoru. Mary se ke mně obrátila: "Same, to se mi nelíbí. Já se bojím."
Překvapila mě. Já sám se taky bál - ale nečekal jsem to od ní. "Dám na tebe pozor."
"Musíme tu zůstat? Neřekl nám to výslovně."
Zauvažoval jsem. "Jestli chceš jít do auta, doprovodím tě zpátky."
"No - ale ne, Same, myslím, že bychom tu měli zůstat. Pojď ke mně." Mary se chvěla.
Nevím, jak dlouho to trvalo, než zase vystrčili hlavy přes okraj. Mladík se vyšplhal ven a starý pán mu řekl, ať zůstane venku hlídat. "Pojďte," vybídl nás. "Je to bezpečné - aspoň si myslím."
"Starou belu to je," sdělil jsem mu, ale šel jsem, protože Mary už vyrazila. Starý pán jí pomohl dovnitř.
"Pozor na hlavu," upozornil. "Je tu všude nízký strop."
Je stará známá věc, že nelidské rasy nekonstruují lidská díla, ale jen velmi málo lidí se někdy dostalo dovnitř labyrintu Venušanů a ještě méně jich vidělo trosky marťanských staveb. Já mezi ně nepatřil. Nevím, co jsem očekával. Na první pohled nebyl interiér talíře, alespoň podle mého názoru, tak překvapující. Ale byl zvláštní. Byl vymyšlen nelidskými mozky, které nebyly zatíženy lidskými představami o konstrukci, mozky, které nikdy neslyšely o pravém úhlu a rovné linii, nebo které je považovaly za zbytečné nebo nežádoucí. Octli jsme se v malé oválné komoře. Z ní jsme se škrábali dál rourou asi čtyři stopy širokou, rourou, která se zdála vést dolů do nitra lodi a která vyzařovala celým svým povrchem červenavé světlo.
V trubice byla cítit zvláštní a poněkud nepříjemná vůně, něco jako bahenní plyn, smíchaný se slabou příměsí puchu z mrtvých měkkýšů. Zápach, světlo a totální absence jakéhokoli tepelného vjemu ze stěny, o niž jsem se dlaněmi opíral, mi vnucovaly nepříjemný pocit, že neprozkoumávám cizí stroj, ale že se soukám střevem nějaké nepozemské obludy.
Trubice se větvila jako céva - a pak jsme narazili na našeho prvního hermafrodita z Titanu. Ležel - budu mu říkat "on" - natažen na zádech jako spící dítě, hlavu měl jako o polštář opřenou o svého měkkýše. Kolem úst, malých jako poupátko, mu pohrával náznak úsměvu; teprve za chvíli jsem si uvědomil, že je mrtvý.
Při prvním pohledu jsou podobnosti mezi námi a tvory z Titanu nápadnější než rozdíly. To, co očekáváme, se nám promítá do toho, co vidíme doopravdy. Třeba ta jejich roztomilá "pusinka". Jak jsem mohl vědět, že je to výlučně dýchací orgán?
Ale i když tu byla náhodná podobnost čtyř končetin a hlavovité vybouleniny, byli nám podobní méně, než je ropucha podobná buldočímu štěněti. Přesto byl celkový dojem příjemný a slabě lidský. Nazval bych je skřítky - skřítky ze Saturnových měsíců.
Když jsem spatřil to malé stvoření, sáhl jsem po pistoli. Starý pán se na mě otočil: "Uklidni se. Je mrtvý. Všichni jsou mrtví; zadusili se kyslíkem, když tank zničil průlez."
Stále jsem zbraň držel. "Chci spálit měkkýše; může být ještě naživu." Měkkýš nebyl pokryt kožovitým povlakem, na který jsme byli poslední dobou zvyklí. Byl holý a hnusný.
Starý pán pokrčil rameny. "Jak je libo. Nemůže ti už ublížit. Tento měkkýš nedokáže žít na tvoru, který dýchá kyslík."
Přeplazil se přes tělíčko, aniž mi dal možnost vystřelit. Mary ale nešla za ním; místo toho se přitiskla ke mně a její dech se změnil v ostré vzlyky. Starý pán se zastavil a trpělivě ji pobídl: "Mary, půjdeme dál?"
Zakašlala, jako by se dusila, a vypravila ze sebe: "Vraťme se! Pojďme odsud pryč!"
"Má pravdu," podpořil jsem ji. "Tohle není práce pro tři lidi, ale pro výzkumný tým s patřičným vybavením."
Nevěnoval mi pozornost. "Musí to být, Mary. Ty to víš. A musíš to dokázat ty sama."
"Proč to musí dokázat?" dožadoval jsem se podrážděně.
Zase mě ignoroval. "Tak co, Mary?"
Zmobilizovala veškeré rezervy. Dýchání se zklidnilo, rysy se jí vyrovnaly a přeplazila se přes skřítčí tělo s měkkýšem s důstojností královny, jdoucí na popravu. Pachtil jsem se za nimi; snažil jsem se nedotknout se mrtvého těla a zbraň mi překážela.
Dostali jsme se do větší místnosti, která mohla být řídící kabinou; mrtvých skřítčích bytostí tu byla spousta. Vnitřní povrch místnosti byl plný dutin a zářil světly mnohem jasnějšími, než bylo to načervenalé v trubici. Prostor byl vyplněn girlandami přístrojů, které mi připomínaly mozkové závity. Znovu mě přepadl pocit - zcela mylný -, že loď je jeden živý organismus.
Starý pán si ničeho nevšímal a plazil se rovnou do další narudlé trubice. Sledovali jsme její zákruty až k místu, kde se rozšířila asi na deset stop. "Strop" tu byl tak vysoký, že jsme mohli stát téměř vzpřímeně. Jenže naše oči přitahovalo něco docela jiného; stěny už nebyly neprůhledné.
Ze všech stran nás za průhlednou membránou obklopovaly tisíce tisíců měkkýšů, plovoucí, vznášející se a dýchající v nějaké tekutině, která je podpírala a vyživovala. Každá nádrž měla své vlastní rozptýlené osvětlení, takže jsme viděli hluboko do té škubající se masy. Chtělo se mi křičet.
Stále jsem držel pistoli. Starý pán mi přikryl ústí hlavně dlaní. "Nedělej to," varoval mě. "Přece nechceš, aby se tohle vylilo po okolí. Ti jsou pro nás."
Mary si je prohlížela s výrazem až příliš klidným. Pochybuji, že si byla plně vědoma, co se děje. Podíval jsem se na ni, pak bleskl pohledem na to strašidelné akvárium a navrhl jsem naléhavě: "Zmizme odtud, dokud můžeme - a vybombardujme to z povrchu země."
"Ne," odpověděl tiše. "Ještě je tu něco. Pojďte." Trubice se opět zúžila, pak se zase rozšířila a byli jsme v jakési menší

komoře. Znovu byly stěny průhledné a znovu za nimi něco plavalo.
Musel jsem se podívat ještě jednou, abych uvěřil svým očím.
Přímo proti stěně plavalo tváří dolů mužské tělo - tělo člověka, pozemšťana, starého tak čtyřicet padesát let. Ruce měl zkřížené na prsou a nohy stažené k břichu, jako kdyby spal.
Prohlížel jsem si ho a hlavou se mi honily hrůzné myšlenky. Nebyl tam sám, za ním byli další muži i ženy, mladí i staří, ale mou pozornost upoutal pouze on. Byl jsem si jist, že je mrtvý. Ani mě nenapadlo, že by to mohlo být jinak. Pak jsem zjistil, že se mu pohybují ústa - a přál jsem si, aby byl raději mrtvý.
Mary se motala po místnosti, jako by byla opilá - ne, opilá není to správné slovo, nepřítomná duchem a omámená. Chodila od jedné stěny k druhé a nakukovala do hlubin, plných těl. Pozornost starého pána byla soustředěna jen na ni.
"Tak co, Mary?" zeptal se tiše.
"Nemůžu je najít!" Byl to lítostivý hlas malého děvčátka. Běžela zase k protější stěně.
Starý pán ji chytil za paži. "Hledáš je na špatném místě," prohlásil pevně. "Vrať se zpátky tam, kde jsou. Vzpomínáš si?"
V hlase měla nářek a žal: "Já si nemůžu vzpomenout."
"Musíš si vzpomenout. To je to, co pro ně můžeš udělat. Musíš se vrátit tam, kde jsou, a hledat je."
Zavřela oči a začaly jí téct slzy. Dusila se vzlyky.
Vskočil jsem mezi ně. "Přestaňte! Co jí to děláte?"
Odstrčil mě stranou. "Ne, synu," zašeptal nelítostně. "Nemíchej se do toho - nesmíš!"
"Ale..."
"Ne!" Nechal Mary být a odvedl mě k východu do chodby. "Zůstaň tady. A jestli máš rád svou ženu, jestli nenávidíš Titaňany, nepleť se do toho. Neublížím jí - to ti slibuji."
"Co chcete dělat?"
Místo odpovědi se ke mně obrátil zády. Zůstal jsem tam stát, nešťastný, ale bál jsem se míchat do věcí, kterým jsem nerozuměl.
Mary ležela na podlaze. Teď si sedla na bobek jako dítě a zakryla si dlaněmi obličej. Starý pán si klekl k ní a dotkl se její paže. "Pojď zpátky," zaslechl jsem ho. "Pojď zpátky tam, kde to začalo."
Odpověď byla stěží slyšitelná. "Ne - ne."
"Kolik ti bylo? Když tě našli, vypadalas na sedm nebo na osm. Bylo to ještě dřív?"
"Ano - ano, bylo to dřív." Rozvzlykala se a zhroutila se na zem. "Maminko! Mami!"
"Co říká tvoje maminka?" zeptal se jemně.
"Neříká nic. Dívá se na mě, ale tak podivně. Na zádech něco má. Bojím se, já se bojím!"
Vběhl jsem mezi ně, hlavu ohnutou, abych se neudeřil o nízký strop.
Starý pán mi pohybem naznačil, abych se vrátil zpět. Oči měl stále upřené na Mary. Zastavil jsem se a zaváhal. "Jdi zpátky," nařídil.
Příkaz byl určen mně a já uposlechl - ale Mary také. "Přiletěla loď," zamumlala. "Velká zářící loď..."
Něco jí řekl. Jestli na to odpověděla, nevím, nic jsem neslyšel. Tentokrát jsem zůstal na místě; přes své mocně vzbouřené emoce jsem si uvědomil, že se děje něco důležitého. Tak důležitého, že tomu starý pán věnuje celou svou pozornost, i když je nepřítel nablízku.
Mluvil dál konejšivým, ale naléhavým tónem. Mary se zklidnila, zdála se ponořená do letargie, ale slyšel jsem, jak mu odpovídá. Po chvíli z ní vytryskl vodopád nesrozumitelných slov a zdálo se, že se jí tím ulevilo. Starý pán ji pobízel už jen zřídka.
Zaslechl jsem, jak se k nám něco škrábe chodbou, prudce jsem se otočil a zacílil s šíleným pocitem, že jsme v pasti. Málem jsem ho zastřelil, ale naštěstí jsem v poslední chvíli poznal, že je to ten všudypřítomný mladý důstojník, kterého jsme nechali venku.
"Pojďte ven!" vyzval nás naléhavě. Procpal se kolem mě a zopakoval svou výzvu starému pánovi.
Zdálo se, že starému pánovi došla trpělivost. "Drž zobák a neotravuj," odsekl.
"Musíte pryč, pane," trval na svém mladík. "Velitel říká, že musíte ihned opustit loď. Nepřítel je na postupu; velitel řekl, že možná bude muset každou chvíli vyhodit loď do povětří. Budeme ještě vevnitř a - prásk! Tak je to."
"Dobře," souhlasil klidně starý pán. "Řekněte vašemu veliteli, že musí vydržet, dokud se nedostanem ven; mám životně důležité informace. Synu, pojď mi pomoct s Mary!"
"V pořádku, pane," vzal to na vědomí mládenec. "Ale pospěšte si!" Odškrábal se pryč. Zvedl jsem Mary a nesl ji až k místu, kde se chodba zužovala. Tam jsem ji položil.
"Budeme ji muset táhnout," řekl starý pán. "Možná se z toho hned tak neprobere. Naložím ti ji na záda a budeš se plazit s ní."
Místo odpovědi jsem se svou ženou zatřásl. "Mary!" křikl jsem. "Mary! Slyšíš mě?"
Otevřela oči. "Ano, Same?"
"Drahá, musíme odsud pryč - co nejrychleji! Můžeš lézt?"
"Ano, Same." Její oči se zase zavřely.
Zalomcoval jsem s ní ještě jednou. "Mary!"
"Ano, drahý? Co je? Jsem tak unavená."
"Poslyš, Mary, budeš se muset odtud dostat. Když ne, dostanou nás měkkýši. Rozumělas mi?"
"Dobře, drahý." Oči nechala otevřené, ale její pohled byl prázdný. Nasměroval jsem ji do roury a lezl za ní. Kdykoli zaváhala, plácl jsem ji. Přes místnost s měkkýši a řídící kabinu jsem ji přenesl. Když jsme se dostali ke křižovatce, na které byl průchod částečně zablokován mrtvým tělem, zastavila se. Přesoukal jsem se přes ni a nacpal tělo do druhé odbočky. Tentokrát už jsem neměl čas na pochyby, zda měkkýš je či není mrtvý. Znovu jsem musel dát Mary políček,

aby šla dál.
Po nekonečném utrpení, s údy námahou ztěžklými jako olovo jsme se dostali k venkovním dveřím; čekal tam mladý důstojník a pomohl nám dostat Mary ven; táhl ji nahoru a my se starým pánem jsme ji zdola tlačili. Udělal jsem starému pánovi stoličku, pak jsem se vyhoupl sám a spolu s mladíkem Mary odnesl. Byla už docela tma.
Zpátky jsme šli kolem ruin domu, vyhýbajíce se houští, a pak dolů na silnici. Pospíšili jsme si do "želvy" - jen tak tak, boj už zuřil skoro nad námi. Velitel tanku dal příslušný signál a tank se ponořil do vody. Za patnáct minut jsme už byli ve Fultonu.
Za další hodinu jsme se vylodili na základně v Mobile. Starý pán a já jsme dostali kávu a sendviče v důstojnické jídelně a o Mary se postaraly důstojnice ženské služby v dámské sekci. Když jsme vycházeli, připojila se k nám; vypadala normálně. "Mary, jsi v pořádku?" zeptal jsem se starostlivě.
Usmála se. "Ovšem, drahý. Proč bych neměla být?"
Velitelství pro nás poslalo loď a eskortu. Domníval jsem se, že míříme do Washingtonu nebo na Oddělení. Pilot nás ale zavezl do hangáru na úpatí jakési hory. Ovšem elegantním manévrem, který civilní stroje nedokážou - z vodorovného rychlého letu do kolmého klesání, pak zatočil v pravém úhlu do hangáru a zůstal stát. "Kde to jsme?" zeptal jsem se.
Starý pán neodpověděl a vylezl ven. Mary a já jsme ho následovali. Hangár byl malý: jen prostor na zaparkování asi tuctu strojů, brzdící pás a jednomístná odpalovací rampa. Stráže nás vedly dozadu ke dveřím, vysekaným v holé skále. Prošli jsme jimi a octli se v jakémsi předsálí. Tlampač nás vyzval, abychom se úplně svlékli. Dělal jsem to nerad; nechtělo se mi rozloučit se s telefonem a pistolí.
Šli jsme dál a byli přivítáni mladým chlapcem, jehož odění představovala jen páska na rameni. Na ní byly tři pruhy ve tvaru "v" a zkřížené křivule. Předal nás dívce, která měla na pásce o jeden proužek méně. Oba dva si všimli Mary a každý z nich na ni patřičně zareagoval. Myslím, že děvče bylo rádo, když nás odvedlo dál.
Přijala nás žena s distinkcemi kapitána. "Dostali jsme vaši zprávu," oznámila nám. "Doktor Steelton na vás čeká."
"Děkuji, madam," odpověděl starý pán. "Kde?"
"Ještě okamžik," zarazila nás, popošla k Mary a prohrábla jí vlasy. "Musíme si být jistí," řekla omluvně. Jestli si všimla, že Maryina hříva je falešná, nedala to najevo. "V pořádku," uzavřela. "Můžete jít." Své vlastní vlasy měla střižené nakrátko.
"Výborně," souhlasil starý pán. "Ne, chlapče, dál s námi nepůjdeš."
"Proč?"
"Protože už jsi skoro zmršil náš první pokus," objasnil mi stručně. "Teď si dej pohov."
"Důstojnická jídelna je dolů a první chodbou doleva. Mohl byste počkat tam," poradila mi žena.
Poslechl jsem ji. Cestou jsem minul dveře s červenou lebkou a zkříženými hnáty, pod emblémem byl nápis: POZOR - ŽIVÍ PARAZITÉ, pouze pro určeny personál - použijte proceduru A. Vyhnul jsem se jim širokým obloukem.
V důstojnické jídelně byli asi tři nebo čtyři muži a dvě ženy. Našel jsem si volnou židli, posadil se a dumal, co člověk musí být zač, aby se tu mohl něčeho napít. Po chvíli si ke mně přisedl mohutný, přátelsky vypadající muž s plukovnickými distinkcemi zavěšenými na řetízku kolem krku. "Jste tu nový?" vyzvídal.
Připustil jsem to. "Civilní expert?" pokračoval.
"Nevím, jestli jsem zrovna expert," opáčil jsem. "Spíš terénní pracovník."
"A jak se jmenujete? Promiňte, že jsem tak dotěrný," omluvil se, "ale jsem zdejší bezpečnostní důstojník. Jmenuji se Kelly."
Řekl jsem mu své jméno. Kývl. "Abych byl upřímný, viděl jsem vás, jak jste přijeli. Tedy, pane Nivensi, dáte si drink?"
Vstal jsem. "Pil bych, až bych vraždil!"
"I když, pokud jsem si stačil všimnout," vyprávěl o chvíli později, "tohle místo potřebuje bezpečnostního důstojníka asi jako kůň kolečkové brusle. Naše výsledky by se klidně daly publikovat ve chvíli, kdy na ně přijdem."
Poznamenal jsem, že nemluví zrovna moc jako lampasák. Rozesmál se. "Věřte mi, hochu, ne všichni lampasáci jsou takoví, jak se o nich povídá - jen tak vypadají."
Utrousil jsem, že třeba maršál Rexton mi připadal jako hezky ostrý hoch.
"Vy ho znáte?" zeptal se můj protějšek.
"Ne moc dobře, ale má práce mě přivedla tak trochu do jeho blízkosti. Naposled jsem ho viděl dnes ráno."
"Hmmm..." zamručel plukovník. "To já ho nepotkal nikdy. Pohybujete se ve významnějších kruzích než já, pane."
Vysvětlil jsem, že to byla pouhá shoda náhod, ale od té chvíle měl větší respekt. Potom mi začal vyprávět, co se ve zdejších laboratořích dělá. "V téhle chvíli o těch potvorách víme víc než sám Satanáš. Ale jestli víme, jak je zahubit, aniž bychom zabili hostitele? To právě bohužel ne.
Samozřejmě," dodal, "kdybychom mohli jednoho měkkýše o druhém vlákat do místnosti a nacpat anestetiky, mohli bychom hostitele zachránit - jenže to je jako v tom starém vtipu o chytání ptáčka: Není problém ho lapit, když se člověk dokáže připlížit tak blízko, aby mu mohl posolit ocásek. Já nejsem vědec - jen polda s jinými nárameníky -, ale mluvil jsem se zdejšími výzkumníky. Tohle je biologická válka. Potřebujeme nějakého brouka nebo bacila, který by sežral parazita, ale ne jeho hostitele. Nevypadá to jako příliš složitý úkol, že ne? Známe spoustu věcí, které měkkýše zabíjejí černé neštovice, tyfus, syfilida, encefalitida, Obermayerův virus, mor, žlutá zimnice a tak dále. Všechny zabíjejí i hostitele."
"A nešlo by použít něco, proti čemu už je každý imunní? Každý přece dostal protitetanovku. A skoro všichni jsou očkovaní proti neštovicím."
"To nefunguje. Když je člověk imunní, zlikviduje infekci dřív, než se k parazitovi dostane. Ne, musíme najít něco, co hostitel dostane a způsobí mu to jen mírnou horečku, zatímco měkkýše to zabije."
Chystal jsem se odpovědět, když jsem uviděl ve dveřích starého pána. Omluvil jsem se a šel za ním.

"Co z tebe Kelly tahal?" zeptal se mě.
"Nic ze mne netahal," ohradil jsem se.
"To si jenom myslíš. Víš, co je to za Kellyho?"
"Měl bych to vědět?"
"Měl. Nebo možná ne; nikdy se nenechává fotografovat. To je B.J. Kelly, největší vědecký kriminolog naší generace."
"Ten Kelly! Ale ten přece není v armádě?"
"Asi ho povolali jako zálohu. Už si snad dovedeš představit, jak důležitá je tahle laboratoř. Půjdem."
"Kde je Mary?"
"Zotavuje se. Teď za ní nemůžeš."
"Je - zraněná?"
"Slíbil jsem ti, že nebude. Steelton je nejlepší ve svém oboru. Ale museli jsme jít hodně hluboko a překonávat velký odpor. To je vždycky nepříjemné."
Zamyslel jsem se nad tím. "Našli jste to, co jste hledali?"
"Ano a ne. Ještě jsme neskončili."
"A co hledáte?"
Procházeli jsme se po jedné ze zdejších nekonečných podzemních chodeb. V této chvíli mě odvedl do jakési malé kanceláře, kde jsme se posadili. Starý pán ťukl do komunikátoru, ležícího na stole: "Soukromý rozhovor."
"Ano, pane," odpověděl hlas z přístroje. "Nebudeme nahrávat." Na stropě se rozsvítilo zelené světlo.
"Ne že bych jim to věřil," komentoval to starý pán. "Ale aspoň se to nikdo kromě Kellyho neodváží přehrávat. A teď, chlapče, k tomu, co jsi chtěl vědět; nejsem si jist, zda máš právo se to dozvědět. Oženil ses s tím děvčetem, ale nejsi vlastníkem její duše - a tyhle záležitosti jsou ukryty tak hluboko, že ani ona sama o nich neví."
Neřekl jsem na to nic. Pokračoval ustaraným tónem: "Možná bude lepší, když ti o tom řeknu, abys porozuměl. Jinak na ni budeš naléhat, aby ses to dozvěděl, a to opravdu nechci. Mohl bys jí způsobit ošklivý nervový záchvat. Pochybuji, že si z toho bude něco pamatovat - Steelton je velice jemný -, ale mohl bys zamíchat věcmi, jejichž dosah si ani neuvědomuješ."
Zhluboka jsem se nadechl. "To budete muset posoudit vy."
"Dobře, řeknu ti část a odpovím na tvoje otázky výměnou za slavnostní slib, že s tím nikdy nebudeš obtěžovat svoji ženu. Neumíš to dělat šetrně."
"Beru a slibuji."
"Tedy, kdysi existovala skupina lidí, můžeš tomu říkat sekta, která se dostala do konfliktu se svým okolím."
"Já vím - Whitmaniti."
"Cože? Jak ses to dozvěděl? Od Mary? Ne, ta to být nemohla, sama o tom neví."
"Ne, od Mary ne. Domyslel jsem si to."
Podíval se na mě se zvláštním respektem. "Možná jsem tě podcenil, synu. Máš pravdu, byli to Whitmaniti. Mary byla jedna z nich a v Antarktidě žila jako dítě."
"Moment!" ohradil jsem se. "Antarktidu opustili v roce..." závity zašrotovaly a vypadl letopočet. "V roce 1974."
"Souhlasí."
"Jenže to by bylo Mary přes čtyřicet!"
"Vadí ti to?"
"No, ani vlastně ne, ale... Vždyť jí nemůže být tolik!"
"Je a není. Chronologicky je jí kolem čtyřiceti. Biologicky mezi dvaceti a třiceti. Subjektivně je dokonce ještě mladší, protože si na vědomé úrovni nepamatuje nic z toho, co se odehrálo před rokem 1990."
"Co tím myslíte? Že si nic nepamatuje, to bych chápal - tedy, že si nechce pamatovat. Ale co jste myslel tím ostatním?"
"To, co jsem řekl. Není starší, než vypadá, protože... Pamatuješ se na tu místnost, kde se začínala rozpomínat? Strávila deset let, možná víc, v bezvědomí právě v takové nádrži."

- XXVIII. -

Čím jsem starší, tím míň vydržím, místo abych se zoceloval. Představa, že má milovaná plavala v nějaké umělé hrobce, ani mrtvá, ani živá, zakonzervovaná jako kobylka v lihu, byla na mě moc.
Slyšel jsem starého pána, jak říká: "Neber si to tak, chlapče. Je v naprostém pořádku."
"Pokračujte," vyzval jsem ho.
Známá část Maryina životopisu byla prostá, i když zahalená tajemstvím. Našli ji v bažinách kousek od Kaiserville u severního pólu Venuše - jako malé děvčátko, které o sobě nevědělo vůbec nic a znalo jen své jméno - Allucquere. Nikdo nerozpoznal význam toho jména, protože dítě jejího věku nemohlo nijak souviset s krachem Whitmanitů; už v roce 1980 nedokázala zásobovací loď najít v kolonii Nový Zion nikoho živého. Malého sirotka z Kaiserville dělilo od Bohem potrestaných kolonistů deset let času a víc než dvě stě mil džungle.
Najít v roce 1990 neznámé pozemské dítě na Venuši bylo neuvěřitelné, ale v dosahu nebyl nikdo s dostatečnou inteligencí a zvědavostí, kdo by se celou záležitostí hodlal zabývat. Kaiserville, to byli horníci, štětky, zástupci Společnosti dvou planet - a jinak už nikdo. Překopávání radioaktivního bahna v močálech nenechává člověku moc energie na přemýšlení.
Vyrůstala s hracími žetony do pokeru místo hraček a každé ženě v bordelu říkala mami nebo teto. Její jméno zkrátily na Lucky. Starý pán mi neřekl, kdo jí zaplatil cestu zpátky na Zemi. Hlavní otázka byla, kde se nacházela od chvíle, kdy kolonii Nový Zion pohltila džungle, a co se vlastně s kolonií stalo.
Ale jediná zpráva o tom byla uschována hluboko v Maryině mysli, pevně uzamčená hrůzou a zoufalstvím.

Někdy před rokem 1980 - zhruba v době zpráv o létajícím talíři na Sibiři nebo tak o rok dřív - Titaňané objevili Nový Zion. Jestliže to stanovíte na jeden saturnský rok před invazí na Zemi, je to celkem přesné. Titaňané nejspíš na Venuši nepátrali po pozemšťanech; daleko pravděpodobnější je, že Venuši jen prozkoumávali, stejně jako zkoumali Zemi. Nebo možná věděli, kde mají hledat; víme, že pozemšťany unášeli už dvě nebo více století. Možná zajali někoho, jehož mozek jim prozradil, kde hledat Nový Zion. Maryiny zasuté vzpomínky nám tohle neprozradí.
Mary viděla, jak byla obsazena kolonie, viděla, jak se z jejích rodičů staly chodící mrtvoly, které o ni nejevily žádný zájem. Sama zřejmě ovládnuta nebyla, anebo byla a Titaňané ji pustili, když zjistili, že pro ně nevědomé malé děvčátko není zajímavé. V každém případě se po celou tu dobu, kterou její dětská mysl vnímala jako nekonečnou, potloukala po okolí, nikdo se o ni nestaral, nikdo ji nechtěl, ale nikdo ji také neobtěžoval; živila se sběrem odpadků jako myš. Měkkýši se u nich usídlili natrvalo, i když jejich hlavním cílem byli Venušané a kolonie pro ně byla okrajová záležitost. Je jisté, že Mary viděla, jak jsou její rodiče ukládáni do živného roztoku. Pro pozdější využití při invazi na Zemi? Možná.
Události šly dál, tak jak musely, a ona sama se v nádrži octla také. V některé z lodí Titaňanů? Na jejich základně na Venuši? To druhé se zdá pravděpodobnější, protože když se dostala ven, byla stále na Venuši. V této historii je mnoho bílých míst. Byli měkkýši, parazitující na Venušanech, stejní jako ti, co ovládali kolonisty? Bylo by to možné - Venuše i Země mají metabolický systém založený na kyslíku a uhlíku. Měkkýši se zdáli být nekonečně proměnliví, protože se museli adaptovat na metabolismus svých hostitelů. Kdyby měla Venuše metabolismus jako Mars, založený na kyslíku a křemíku, nebo metabolismus, založený na fluóru, musel by i typ parazitů být rozdílný.
Ale ohniskem našeho zájmu byla situace, kdy byla Mary vyjmuta z umělého inkubátoru. Invaze Titaňanů na Venuši ztroskotala, nebo právě ztroskotávala. Ona sama byla pod kontrolou měkkýše ihned poté, co ji vyjmuli z nádrže - ale přežila svého parazita!
Proč měkkýš zahynul? Proč ztroskotala invaze na Venuši? Odpovědi na tyto otázky hledal starý pán s doktorem Steeltonem v Maryině mozku.
"To je všechno?" zeptal jsem se.
"Zdá se ti to málo?"
"Vzbuzuje to stejné množství otázek, na jaké to odpovídá," postěžoval jsem si.
"Dozvěděli jsme se toho ještě o hodně víc," přiznal. "Ale ty nejsi ani expert na Venuši, ani psycholog. Řekl jsem ti jenom tolik, abys věděl, proč na Mary pracujeme, a aby ses jí na to nevyptával. Buď na ni hodný, chlapče; zažila víc zármutku a utrpení, než se na jeden lidský život sluší."
Jeho radu jsem přešel. Myslím, že se svou ženou dokážu nebo nedokážu zacházet i bez ní. "Co ale nechápu," pokračoval jsem, "je to, jak jste si dal už tenkrát na začátku Mary do souvislosti s létajícími talíři? Je mi dnes jasné, že už na ten první výlet jste ji vzal záměrně. Měl jste pravdu - ale proč? A nesnažte se mi namluvit nějakou báchorku."
Starý pán se zatvářil udiveně. "Synu, míváš někdy tušení?"
"Ježíš, aby ne!"
"Čemu říkáš tušení?"
"Tušení? To je víra, že něco je - nebo není - nějak, aniž pro to mám důkazy."
"Já říkám tušení výsledku podvědomého uvažování na základě údajů, o kterých nevím, že je mám."
"Nehledáte taky o půlnoci v tunelu černého kocoura? Vy jste žádné informace neměl. Neříkejte mi, že vaše podvědomí pracuje s informacemi, které získá příští týden."
"To ne, ale já ty údaje opravdu měl."
"Jak to?"
"Který test musí na závěr přijímacího řízení podstoupit kandidát, aby se stal agentem?"
"Osobní rozhovor s vámi."
"Ne!"
"Á - hypnotická analýza." Zapomněl jsem na ni z toho prostého důvodu, že člověk, který ji podstoupí, si z ní nic nepamatuje. "Chcete říct, že jste měl o Mary informace odtud. Ale pak to přece nebylo tušení?"
"Zase vedle. Dostal jsem toho z ní hrozně málo - měla velmi silné zábrany. A to málo jsem ještě zapomněl. Ale tušil jsem, že Mary je správný agent pro tenhle úkol. Později jsem si přehrál její hypnotický záznam - a už jsem věděl, že toho v sobě nosí víc. Zkusili jsme to z ní dostat - a neuspěli jsme. Ale bylo mi jasné, že je to tam."
Nechal jsem si to projít hlavou. "Takže jste ji jistě protáhli tím nejhorším, abyste to z ní dostal."
"Musel jsem. Je mi to líto."
"Dobře, dobře." Chvilku jsem počkal a pak řekl: "Hele, a co je v mém záznamu z hypnoanalýzy?"
"To s tím nesouvisí."
"Kecy."
"Nemohl bych ti to říct, i kdybych chtěl. Nikdy jsem ten záznam neslyšel, synu."
"Cože?"
"Poslouchal to můj zástupce. Na mé přání. Řekl mi, že tam není nic, co bych musel vědět, a já si to nikdy nepřehrál."
"Fakt? No - tak díky."
Jen zachrochtal. My jsme se s tátou vždycky uměli navzájem přivést do rozpaků.

- XXIX. -
Měkkýši zahynuli následkem něčeho, co chytili na Venuši; tolik jsme snad věděli. V dohledné době už patrně nebyla šance získat přímé informace, protože zatímco jsme rozmlouvali se starým pánem, přišla depeše, že létající talíř byl rozbombardován, aby nepadl do rukou nepřítele. Starý pán původně doufal, že se dostane k lidským zajatcům z lodi, probudí je k životu a získá informace od nich.

Tahle příležitost tedy byla ta tam. Zbývala jen Mary a laboratorní dřina. Jestliže na Venuši existovala nějaká specifická infekce, smrtonosná pro měkkýše, ale nikoli pro člověka - Mary ji alespoň přežila -, pak dalším krokem bylo všechny infekce otestovat a určit tu pravou. Jak prosté! Bylo to stejně pracné jako prozkoumávat na pláži jedno zrnko písku po druhém. Seznam chorob, specifických pro Venuši, které nejsou pro člověka fatální, ale jen nepříjemné, je pořádně dlouhý. Z hlediska takového tamějšího bacila jsme asi my pozemšťané příliš podivná potrava, než abychom mu chutnali. Jestli mají ovšem tamější bacily nějaké hledisko, o čemž pochybuji, ať si McIlvaine blábolí, co chce.
Problém byl ještě komplikován tím, že z venušských chorob byla jen malá část dostupná na Zemi ve formě živých kultur. Tento nedostatek mohl být odstraněn - během tak jednoho století prohledávání a vědeckého výzkumu Venuše.
Nezbývalo než jít znovu tam, kde byla šance najít odpověď - do Maryina mozku. Nelíbilo se mi to, ale nemohl jsem s tím nic dělat. Mary nevypadala, že ví, proč po ní chtějí, aby se znovu a znovu podrobovala hypnoanalýze. Tvářila se důstojně a klidně, ale utrpení na ní bylo znát. Měla kruhy pod očima a vypadala čím dál hůř. Nakonec jsem řekl starému pánovi, že s tím musí přestat. "Víš snad o něčem lepším, synu?" odpověděl mi mírně.
"Starou belu vím! Pokud jste to z ní nedostali doteď, tak už to nevydolujete nikdy."
"Víš, jak dlouhou dobu zabere propátrání celé lidské paměti, i když se omezíš na jedno určité období? Přesně tak dlouhou jako to období samo. To, co hledáme, může být sotva patrné, pokud to tam vůbec je."
"Pokud to tam vůbec je..." zopakoval jsem. "Ani tohle nevíte. Varuju vás - jestli Mary potratí, osobně vám zlámu vaz."
"Když se nám to nepovede," odpověděl jemně, "budeš za ten potrat děkovat nebesům. Nebo bys snad chtěl přivádět děti na svět jen proto, aby mohly nosit na zádech Titaňany?"
Kousl jsem se do rtu. "Proč jste mě raději neposlal do Ruska?"
"Ach, tohle. Chtěl jsem, abys tu zůstal s Mary a udržoval na výši její morálku, ale ty se místo toho chováš jak rozmazlený fracek. Kromě toho, není to nutné."
"Jak to? Co se stalo? Máte zprávy od jiného agenta?"
"Kdyby ses někdy pořádně zajímal o to, co se děje, tak už bys to věděl."
Pospíšil jsem si své nedostatky napravit. Tentokrát se mi podařilo propást první zprávy o rozšíření moru v Asii. Byla to druhá největší událost století, první celokontinentální epidemie černé smrti od roku sedmnáct set.
Nemohl jsem to pochopit. Rusové jsou šílenci, to je jasné. Ale jejich zdravotní péče je docela dobrá; řídí se statistickými průměry a nic, co z nich vybočuje, není tolerováno. Aby se v nějaké zemi mohl šířit mor, musela by být doslova zaneřáděná - plná krys, vší a blech, tradičních přenašečů. Přitom ruští byrokraté vyčistili dokonce i Čínu do té míry, že se z epidemií dýmějového a plicního moru staly jen ojedinělé případy.
Dnes se obě formy moru šířily po ose Čína-Sibiř-Rusko v takové míře, že vláda kapitulovala a požádala OSN o pomoc.
Co se mohlo stát?
Dal jsem si to dohromady a zašel znovu za starým pánem. "Šéfe - v Rusku jsou měkkýši."
"Ano."
"Vy to víte? Sakra, měli bychom rychle něco dělat, nebo bude za chvíli údolí Mississippi vypadat jako Asie! Stačí jedna malá krysa..." Titaňané se neobtěžovali dodržovat zásady lidské hygieny. Pochyboval jsem, že by se kdokoli mezi kanadskou hranicí a New Orleansem koupal od chvíle, kdy přestali hrát maškarádu. Vši... Blechy...
"Můžeme je rovnou bombardovat, když jim nemůžem nabídnout nic lepšího. Je to čistší smrt."
"Je to tak," povzdychl si starý pán. "Možná je to nejlepší řešení. Možná je jediné. Ale ty víš, že na něj nepřistoupíme. Dokud je aspoň nějaká šance, budeme se pokoušet udělat to jinak."
Produmal jsem to v celém rozsahu. Začali jsme další závod s časem. Měkkýši jsou ve své podstatě zřejmě příliš hloupí, než aby si drželi otroky nastálo; možná, že se pohybují od planety k planetě a zničí, na co přijdou. Za nějakou dobu jejich hostitelé pomřou a oni potřebují nové.
Teorie, nic jiného. Ale jedna věc byla jistá: Pokud nenajdeme způsob jak vyhubit měkkýše, a to zatraceně rychle, celá červená zóna bude zachvácena morem! Došel jsem k závěru, že udělám něco, o čem už jsem uvažoval už dříve - vnutím se na analytické seance. Jestli se v Maryiných zasutých vzpomínkách nachází něco, co bychom mohli využít k likvidaci měkkýšů, možná si toho všimnu, i když to ostatní přehlédnou. V každém případě tam budu chodit, ať se to starému pánovi a Steeltonovi bude líbit nebo ne. Měl jsem plné zuby toho, že se mnou zacházeli, jako bych byl něco mezi princem - manželem a nevychovaným děckem.

- XXX. -
Mary a já jsme bydleli v malé kóji, určené původně pro jednoho. Byli jsme tam namačkáni jako sardinky, ale nevadilo nám to. Druhý den ráno jsem se probudil první a jako obvykle rychle zkontroloval, jestli nemá na zádech parazita. Během této operace otevřela oči a ospale se usmála.
"Spi dál," vybídl jsem ji.
"Už jsem vzhůru."
"Mary, nevíš, jaká je inkubační doba u dýmějového moru?"
"Jak to mám vědět? Ale máš jedno oko maličko tmavší než druhé."
Zatřásl jsem s ní. "Nedělej si legraci, ty uličnice. Byl jsem včera v noci v místní knihovně a něco jsem si ověřoval. Jestli se nepletu, měkkýši byli v Rusku nejmíň o tři měsíce dříve, než se vylodili u nás."
"Samozřejmě."
"Ty to víš? A proč jsi to neřekla?"
"Nikdo se mě neptal."
"Ježíšmarjá! Pojďme vstávat, mám hlad."
Před odchodem jsem se zeptal: "Dneska si jako obvykle budete hrát na hádanky?"

"Tak tak."
"Mary, nikdy jsi mi neřekla, na co se tě tam ptají."
Udivilo ji to. "Ale já to nevím."
"To jsem si myslel. Příkaz ‚zapomeň' v hluboké hypnóze, co?"
"Myslím, že ano."
"Hmmm... To se musí změnit. Dneska s tebou půjdu já."
Všechno, co řekla, bylo: "Ano, drahý."
Shromáždili se jako obvykle v kanceláři doktora Steeltona: starý pán, Steelton samotný, náčelník štábu plukovník Gibsy, nějaký podplukovník a spousta techniků, poddůstojníků a jiných poskoků. Když si v armádě utírá lampasák nos, vyžaduje to asistenci osmičlenné pomocné skupiny.
Když mě starý pán zahlédl, zvedl obočí, ale neřekl nic. Nějaký seržant se mě pokoušel zastavit.
"Dobrý den, paní Nivensová," pozdravil Mary. Pak dodal směrem ke mně: "Vás na seznamu nemám."
"Já jsem se tam sám dopsal," sdělil jsem mu a protlačil se kolem něj.
Plukovník Gibsy mě probodl pohledem, obrátil ke starému pánovi a zahuhlal něco jako: "Hubly huhly, co to má, huhly huhly, znamenat?" Ostatní se tvářili mrazivě. Kromě jedné seržantky z ženského pomocného sboru, která nedokázala potlačit smích.
"Moment, plukovníku," řekl starý pán a nahnul se ke mně. "Synu, dal jsi mi slovo," pošeptal mi tak, aby to neslyšel nikdo jiný.
"A teď ho beru zpátky. Nemáte právo chtít po muži, aby vám něco sliboval ohledně vlastní ženy."
"Nemáš tu co dělat, synu. Nevyznáš se v těchhle záležitostech. Jdi pryč, i kvůli Mary."
Až do této chvíle mě nenapadlo zpochybňovat jeho právo na účast. Ale jakmile jsem se k tomu rozhodl, udělal jsem to.
"Vy jste ten, kdo tu nemá právo zůstat. Vy nejste analytik. Tak běžte pryč."
Starý pán vrhl krátký pohled na Mary. Z její tváře se nedalo nic vyčíst. "Ty ses, synu, dneska špatně vyspal," konstatoval pomalu.
"Je to moje žena, na kom tady experimentujete; od této chvíle určuji pravidla hry já."
Plukovník do toho skočil: "Mladý muži, zbláznil jste se?"
"A jaká je vaše odbornost?" zeptal jsem se. Podíval jsem se na jeho paži: "Zpravodajský důstojník, že? Máte snad ještě nějakou jinou specializaci? Jste lékař? Nebo psycholog?"
Trochu se stáhl. "Zřejmě zapomínáte, že se jedná o vojenské záležitosti."
"A vy zapomínáte, že moje žena a já jsme civilisté!" odsekl jsem. "Pojď, Mary, jdeme odsud."
"Ano, Same."
Ke starému pánovi jsem dodal: "V kancelářích nahlásím, kam nám máte posílat poštu." Zamířil jsem ke dveřím a Mary mě následovala.
"Počkejte okamžik!" zavolal starý pán. "Udělejte mi to k vůli." Zastavil jsem se a on šel ke Gibsymu. "Plukovníku, mohl byste na okamžik? Potřeboval bych s vámi mluvit o samotě."
Gibsy se na mě podíval jako předseda válečného soudu, ale šel. Všichni čekali. Poddůstojníci si udržovali kamennou tvář, podplukovník se tvářil zneklidněně a malá seržantka se chystala vyprsknout smíchy. Jediný Steelton vypadal, že se ho to netýká. Ze svého koše, který si přinesl, vytáhl papíry a dal se tiše do práce.
Za deset či patnáct minut přišel nějaký seržant. "Doktore Steeltone, velitel vám vzkazuje, že máte pokračovat."
"Výborně, seržante," souhlasil Steelton a obrátil se ke mně. "Půjdeme do vyšetřovací místnosti."
"Ne tak rychle," zarazil jsem ho. "Co jsou zač ti ostatní? Třeba on?" ukázal jsem na podplukovníka.
"Prosím? To je doktor Hazelhurst - byl dva roky na Venuši."
"Oukej, v pořádku." Zachytil jsem pohled usměvavé seržantky. "A co tu děláte vy, děvče?" oslovil jsem ji.
"Já? No, já jsem něco jako gardedáma."
"Funkci gardedámy přebírám já. Doktore, předpokládám, že si vyberete jen ty lidi, které opravdu potřebujete."
"Jistě, pane."
Ukázalo se, že ve skutečnosti nestál o nikoho kromě dr. Hazelhursta. Šli jsme tedy dovnitř - Mary, já a dva specialisté. Vyšetřovací místnost obsahovala psychiatrické lehátko, obklopené židlemi. Nad námi vykukoval dvojitý čumák třírozměrné kamery. Mary došla k lehátku a lehla si. Doktor Steelton připravil vstřikovač drogy.
"Pokusíme se pokračovat tam, kde jsme přestali, paní Nivensová."
"Ještě moment," skočil jsem do toho. "Máte záznamy z předchozích sezení?"
"Samozřejmě."
"Pojďme si je nejdřív přehrát. Chtěl bych se dostat do obrazu."
Zaváhal, pak oslovil Mary: "Jestli by vám to vyhovovalo, paní Nivensová, mohla byste počkat v kanceláři. Nebo byste chtěla odejít? Později bych pro vás poslal."
Tohle odporovalo mým záměrům; to, že jsem se vzepřel starému pánovi, mi zvedlo sebevědomí. "Měli bychom si nejdřív ujasnit, jestli vůbec chce odejít."
Steeltona to překvapilo. "Nevíte, co navrhujete. Ty záznamy mohou narušit emoční rovnováhu vaší paní - dokonce ji mohou poškodit."
"To je velmi diskutabilní terapie, mladý muži," vložil se do toho Hazelhurst.
"Tohle není žádná terapie a vy to víte. Kdybyste chtěli provádět terapii, použili byste místo drog eidetické techniky, které ztrátu paměti odstraňují."
Steelton se zatvářil ustaraně. "Na to nebyl čas. Potřebujeme rychlé výsledky, a proto musíme používat drsné metody. Nejsem si jist, zda mám právo dovolit subjektu, aby se seznámil se svými záznamy."

"Souhlasím s vámi, doktore," podpořil ho Hazelhurst.
Vybuchl jsem. "Hergot, nikdo se vás neptal a nemáte žádné právo o této záležitosti rozhodovat. Ty informace byly ukradeny z hlavy mé ženy a náleží tedy jí. Mám plné zuby lidí, co si hrají na Pánaboha. Nemám rád, když to dělají paraziti, a o nic lepší to není ani u lidí. Ať se rozhodne sama. Jí se zeptejte!"
Steelton se otočil k Mary: "Paní Nivensová, přejete si vidět ty záznamy?"
"Ano, doktore. Byla bych velmi ráda."
Zdálo se, že ho to překvapilo. "Hm, pro jistotu ještě jednou. Opravdu si je vy sama přejete vidět?"
"Chceme je s manželem vidět oba. Vy a doktor Hazelhurst tu samozřejmě můžete zůstat."
Což také udělali. Přinesli nám haldu cívek, každou označenou příslušným letopočtem a věkem. Probrat je všechny by trvalo řadu hodin, tak jsem vyřadil ty, které se vztahovaly k Maryinu životu po roce 1991, protože mohly k řešení problému jen těžko přispět něčím podstatným.
Začali jsme s jejím nejútlejším věkem. Každý záznam začínal tím, jak se subjekt - Mary - dusí, sténá a vzpírá, tak jak to lidé obvykle dělávají, když jsou nuceni vracet se zpátky po stezce paměti do míst, kam by se nejradši vůbec nevraceli. Pak už přišla vlastní rekonstrukce, doprovázená jak jejím hlasem, tak i jinými. Co mě nejvíc překvapilo, byla Maryina tvář - myslím v té době, kdy byla v nádrži. Měli jsme stereoobraz zvětšený prakticky do životní velikosti a viděli jsme i tu nejmenší změnu výrazu.
Nejdřív se její tvář stala obličejíkem malého děvčátka. Jistě, rysy stále patřily dospělé ženě, na jejíž tváři se celé drama odehrávalo, ale mně bylo jasné, že vidím takový obličej své milované, jaký musela mít, když byla velice malá. Vzbudilo to ve mně naději, že podobnou malou holčičku budeme mít spolu.
Pak se výraz měnil, když jiní herci z její paměti přebírali slovo. Připadala mi jako neuvěřitelně dobrý herec, hrající v monologu mnoho postav najednou.
Mary to přijímala klidně, ale její ruka se vkradla do mé. Když jsme se dostali k té hrůzné době, kdy se její rodiče změnili v otroky parazitů, sevřela mi ruku vší silou. Ale ovládala se.
Přeskočil jsem cívky s nadpisem: "Období konzervace" a probral oddíl, věnovaný období od oživení až po záchranu v bažinách.
Jedna věc byla jistá: měkkýš ji ovládal od chvíle, kdy byla vytažena z konzervačního tanku. Mrtvý výraz jejího obličeje odpovídal výrazu hostitele měkkýše, který se nenamáhá něco předstírat; současné záběry z červené zóny byly plné stejných pohledů. Chudost vzpomínek z tohoto období to jen potvrzovala.
Pak, docela náhle, už nebyla řízena a byla zase malým děvčátkem, nemocným a vystrašeným. Vzpomínky z této doby se spíš podobaly deliriu, ale nakonec se ozval nový hlas a zněl jasně a čistě: "No to mě teda podrž! Koukni, Pete vždyť je to holčička!"
"Je živá?" odpověděl mu jiný hlas.
Ten první se zase ozval: "Já nevím."
Záznam pokračoval v Kaiserville, pak následovalo uzdravení, spousta nových hlasů a vzpomínek a záhy nato pásek skončil.
Doktor Steelton vytáhl pásek z projektoru. "Navrhuji, abychom si přehráli další záznamy ze stejného období. Jsou malinko odlišné a tento časový úsek je klíčem k celé záležitosti."
"Proč, doktore?" chtěla vědět Mary.
"Proč? Pokud se už dívat nechcete, pak samozřejmě nemusíte, ale tento úsek je jedním z těch, které co nejpodrobněji zkoumáme. Musíme si udělat obrázek o tom, co se parazitům přihodilo, proč zahynuli. Kdybychom dokázali zjistit, co zabilo Titaňana, který vás, ehm, řídil, než vás našli, mohli bychom mít zbraň, kterou hledáme. Protože to něco jej zahubilo, ale vy jste zůstala naživu."
"Copak vy to nevíte?" zeptala se Mary nevěřícně.
"Prosím? Ještě ne, ale dozvíme se to. Lidská paměť bývá jako záznam úžasně komplexní."
"Ale já myslela, že to víte. Byla to devítidenní horečka."
"Cože?" Hazelhurst vyskočil ze židle.
"Vy jste to z mé tváře nepoznali? Byl skutečně charakteristický - mám na mysli můj výraz. Doma - chci říct v Kaiserville - jsem pak ošetřovala nemocné s touto chorobou, protože už jsem ji jednou prodělala, a byla jsem tedy imunní."
Steelton se podíval na Hazelhursta. "Co vy na to, doktore? Zažil jste nějaký případ?"
"Nezažil; v době druhé expedice už byla vyvinuta vakcína. Ale samozřejmě znám její klinické příznaky."
Ale z toho záznamu jste to nepoznal!"
"No," volil Hazelhurst pečlivě slova, "řekněme, že to, co jsme viděli, by mohlo obrazu choroby odpovídat, ale s určitostí se to říci nedá."
"Co se nedá říct?" zeptala se ostře Mary. "Řekla jsem vám, že to byla devítidenní horečka."
"Musíme mít jistotu," zatvářil se omluvně Steelton.
"Jakou jistotu ještě chcete? O tom není vůbec sporu. Řekli mi, že jsem tuhle nemoc měla, když mě Pete a Frisco našli. Ošetřovala jsem později spoustu dalších nemocných a nikdy jsem neonemocněla. Pamatuji se na tváře pacientů, když se chystali na smrt - byly úplně stejné jako moje vlastní tvář na tom záznamu. Kdo jednou viděl alespoň jeden případ, nemůže si to splést s něčím jiným. Jaký důkaz ještě chcete? Ohnivý nápis na obloze?"
Nikdy jsem neviděl, že by Mary tak ztratila nervy - až na jednu výjimku. Na jejich místě bych asi zařadil zpátečku.
Steelton odpověděl: "Chápu, že tomu sama věříte, drahá paní. Jenže mi musíte něco vysvětlit. Byla jste si jistá, že na toto období nemáte žádné vědomé vzpomínky, a při vyšetření, které jsem provedl, se to potvrdilo. Najednou tvrdíte, že si vzpomínáte."
Mary to udivilo. "Teď si to docela jasně pamatuji. Nevzpomněla jsem si na to po celá léta."

"Myslím, že vám rozumím." Steelton se obrátil k Hazelhurstovi. "No, doktore? Můžete nám vypěstovat kulturu? Už to vaši hoši měli někdy v ruce?"
Hazelhurst se zdál ohromen. "Jestli to měli v ruce? Jistěže ne! Devítidenní horečka - to je vyloučeno! To bychom mohli použít rovnou obrnu nebo tyfus. To je jak ošetřovat záděru sekerou!"
Dotkl jsem se Maryiny paže. "Pojďme odsud, drahá. Myslím, že větší škodu už nadělat nemůžem." Třásla se a oči měla plné slz. Odvedl jsem ji do jídelny a tam ji podrobil systematické léčebné kůře alkoholem.
O něco později jsem Mary uložil do postele, aby se trochu prospala, a seděl u ní, dokud neusnula. Pak jsem zašel za otcem do kanceláře, kterou mu tady přidělili. "Zdravíčko," prohodil jsem.
Zadumaně se na mě podíval. "Tak jsem se, Elihu, dozvěděl, že jste byli úspěšní."
"Slyším radši na Sama," upozornil jsem ho.
"Dobře, Same. Úspěch tě omlouvá, i když se zdá, že z něj vytěžíme setsakra málo. Devítidenní horečka - není divu, že celá kolonie vymřela i s měkkýši. Nenapadá mě, jak bychom toho mohli využít. Nedá se čekat, že bude mít každý tak nezdolnou vůli po životě, jako měla Mary."
Chápal jsem ho; u nechráněných pozemšťanů měla horečka úmrtnost přes devadesát osm procent. U očkovaných lidí klesá pravděpodobnost téměř na nulu - jenže to je k ničemu. Potřebovali jsme bacila, po němž by se člověku jen udělalo trochu špatně - ale který by zabil jeho pána. "Možná už je všechno jedno," dodal jsem. "Je pravděpodobné, že do šesti týdnů budeme mít v údolí Mississippi mor nebo tyfus, popřípadě obojí."
"Nebo se paraziti v Asii poučili a začnou s drastickými hygienickými opatřeními," odpověděl. Ten argument mě překvapil natolik, že jsem málem přeslechl další větu. "Same, budeš muset vymyslet nějaký plán."
"Já? Já jsem jen řadový zaměstnanec."
"To jsi byl dříve, ale teď jsi převzal odpovědnost za tenhle úkol."
"O čem to, kruci, mluvíte? Nejsem zodpovědný za nic a ani nechci být! Vy jste šéf."
Zakroutil hlavou. "Šéf je člověk, který šéfuje. Tituly a oficiální jmenování přijdou později. Řekni - myslíš si, že by někdy Oldfield mohl nastoupit na moje místo?"
Teď byla řada na mně, abych zakroutil hlavou. Oldfield, tátův zástupce, byl výkonný úředník, schopný plnit příkazy, ale ne je vymýšlet.
"Nikdy jsem tě neprosazoval, protože jsem věděl, že až přijde čas, prosadíš se sám. Teď jsi to udělal - v důležité situaci jsi se vzepřel mému rozhodnutí, postavil se proti mně - a výsledek ti dal za pravdu."
"Ale vždyť je to pitomost! Proboxoval jsem si jedno rozhodnutí. Vás hlavouny by nikdy nenapadlo poradit se s jediným opravdovým odborníkem přes Venuši, kterého máte v ruce - tím myslím samozřejmě Mary. Ale nic jsem od toho neočekával - byla to jen šťastná náhoda."
Zavrtěl hlavou. "Já na štěstí nevěřím, Same. Štěstí je otřepané slovo, kterým průměrní vysvětlují schopnosti géniů."
Opřel jsem se dlaněmi o stůl a natáhl se k němu. "Prima, tak jsem génius - ale to převozníkovo veslo mi do ruky nevnutíš. Až tohle všechno skončí, odjedem s Mary do hor a budem vychovávat děti a chovat koťata. Ani mě nenapadne šéfovat těm tvým praštěným agentům."
Jemně se usmál.
Mluvil jsem dál: "Já tu tvou práci nechci - rozumíš?"
"Totéž řekl ďábel Bohu, poté co zaujal jeho místo. Neber si to tak, Same. Prozatím si formálně velení podržím. Ostatně, jaké jsou vaše plány, pane?"

- XXXI. -

Nejhorší bylo, že to myslel vážně. Zkusil jsem na něj jít, jako že na to nemám, ale nebylo to nic platné. Na odpoledne byla svolána vrcholná porada; byl jsem na ni pozván, ale nešel jsem. Za chvilku dorazila malá zdvořilá poddůstojnice, aby mi vyřídila, že velící důstojník na mě čeká, a jestli bych, prosím, mohl ihned přijít.
Tak jsem tedy šel. Pokusil jsem se alespoň nezúčastnit se diskuse. Jenže můj táta ovládal způsob, jak řídit poradu, i když jí nepředsedal. Jednoduše se s očekáváním díval vždycky na toho, od něhož chtěl něco slyšet. Je to opravdu rafinovaný trik, protože ostatní o tomto řízení diskuse nevědí.
Jenže já to věděl. Když se na vás upírají oči celého shromáždění, je lehčí vznést svůj názor než zůstat zticha. Zvlášť když jsem zjistil, že nějaké názory mám.
Kolem aplikace devítidenní horečky bylo hodně vytáček a výmluv. Připustili, že zahubí parazita. Může dokonce zabít Venušana, který jinak přežije, i když ho přetrhnete vedví. Jenže bezpochyby zabije i každého člověka. Ne tak zcela, když vezmeme v úvahu Mary - ale i tak představuje smrt pro enormní množství lidí. Nakažení, pak sedm až deset dní - a konec.
"Máte k tomu něco, pane Nivensi?" obrátil se na mě předsedající generál. Neřekl jsem nic, ale tátovy oči visely s očekáváním na mých ústech.
"Já myslím, že tu dnes zazněla spousta zoufalství a slov beznaděje," řekl jsem, "a že mnohé z těch názorů, jež tu byly řečeny, jsou postaveny na předpokladech, které nemusí být správné."
"A sice?"
Nepřemýšlel jsem; střílel jsem od boku. "Tedy, neustále tu operujeme s pojmem devítidenní horečka a bereme těch devět dní jako absolutní a neměnný fakt. Je skutečně takový? Není."
Shromáždění lampasáků se netrpělivě zavlnilo. "Je to celkem případný název - v průměru to do exitu těch devět dní skutečně trvá," namítl kdosi.
"Ano, ale jak víte, že to těch devět dnů trvá - parazitům?"
Podle šumu, který zaplnil místnost, jsem věděl, že jsem zase trefil do černého.

Byl jsem vyzván, abych vysvětlil, proč si myslím, že by choroba měla mít u měkkýšů rychlejší průběh, a proč by to mělo být tak podstatné.
Tvrdohlavě jsem pokračoval: "Známe jediný případ onemocnění a následného úmrtí parazita - trvalo mu to kratší dobu než devět dní - podstatně kratší. Ti z vás, kdo viděli záznam analýzy mé ženy - a jak jsem zjistil, vidělo vás ho až příliš mnoho -, vědí, že ji parazit opustil, patrně když zahynul, dlouho před krizí, k níž dochází osmý den. Jestliže se tento poznatek experimentálně potvrdí, pak to mění celou situaci. Nakažený člověk se zbaví parazita - no, řekněme po čtyřech dnech. Zbývá ještě pět dní, během kterých ho můžete chytit a vyléčit."
Generál hvízdl. "To je skutečně velmi odvážné řešení, pane Nivensi. Jak ho chcete léčit? Nebo dokonce chytat? Chci tím říci, že když vyvoláte epidemii v červené zóně, budete se muset neuvěřitelně rychle ohánět, abyste lokalizoval a ošetřil padesát miliónů lidí, než vám zemřou. Navíc mějte na paměti, že musíte počítat s houževnatým odporem těch zbývajících."
Měl jsem horký brambor zpátky - a zauvažoval jsem, kolik "expertů" si udělalo jméno tak, že házeli svou odpovědnost na jiné. "K vaší druhé otázce - to je problém taktiky a organizace - váš problém. A co se té první týče, obraťte se na experta," ukázal jsem na doktora Hazelhursta.
Hazelhurst huhlal a kroutil se. Věděl jsem, jak mu je. Nedostatečná příprava... potřeba dalšího výzkumu... nutnost experimentálního ověření... Vzpomněl něco v tom smyslu, že vakcína byla vyvinuta tak rychle a úspěšně, že sice byla udělána nějaká práce na antitoxinu, ale není jisté, zda byla vůbec dokončena. V závěru už jen stále nepřesvědčivě koktal o tom, že výzkum chorob Venuše je stále ještě v začátcích.
Generál ho přerušil. "Co se toho antitoxinu týče - jak brzo jste schopen něco o něm zjistit?"
Hazelhurst na to, že by mohl zavolat nějakému člověku na Sorbonnu.
"Udělejte to," souhlasil jeho nadřízený. "Můžete jít ihned."
Hazelhurst u nás zazvonil druhý den ráno ještě před snídaní. Vyšel jsem za ním do chodby. "Omlouvám se, že vás budím, ale s tím antitoxinem jsem měl pravdu," prohlásil.
"Prosím?"
"Posílají nám ho z Paříže; měl by tu být každou chvíli. Doufám, že je ještě účinný."
"A jestli ne?"
"Pak máme prostředky na to, abychom vyrobili nový. Jestli se ten šílený plán uskuteční, tak stejně budeme muset vyrobit milióny jednotek."
"Díky, že jste mi o tom řekl." Chystal jsem se odejít, ale zadržel mě.
"Ehm, pane Nivensi. Ještě je tu problém s přenašeči..."
"S přenašeči?"
"S přenašeči choroby. Myši a krysy na tohle nejsou použitelné. Víte, jak se horečka šíří na Venuši? Přenáší ji jenom jedna čeleď malých vodních brouků, tamější obdoba našich vírníků. Ovšem pozemští vírníci to nezvládnou, to už jsme zjistili, a jiný způsob přenosu neexistuje."
"Chcete říci, že byste mě nedokázal nakazit, i kdybyste se o to snažil?"
"Ale ano - injekčně. Jenže si nedokážu představit milión parašutistů, jak dopadají do červené zóny a prosí parazity ovládanou populaci, aby jim laskavě podržela, dokud jí nepíchnou injekci," rozhodil bezmocně rukama.
V mém mozku se něco pomalu dalo do pohybu. Milión mužů v jednom výsadku... "Proč to říkáte mně?" zeptal jsem se nahlas. "To je problém pro lékaře."
"Mno, vlastně ano, jistě. Jen jsem si myslel - když vy jste vypadal, že tomu tak dobře rozumíte..." Odmlčel se.
"Díky." Moje mysl zápolila se dvěma problémy najednou a nevěděla, kterému dát přednost. Kolik je lidí v červené zóně? "Odpovězte mi na tohle: Když vy budete mít horečku, nemohl bych ji od vás chytit?" Výsadek se nemohl skládat z lékařů - tolik jsme jich neměli.
"Špatně. Když vezmu rozetřenou kulturu a nacpu vám ji do krku, možná horečku dostanete. Když udělám i jen nepatrnou transfúzi ze své žíly do vaší, můžete si být nakažením jistý."
"Přímým kontaktem sliznic nebo tělních tekutin, co?" Kolik lidí zvládne jeden parašutista? Dvacet? Třicet? Víc?
"Pokud to funguje takhle, pak by to neměl být problém."
"Cože?"
"K čemu dojde, když potká měkkýš jiného měkkýše, kterého už nějakou dobu neviděl?"
"Ke konjugaci!"
"Já jsem tomu vždycky říkal přímá konference - ale to je název z jejich neohrabaného slovníku. Myslíte, že by se nemoc mohla takto přenášet?"
"Jestli si to myslím? Jsem si tím jistý! Právě v naší laboratoři jsme prokázali, že při konjugaci měkkýšů skutečně dochází ke vzájemné výměně živé bílkoviny. Nemají šanci infekci uniknout - nakazíme celou kolonii, jako by to byl jediný organismus. Proč mě to nenapadlo dřív?"
"Nejásejte předčasně," mírnil jsem ho, "ale myslím, že by to mělo fungovat."
"Bude, bude!" Byl už na odchodu, ale zastavil se. "Ještě, pane Nivensi, kdyby vám to příliš nevadilo - vím, že požaduji příliš mnoho..."
"O co jde? Jen mluvte." Pokoušel jsem se z mozku vydolovat zbytek toho druhého problému.
"Tedy, dovolil byste mi publikovat tento způsob přenosu? Samozřejmě vám přiznám veškeré zásluhy, ale veřejnost od nás mnoho očekává a tohle je přesně to, co ke kompletaci své zprávy potřebuji." Vypadal tak úzkostlivě, že jsem se málem rozesmál.
"Samozřejmě. Přišli jsme na to přece spolu."
"Jste velmi laskavý. Budu se snažit vám to oplatit." Odcházel šťastný a já byl šťastný taky; začínalo se mi líbit být

"géniem".
Zastavil jsem se, abych si srovnal v hlavě hrubé obrysy gigantického výsadku. Pak jsem se vrátil dovnitř. Mary otevřela oči a usmála se na mě tím svým božským způsobem. Sehnul jsem se a pohladil ji po vlasech: "Ahoj, zrzounku. Víš, že tvůj manžel je geniální?"
"Jo."
"Ty to víš? Nikdy ses mi o tom nezmínila."
"Nikdy ses mě na to neptal."
Hazelhurst to nazval "Nivensův přenos". Byl jsem požádán, zda bych se k tomu mohl vyjádřit. Ale to už se na mě táta díval.
"Souhlasím s doktorem Hazelhurstem," začal jsem, "že je hypotézu nutno potvrdit experimentálně. Přesto však zbývá prodiskutovat aspekty, které jsou spíše otázkou taktiky než medicíny. Správné načasování, které je tak důležité, že jej neváhám označit za nejkritičtější bod celé akce - - -"
Svůj úvodní projev, včetně odmlk, jsem dal dohromady během snídaně. Zaplaťpámbu, že Mary při snídani nemele pantem.
"- si vyžaduje přenos z mnoha ohnisek najednou. Jestliže máme zachránit, alespoň teoreticky, sto procent populace červené zóny, je nutné všechny parazity infikovat téměř najednou. Tak, aby záchranné čety mohly dorazit ve chvíli, kdy už měkkýši nebudou nebezpeční, ale i včas, aby mohli být všichni hostitelé zachráněni antitoxinem. Tento problém je řešitelný prostředky matematické analýzy -"
Same, ty starý pokrytče, pomyslel jsem si, ty sám bys to nevyřešil, ani kdyby ses s tím dvacet let mořil s elektronickým integrátorem v ruce.
"- a měl by být předán vašemu analytickému oddělení. Přesto bych teď jen ve stručnosti chtěl nastínit jednotlivé faktory. Nazvěme počet prvotních přenašečů X a počet zachránců Y. Vznikne nám nekonečné množství řešení, přičemž to optimální závisí na logistických faktorech. Ačkoli tím předjímám výsledky důkladné matematické analýzy -"
Mou největší matematickou analýzou v životě byl finanční rozpočet do příští výplaty, ale o tom jsem samozřejmě pomlčel.
"- usuzuji na základě svých, naneštěstí až příliš intimních znalostí zvyků měkkýšů, že -"
Bylo by slyšet spadnout špendlík, kdyby ho ovšem někdo z těch svlečených chlapů měl. Generál mi skočil do řeči, když se mu můj odhad pro X zdál příliš nízký.
"Pane Nivensi, myslím, že vám pro přenos choroby můžeme zajistit libovolný počet dobrovolníků."
Potřásl jsem hlavou. "Dobrovolníky použít nemůžeme, generále."
"Myslím, že vaši námitku chápu. Přenašeči budou muset být v pokročilejším stadiu choroby, aby mohli infekci šířit, a nemuseli by se stihnout sami zachránit. Ale domnívám se, že tohle by se dalo obejít - voperováním želatinové kapsle s antitoxinem do tkáně nebo něčím podobným. Jsem si jist, že náš tým si s tím dokáže poradit."
To jsem si myslel taky, ale moje skutečná námitka byla hluboko vrytá averze vůči tomu, aby jakýkoli člověk musel být ovládnut měkkýšem. "Nelze použít lidské dobrovolníky, pane. Měkkýš bude vědět vše, co ví jeho hostitel - jednoduše se žádné přímé konference nezúčastní a místo toho bude druhy varovat ústy svého hostitele. Ne, pane, my musíme použít zvířata - opice, psy, cokoli dost velkého, aby to měkkýše uneslo, ale nemohlo mluvit. A musí jich být tolik, aby stačili nakazit celou populaci dřív, než si první měkkýš uvědomí, že je nemocný."
V hrubých rysech jsem nastínil druhý výsadek, plán "Spása", jak jsem ho nazval. "A první výsadek - v rámci plánu "Horečka" - může být zahájen, jakmile se nám podaří vyprodukovat dostatek antitoxinu. Za necelý týden by na celém kontinentě neměl zůstat jediný živý parazit."
Netleskali sice, ale atmosféra k tomu neměla daleko. Generál odspěchal zavolat maršálu Rextonovi a pak poslal svého pobočníka, aby mě pozval na oběd. Utrousil jsem, že pokud je pozvání míněno i pro mou paní, bude mi potěšením.
Táta na mě čekal před konferenčním sálem.
"Tak co, jaký jsem byl?" zeptal jsem se a snažil se tvářit tak, aby nebylo poznat, jak jsem nervózní.
Potřásl hlavou. "Same, omráčils je. Myslím, že ti napíšu doporučení, aby tě vzali jako hvězdu do sterea."
Snažil jsem se nedat najevo, jak moc mi to dělá dobře. Zvládl jsem celé představení bez jediného zakoktání a cítil se jako znovuzrozený.

- XXXII. -
Opičák Satan, pro kterého jsem tenkrát v zoo málem plakal, potvrdil svou pověst darebáka, hned jak se zbavil svého vládce. Táta se nabídl, že na sobě v praxi ověří Nivensovsko-Hazelhurstovské teorie, ale já si postavil hlavu a zbylo to na Satana. Neodmítl jsem tátu kvůli synovským citům nebo nějakým neofreudovským komplexům, ale bál jsem se spojení táta-měkkýš. Nechtěl bych ho zažít na druhé straně ani pod dohledem v laboratoři. Má příliš mazaný a lstivý mozek! Lidé, kteří nezažili nadvládu parazita, si nedovedou představit, že hostitel je se všemi svými schopnostmi zcela v jeho službách.
Tak jsme pro experiment použili opice. Měli jsme k dispozici zvířata nejen ze státních zoologických zahrad, ale i z půltuctu dalších zoo a cirkusů.
Satan dostal injekci devítidenní horečky ve čtvrtek dvanáctého. V pátek ho ovládla nemoc a připustili jsme k němu dalšího "šimpanz-měkkýše". Měkkýši ihned uspořádali přímou konferenci a poté byl druhý lidoop odstraněn.
V neděli šestnáctého se satanův vládce zkroutil a odpadl. Satanovi byl okamžitě podán antitoxin. Na sklonku pondělka zahynul druhý měkkýš a také jeho hostitel byl ošetřen.
Ve středu devatenáctého byl Satan v pořádku, i když trochu pohublý, a druhý opičák, Lord Fauntleroy, se uzdravoval.
Abych to nějak oslavil, dal jsem Satanovi banán; vzal si ho i s prvním článkem mého levého ukazováčku. Nestačil jsem

ani ucuknout. To nebyla náhoda - ten opičák byl opravdu hajzl.
Takové drobné zranění mě nemohlo rozházet. Když jsem si ho obvázal, pátral jsem po Mary. Nenašel jsem ji a nakonec skončil v jídelně, čekaje na někoho, s kým bych si dal toust.
Ale místnost byla prázdná; všichni pracovali na přípravě obou plánů. Na prezidentův příkaz byly veškeré práce soustředěny do této laboratoře ve Smoky Hills. Byly tu asi dvě stovky opic pro přenos choroby; prováděla se tu kultivace baktérií i výroba antitoxinu; v podzemí byli na hřišti na házenou ustájeni koně pro výrobu antisér.
Přes milión záchranářů pro plán "Spása" tu být samozřejmě nemohlo, ale byli doma a kromě toho, že mají nastoupit do akce, se do poslední chvíle neměli nic dozvědět. Při výsadku měl každý z nich dostat do ruky pistoli a nábojový pás s jednotlivými antitoxinovými injektory. Ti z nich, kteří v životě neskákali padákem, měli být v případě potřeby z transportéru vyhozeni nějakým ramenatým seržantem. Pro utajení celé záležitosti se udělalo maximum. Tuto bitvu bychom mohli prohrát pouze tehdy, kdyby se Titaňané dozvěděli o našich plánech. Ať už od nějakého zrádce nebo nějak jinak. Příliš mnoho plánů v minulosti zkrachovalo, protože se o nich nějaký trouba zmínil manželce.
Jestli se nám plán nepovede zachovat v tajnosti, Titaňané naše opice odstřelí, jakmile se objeví v dohledu. Navzdory těmto úvahám jsem se při drinku uvolnil, šťastný a střízlivým rozumem ujištěný, že se akce neprozradí. Až do prvního výsadku veškeré spojení se světem funguje pouze směrem dovnitř, a to málo, co jde ven, kontroluje plukovník Kelly. Na únik informací je tedy šance minimální.
Generál, táta, plukovník Gibsy a já jsme před týdnem navštívili Bílý dům. Táta nasadil podrážděný výraz člověka, ochotného pohádat se s kdekým, takže jsme dosáhli všeho, čeho jsme chtěli. Nakonec internovali dokonce i Martinezova sekretáře. Pokud v průběhu následujícího týdne nebudou prezident a Rexton mluvit ze spaní, nenapadalo mě, jak bychom mohli prohrát.
Ostatně, už byl nejvyšší čas: červená zóna se rozrůstala. Po bitvě u Pass Christian měkkýši přešli do útoku; teď drželi pobřeží Mexického zálivu až po Pensacolu a vypadalo to, že budou pokračovat. Možná už je unavil náš odpor a rozhodli se, že obětují trochu lidského materiálu a srovnají se zemí atomovými bombami města, která jsme měli pod kontrolou. Jestli je to tak - radary sice mohou upozornit naši obranu, ale nemohou zastavit rozhodný útok.
Jenže já už jsem si s tím odmítl dělat starosti. Za týden...
Vstoupil plukovník Kelly a přisedl si ke mně. "Co takhle drink?" nabídl jsem. "Tak trochu slavím."
Přezkoumal břicho, klenoucí se ven ze spodků. "Myslím, že jedno pivo už mi postavu nezkazí."
"Dejte si klidně dvě. Nebo třeba tucet." Vyťukal jsem kombinaci a řekl mu o úspěších při experimentech s opicemi.
Pokývl. "Jo, už jsem o tom slyšel. Vypadá to pěkně."
"On si řekne ‚pěkně' ! Plukovníku, jsme jeden yard před cílem. Odteďka za týden budeme mít vyhráno!"
"Vážně?"
"To bych prosil," odpověděl jsem podrážděně. "Pak si zas obléknete šaty a povedete normální život. Nebo si myslíte, že naše plány nevyjdou?"
"Myslím, že vyjdou."
"Tak proč ta skepse?"
"Pane Nivensi, nemyslíte si, že by člověk s takovým pupkem jako já nacházel potěšení v promenování se bez oděvu, že ne?"
"Patrně ne. Co se mě týče, možná, že mě to bude mrzet. Je to pohodlné a šetří to čas."
"Nebojte se. Ke změně hned tak nedojde."
"Prosím? Nechápu vás. Nejdřív tvrdíte, že naše plány vyjdou, a pak se tváříte, jako kdyby plán ‚Bronzová kůže' měl trvat věčně."
"V trochu pozměněné podobě ano."
"Prosím za prominutí, ale mně to dnes nějak nemyslí. Stále vám nerozumím."
Objednal si další pivo. "Pane Nivensi, nikdy by mě nenapadlo, že se stanu svědkem toho, jak se vojenský prostor mění v tábor do ruda spálených nudistů. A když už jsem to viděl, nečekám, že se vše vrátí k původnímu stavu - protože to nemůžeme udělat. Pandořina skříňka se otevírá jen jedním směrem."
"To připouštím," souhlasil jsem. "Situace se nikdy nevrací do přesně stejného stavu, v jakém byla dřív. Jenže vy přeháníte. V den, kdy prezident zruší plán ‚Bronzová kůže', normální zákony znovu vstoupí v platnost a člověk bez kalhot bude patřit za mříže."
"V to nedoufám."
"Mohl byste mi vysvětlit proč?"
"Není to z mé hlavy. Pane Nivensi, dokud bude existovat možnost, že je nějaký měkkýš naživu, byť i jeden jediný, musí být slušný člověk ochoten na požádání stáhnout kalhoty - nebo bude riskovat, že ho zastřelí. Ne za týden nebo za dva, ale i za dvacet nebo za sto let! Nechci nijak hanit vaše plány," trochu zmírnil tón hlasu, "- ale byl jste příliš zaměstnán, než abyste si všiml, že je jejich účinek pouze lokální a dočasný. Kupříkladu, máte už nějaké plány jak pročesat amazonské pralesy strom od stromu?
To je samozřejmě řečnická otázka. Tato planeta má zhruba šedesát čtverečních mil pevniny, nemůžeme ji prohledat celou. Ksakru, člověče, vždyť jsme ještě ani nezačali. A kolik jsme už na to měli času!"
"Chcete tím říct, že je to beznadějné?"
"Beznadějné? Ne tak zcela. Dejte si ještě drink. Pokouším se vám vysvětlit, že se s touhle hrůzou budeme muset naučit i žít, stejně jako jsme se museli naučit žít s atomovou bombou."

- XXXIII. -
Shromáždili jsme se v tomtéž pokoji Bílého domu; vzpomněl jsem si na tu noc před mnoha týdny, noc po prezidentově

vzkazu. Tehdy tu byl táta, Rexton, Martinez a Mary. Dnes ještě generál, velící našim laboratořím, doktor Hazelhurst a plukovník Gibsy. Naše oči přitahovala velká nástěnná mapa, která stále visela na zdi. Před čtyřmi dny se uskutečnil výsadek plánu ‚Horečka', ale údolí Mississippi stále zářilo rubínovým světlem.
Začínal jsem být nervózní, přestože výsadek zjevně proběhl úspěšně a ztratili jsme jen tři transportéry. Podle výpočtů by každý měkkýš, který byl v dosahu přímé konference, měl být už před třemi dny infikován, s rezervou odhadnutou na třiadvacet procent. Operace byla propočtena tak, aby k osmdesáti procentům kontaktů došlo během prvních dvanácti hodin, zejména ve velkých městech.
Brzo začnou paraziti chcípat daleko rychleji, než kdy chcípaly mouchy - pokud jsme se nemýlili.
Snažil jsem se klidně sedět a uvažoval jsem, zda se za červenými světly skrývá pár miliónů těžce nemocných měkkýšů - anebo jen dvě stovky mrtvých opic. Co když někdo přehlédl desetinnou čárku? Nebo si pustil hubu na špacír? Co když v našich úvahách byla chyba tak kolosální, že jsme si jí nedokázali všimnout?
Najednou se jedno ze světel rozblikalo zeleně a všichni zpozorněli. Ze stereopřístroje se ozval hlas, ale obraz se neobjevil. "Tady stanice Dixie, Little Rock." Byl to velice unavený hlas s jižním přízvukem. "Potřebujeme velmi naléhavě pomoc. Kdokoli nás slyšíte, prosím, předejte zprávu: Little Rock v Arkansasu je zachvácen strašlivou epidemií. Uvědomte o tom Červený kříž. Byli jsme v rukou -" hlas se vytratil, možná kvůli slabosti mluvčího nebo pro atmosférickou poruchu.
Uvědomil jsem si, že bych měl dýchat. Mary mě pohladila po ruce a já se opřel o opěradlo a udělal si pohodlí. Ten úspěch byl tak velký, že už jsem se z něho nedokázal radovat. Teprve teď jsem si všiml, že to zelené světlo nebyl Little Rock, ale nějaké místo o něco dál na západ, v Oklahomě. Další dvě světla začala blikat zeleně, jedno v Nebrasce a druhé severně od kanadské hranice. Ozval se další hlas, huhňavý a hovořící novoanglickým dialektem o tom, jak se dostal do červené zóny.
"Trochu to připomíná noc po volbách, že, šéfe?" poznamenal vesele Martinez.
"Trochu ano," souhlasil prezident, "jenže to obvykle nemíváme volební výsledky z Mexika." Ukázal na mapu, kde zeleně svítilo Chihuahua.
"Hrome, máte pravdu. No, řekl bych, že diplomati budou mít co žehlit, až tahle mela skončí, co?"
Prezident neodpovídal; zdálo se, že si mluví sám pro sebe. Pak si všiml, že se na něho dívám, usmál se a zarecitoval:
"Na velkých blechách malé sedí,
sedí a hryžou je do pozadí,
na malých dřepí ještě menší,
zdalipak tohle někde končí?"
Zdvořile jsem se usmál, ale pomyslel jsem si, že ta říkanka měla za těchto okolností spíš hrůzný nádech.
Prezident se obrátil k ostatním: "Bude někdo chtít večeři?" Zjistil jsem, že mám poprvé za posledních pár dní hlad.
Druhý den k večeru už byla mapa víc zelená než červená. Rexton zařídil instalaci dvou signálních tabulí, napojených přímo na velitelské centrum Nového Pentagonu. Jedna ukazovala již dosažená procenta komplikovaného bodového skóre; výsadek měl proběhnout po dosažení sta procent. Na druhé tabuli svítil předpokládaný čas výsadku. Občas se měnil, ale poslední dvě hodiny setrvával na sedmnácté hodině a třiačtyřicáté minutě východního času.
Rexton vstal. "Chystáme se definitivně stanovit začátek akce na sedmnáct čtyřicet pět," oznámil. "Pane prezidente, omluvíte mě?"
"Jistě."
Rexton se obrátil k tátovi a ke mně. "Jestli jste, vy donkichoti, stále rozhodnuti, že se do výsadku zapojíte, můžete vyrazit."
Zvedl jsem se. "Mary, ty tady na mě počkáš."
"Kde?" zeptala se. Po urputné výměně názorů jsme se dohodli, že nepůjde s námi.
Do debaty se vmísil prezident. "Navrhuji, aby paní Nivensová počkala tady u mne. Koneckonců už patří do rodiny."
"Děkuji vám, pane prezidente," souhlasil jsem vděčně. Plukovník Gibsy se zatvářil velice podivně.
O dvě hodiny později už jsme byli nad cílem a dveře pro seskok se otevřely. Táta a já jsme šli ven až poslední, před námi šli chlapci, kteří udělají ten nejpodstatnější kus práce. Potily se mi ruce a měl jsem docela obyčejnou trému. Byl jsem setsakra rozklepaný - nikdy jsem neměl skákání rád.

- XXXIV. -

Byl jsem v bloku, který mi přidělili, a šel jsem od jedněch dveří k druhým, pistoli v levé ruce a injektor s protijedem v pravé. Byla to jedna ze starších čtvrtí Jefferson City. Neměla už daleko k brlohům a stály tu vesměs činžáky, postavené před padesáti lety. Dostal jsem s sebou dva tucty injekcí a měl jsem projít tři tucty bytů, než bude čas jít na sraz u radnice. Dělalo se mi nevolno.
Věděl jsem, proč jsem tady - to nebyla obyčejná zvědavost, ale touha vidět, jak budou umírat! Lačnil jsem po pohledu na umírající měkkýše, na jejich mrtvá těla. Strašná nenávist ve mně potlačila všechny ostatní potřeby. V této chvíli už jsem se toho pohledu nabažila o další jsem nestál. Chtělo se mi jít domů, napustit si vanu a zapomenout na všechnu hrůzu.
Práce to nebyla obtížná, pouze monotónní, ale zvedal se při ní žaludek. Až dosud jsem neviděl ani jednoho živého parazita, zato ale mnoho mrtvých. Sežehl jsem jednoho psa, který se přede mnou schovával a vypadal, že má hrb. Ve špatném osvětlení jsem si tím nebyl jistý. Seskočili jsme krátce před západem slunce a teď už byla skoro tma.
Prošel jsem dům, několikrát pro jistotu zakřičel a vyšel na ulici. Byla skoro opuštěná; celá populace byla zřejmě s horečkou zalezlá ve svých domovech. Osamělou výjimkou byl muž s nepřítomným pohledem, vrávorající směrem ke mně.

"Hej!" houkl jsem na něj.
Zastavil se. "Mám pro vás pomoc," řekl jsem. "Nastavte paži."
Z posledních sil se mě pokusil uhodit. Opatrně jsem ho složil; padl tváří na zem. Přes záda se mu táhla rudá vyrážka po měkkýši. Vybral jsem si relativně čisté a zdravé místo poblíž ledvin, zabodl injektor a trochu s ním zakroutil, aby se aktivoval. Zařízení bylo na stlačený plyn, takže zbytek už obstaralo samo.
V přízemí dalšího domu jsem našel sedm lidí, z nichž většina už na tom byla tak špatně, že jsem jim jen mlčky dal injekce a pospíchal pryč. Šlo to hladce. První patro vypadalo stejně.
V nejvyšším patře byly tři byty prázdné; do jednoho z nich jsem se dostal až po vypálení zámku. Čtvrtý byt byl obydlen, jestli se to tak dá nazvat. Na podlaze v kuchyni ležela mrtvá žena s rozbitou hlavou. Na zádech jí stále ležel měkkýš, ale opravdu už jen ležel; byl také mrtvý. Rychle jsem kolem nich prošel a rozhlížel se po okolí.
V koupelně seděl ve staromódní vaně muž středních let. Hlavu měl pokleslou na prsa a na zápěstí přeřezané žíly. Myslel jsem, že už nežije, ale když jsem se nad ním nahnul, zvedl hlavu. "Jdete příliš pozdě," řekl bez zájmu. "Zabil jsem svou ženu."
Nebo příliš brzo, pomyslel jsem si. Soudě podle krvavého obsahu vany a jeho šedé tváře by to o pět minut později bylo všechno jednodušší. Hleděl jsem na muže a přemýšlel, zda mám na něj vyplýtvat jednu injekci.
Promluvil znovu. "Moje dcerka..."
"Vy máte dceru?" Mluvil jsem nahlas, aby mě ještě slyšel. "Kde je?"
Oči mu zamžikaly, ale už se neozval. Hlava mu opět klesla na prsa. Zakřičel jsem na něj, pak jsem mu zvedl hlavu a zabořil palec do krční tepny, ale žádný puls jsem necítil.
Dítě leželo v posteli v jednom z pokojů. Bylo to asi osmileté děvčátko. Když byla zdravá, muselo to být krásné dítě. Zvedla se, rozplakala a zavolala na mě: "Tatínku!"
"To víš, že už jdu," chlácholil jsem ji. "Tatínek se o tebe postará." Dal jsem jí injekci do nohy, aniž si toho zřejmě všimla.
Otočil jsem se k odchodu, ale zavolala mě znovu. "Mám žízeň. Chci napít vody." A já musel znovu do koupelny.
Když jsem jí dával pít, zadrnčel můj telefon, takže jsem trochu vody vylil.
"Synu! Slyšíš mě?"
Sáhl jsem na pás a zapnul vysílání. "Ano. Co se děje?"
"Jsem v tom malém parku, od tebe přímo na sever. Jsem v průšvihu."
"Už běžím!" Položil jsem sklenici a vyrazil ke dveřím a pak jsem se nerozhodně obrátil zpátky. Nemohl jsem nechat svou novou malou přítelkyni, aby se probudila a našla v každé místnosti mrtvolu jednoho ze svých rodičů. Vzal jsem ji do náručí a doklopýtal s ní o patro níž. Vešel jsem do prvních dveří, na které jsem narazil, a položil ji tam na pohovku. Lidé v bytě byli sice příliš nemocní, než aby se o ni starali, ale víc jsem udělat nemohl.
"Synu, dělej!"
"Vždyť už běžím!" Vyrazil jsem ven, a místo abych plýtval dechem na další hovor, zrychlil jsem tempo. Tátův blok se nacházel na sever od mého, běžel paralelně s ním a jeho čelo sousedilo s jedním z těch mrňavých parčíků v centru města. Když jsem oběhl blok, v první chvíli jsem ho neviděl, a tak jsem ho minul.
"Tady, synu, zpátky - jsem v autě!" Tentokrát jsem ho slyšel jak v telefonu, tak pouhým uchem. Otočil jsem se kolem dokola a spatřil auto, veliký obojživelný Cadillac, podobný těm, které často používá Oddělení. Vevnitř někdo seděl, ale byla příliš velká tma, takže jsem nerozpoznal jeho rysy. Opatrně jsem se přiblížil, až jsem uslyšel, jak říká: "Díky bohu! Už jsem myslel, že nepřijdeš," a věděl jsem, že je to on.
Musel jsem sklonit hlavu, abych se protáhl dveřmi. Vzápětí mě udeřil.
Přišel jsem k sobě a zjistil jsem, že mám svázané ruce. Nohy na tom nebyly o nic líp. Seděl jsem na místě druhého pilota a na vedlejším sedadle řídil starý pán. Můj volant byl uzamčen a vyřazen z provozu. Zjištění, že letíme, mě zcela probralo.
Starý pán se ke mně obrátil. "Už je ti líp?" zeptal se vesele. Zahlédl jsem měkkýše, usazeného mezi jeho rameny.
"Trochu," připustil jsem.
"Mrzí mě, že jsem tě musel praštit, ale neměl jsem na vybranou."
"To chápu."
"Prozatím tě budu muset nechat svázaného. Časem to zařídíme líp." Zašklebil se tím svým známým úsměvem. K mému úžasu jeho osobnost prýštila z každého slova, které měkkýš řekl.
Neptal jsem se, jak to "zařídí líp"; ani jsem to nechtěl vědět. Soustředil jsem se na prohlídku pout - jenže starý pán jim zřejmě věnoval zvláštní péči.
"Kam letíme?" zeptal jsem se.
"Na jih." Manipuloval s kontrolkami. "Hodně na jih. Dej mi chvilku času, abych navedl tenhle křáp na správný kurs, a pak ti vysvětlím, co máme v plánu." Pár vteřin byl zaměstnán, pak zvedl hlavu. "Tak - teď už to pojede samo, dokud nevystoupáme na třicet tisíc."
Tak vysoký údaj mě přiměl mrknout na palubní desku. Vůz nejenže vypadal jako jeden ze strojů, které Oddělení upravilo ze sériových modelů, on to skutečně jeden z nich byl. "Kde jsi to auto sebral?" zeptal jsem se.
"Oddělení si ho schovalo v Jefferson City. Podíval jsem se po něm a pochopitelně ho nikdo nenašel. Klika, co?"
Jak pro koho, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem nic neřekl. Stále jsem probíral své možnosti - a nacházel je někde mezi mizivými a beznadějnými. Má vlastní pistole byla pryč. Svoji měl starý pán zřejmě na druhé straně, mimo můj dosah.
"Jenže to ještě nebylo všechno," pokračoval. "Měl jsem to štěstí, že jsem natrefil na skoro určitě jediného zdravého vládce v celém Jefferson City - tedy, ne že bych na štěstí spoléhal. Takže jsme nakonec vyhráli." Uchechtl se. "Je to podobné, jako když hraješ komplikovanou šachovou partii sám proti sobě."
"Ještě jsi mi neřekl, kam to vlastně jedeme," připomněl jsem. Brzy půjdu k čertu a mluvení bylo to jediné, co jsem ještě

mohl dělat.
Zauvažoval. "Pryč ze Států, pochopitelně. Můj vládce je možná jediný na celém kontinentě, který není nakažený devítidenní horečkou, a já nechci pokoušet osud. Myslím, že Yucatánský poloostrov nám bude vyhovovat - tam jsem taky nastavil kurs. Můžeme se tam někde schovat, rozšířit naše řady a pokračovat v práci na jihu. Až se vrátíme zpátky - a to my se vrátíme -, už neuděláme tytéž chyby."
"Táto, nemůžeš mě rozvázat?" zkusil jsem to. "Mám zaškrcený krevní oběh. Vždyť víš, že mi můžeš věřit."
"Za chvilku, však se dočkáš. Počkej, až úplně přejdeme na automat." Stále jsme ještě stoupali. I když byl vůz upravený, třicet tisíc stop je přece jen zátěž na auto, které bylo původně konstruováno jako rodinný model.
Namítl jsem: "Zdá se, že pořád zapomínáš, že jsem už dlouhou dobu s vládci žil. Vím, jaké to je - a dávám ti své čestné slovo."
Zašklebil se. "Mně tak budeš něco povídat. Kdybych tě teď rozvázal, buď zabiješ ty mě, nebo budu muset zabít já tebe. A já tě potřebuju živého. Dokážeme velké věci, synu - ty a já. Jsme rychlí a šikovní a umíme přesně to, co je potřeba."
Neměl jsem co odpovědět.
Pokračoval dál: "A stejné je to s tím, jaké to je. Proč jsi mi to neřekl, synu? Proč jsi mi to zatajil?"
"A co?"
"Neřekl jsi mi, jaký je to pocit. Synu, já neměl ani ponětí, že člověk může cítit takový mír, takovou spokojenost a pohodu. To je má nejšťastnější chvíle za posledních několik let. Od té doby..." Zdálo se, že zrozpačitěl, ale přemohl se. "Od té doby, co zemřela tvoje matka. Ale to nevadí; teď je to dokonce lepší než tenkrát. Měls mi to říct."
Mé znechucení už bylo příliš silné a já zapomněl na opatrnost. "Možná jsem to viděl jinak. A možná bys to viděl jinak i ty, starý hlupáku, kdyby ti na zádech neseděl měkkýš, nemluvil tvým jazykem a nemyslel tvým mozkem!"
"Neber si to tak, synu," odpověděl chlácholivě. A to mě podržte, mě to opravdu uklidnilo. "Brzo se všechno dozvíš. Věř mi, tohle je to, pro co jsme předurčeni; toto je náš osud. Lidstvo bylo rozděleno, svářilo se mezi sebou. Vládci ho zase spojí v jeden celek."
Pomyslel jsem si, že by se určitě našli vylízanci, kteří by byli dost praštění na to, aby se dali zlákat takovou vyhlídkou a dobrovolně odevzdali svou duši za slib bezpečí a míru. Ale neřekl jsem to.
"Už nebudeš muset dlouho čekat," řekl náhle s letmým pohledem na palubní desku. "Navedu nás na automatický kurs." Vyladil zaměřovač polohy, zkontroloval přístroje a nastavil parametry. "Příští zastávka - Yucatán. A teď do práce." Vstal ze židle a klekl si vedle mě. "Bezpečnost především," prohlásil, když mi zapínal kolem břicha bezpečnostní pásy. Vymrštil jsem mu kolena do obličeje.
Uskočil zpět a díval se na mě bez známky hněvu. "Ty rošťáku. Mohl bych na tebe mít vztek, ale vládci takové věci neznají. A teď už buď hodný." Přiblížil se a zkontroloval mi zápěstí a nohy. Z nosu mu tekla krev, ale s utíráním se nezatěžoval. "Však si dáš říct," konstatoval. "Buď trpělivý, nebude to dlouho trvat."
Vrátil se zpátky ke svému sedadlu, sedl si a nahnul se kupředu, lokty opřené o kolena. Tím se dostal jeho pán přímo do mého zorného pole.
Pár minut se nic nedělo; stejně bych si ničeho nevšiml, jak jsem byl soustředěn na svoje pouta. Vypadal, že spí, ale nedalo se tomu věřit.
Ve středu rohovinové hnědi, která měkkýše pokrývala, se objevila linie, táhnoucí se shora dolů.
Jak jsem se na ni díval, rozšiřovala se. Zakrátko jsem uviděl tu opalizující hrůzu, která byla pod kožovitým obalem. Prostor mezi dvěma polovinami skořepiny se zvětšoval - a já pochopil, že se měkkýš dělí, vysávaje život a živiny z těla mého otce.
Zároveň jsem si s hrůzou uvědomil, že mi nezbývá víc než pět minut svobodného života. Můj nový pán se právě zrodil a brzy bude připraven mě ovládnout.
Kdyby bylo v silách masa a kostí pouta přetrhnout, byl bych to udělal. Ale nešlo to. Starý pán mému boji nevěnoval pozornost. Pochybuji, že byl při vědomí; když se měkkýš věnuje dělení, určitě ztrácí část své kontroly nad hostitelem. Proto zřejmě musí svého otroka znehybnit. Tak jako tak starý pán se nepohnul.
Zanedlouho jsem své úsilí vzdal, unaven a přesvědčen, že nemám naději na útěk. Středem měkkýše se táhla stříbřitá linie. Dělení se chýlilo ke konci.
To byl impuls, který změnil způsob mého uvažování, pokud byla moje otlučená hlava ještě nějakého schopna.
Ruce jsem měl za zády, kotníky byly také spoutané a pásem jsem byl připoután přes břicho k sedadlu. Jenže nohy, ač svázané dohromady, byly od pasu dolů volné. Sjel jsem trochu dolů, abych si zvětšil dosah, a švihl jsem s nimi co nejvýš. Pak jsem jimi práskl do palubní desky a díky šťastné náhodě jsem odpálil všechny startovací rakety, které byly v zásobníku.
Skok stroje kupředu vyvolal značné přetížení. Jak velké, to nevím, protože jsem neměl tušení, kolik raket ještě v zásobníku bylo. Ale zřejmě dost. Zrychlení nás oba vmáčklo do sedadel. Tátu daleko tvrději, protože na rozdíl ode mne nebyl připoután. Byl silou vržen zpět na opěradlo křesla a měkkýš, otevřený a bezmocný, byl rozdrcen mezi dvěma masami. Rozstříkl se.
Táty se zmocnila strašlivá reflexivní křeč, v níž se stáhne každý sval, jak už jsem to viděl mnohokrát v minulosti. Vymrštil se kupředu proti volantu, tvář měl zkřivenou a prsty se mu svíraly.
Auto se střemhlav začalo propadat do hloubky.
Seděl jsem tam a sledoval, jak padáme, pokud nazvete sezením polohu, kdy vás v sedadle drží jenom pásy. Kdyby tátovo tělo tak beznadějně nezablokovalo přístrojovou desku, možná bych s tím mohl něco dělat, snad bych i udržel stroj v rovném letu - i se svázanýma nohama. Snažil jsem se o to, ale bezúspěšně. Přístroje byly stejně asi nejen zablokované, ale i rozbité.
Výškoměr pilně cvakal. Než jsem měl čas se na něj podívat, klesli jsme na jedenáct tisíc stop. Pak to bylo devět...

sedm... šest... A už jsme začali poslední míli našeho pádu.
Ve výšce patnáct set stop se zapnul záchranný mechanismus a začal jednu po druhé odpalovat příďové jednotky. Pás se mi pokaždé zařízl do žaludku. Myslel jsem, že jsme zachráněni, že nás to srovná do vodorovné polohy. Mohlo mi dojít, že jsem vedle; vždyť jsem viděl, jak je táta narvaný do volantu.
Když jsme narazili na zem, ještě mi to nedošlo.
Přišel jsem k vědomí tak, že jsem začal vnímat slabý houpavý pohyb. Bylo mi to nepříjemné a chtěl jsem to zastavit; dokonce i nejmenší zhoupnutí mi působilo bolest, kterou jsem nedokázal snést. Podařilo se mi otevřít jedno oko a otupěle jsem pátral po zdroji mého trápení.
Nade mnou byla podlaha vozu, ale zíral jsem na ni hezky dlouho, než jsem to zjistil. Tou dobou jsem si pomalu začínal uvědomovat, kde jsem a co se stalo. Pamatoval jsem si pád a náraz - a došlo mi, že jsme nemohli dopadnout na zem. Musí to být nějaká vodní hladina - že by Mexický záliv? Příliš mě to nezajímalo.
V náhlém záchvatu zármutku jsem oplakal svého otce. Nade mnou se houpalo mé rozbité sedadlo. Ruce jsem měl stále svázané a s nohama to nebylo lepší. Jedna ruka se zdála být zlomená. Pravé oko bylo slepené a nešlo otevřít, dýchání bolelo. Přestal jsem s inventarizací svých zranění. Táta už nebyl vražen do volantu, což mě překvapilo. S bolestivým úsilím jsem překulil hlavu, abych si mohl zdravým okem prohlédnout zbytek kabiny. Ležel kousek ode mne; naše hlavy od sebe dělila vzdálenost necelých tří stop. Byl zakrvácený a nehybný. Byl jsem si jist, že je mrtev. Myslím, že mi trvalo asi půl hodiny, než jsem překonal vzdálenost, která nás dělila.
Ležel jsem mu tváří v tvář a naše obličeje se téměř dotýkaly. Nebyla na něm patrná ani jiskřička života a nepřirozeně zkroucená poloha, v níž ležel, mou jistotu jen potvrzovala.
"Táto," řekl jsem chraptivě. Pak jsem zaječel: "Táto!"
Víčka se mu zachvěla, ale oči neotevřel. "Ahoj, synu," zašeptal. "Díky, chlapče, díky..." hlas mu odumřel.
Chtěl jsem s ním zatřást, ale dokázal jsem jen řvát. "Táto! Vzbuď se! Jsi v pořádku?"
Promluvil znovu, zřejmě musel zápasit s bolestí o každé slovo. "Tvá matka... řekla mi, abych ti to vyřídil... byla... na tebe hrdá." Hlas se znovu vytratil a jeho dýchání mělo zlověstný chroptivý přízvuk.
"Táto," vzlykal jsem, "neumírej. Já se bez tebe neobejdu."
Oči se doširoka rozevřely. "Ale obejdeš, synu." Odmlčel se, jak překonával bolest, a pak dodal: "Jsem na tom špatně, chlapče." Oči se mu opět zavřely.
Víc už nepromluvil, ať jsem ječel a řval jakkoli. Nakonec jsem položil tvář vedle jeho a nechal slzy, aby se mísily s prachem a krví.

- XXXV. -
A teď vzhůru vyčistit Titan!
My všichni, kdo tam odcházíme, píšeme tyto zprávy. Když se nevrátíme zpět, toto bude náš odkaz svobodným lidským bytostem - všechno, co víme o jednání parazitů a o tom, na co je třeba si u nich dávat pozor. Protože Kelly měl pravdu. Přestože byl plán Spása úspěšný, nikdy si už nemůžeme být jisti, že jsou všichni měkkýši zlikvidováni. Zrovna minulý týden byl nahoře na Yukonu zastřelen medvěd kodiak s hrbem na hřbetě.
Lidská rasa bude muset být stále na stráži, zvláště za pětadvacet let, pokud se místo nás vrátí létající talíře. Nevíme, proč stvůry z Titanu dodržují pětadvacetiletý cyklus saturnského roku, ale činí tak. Důvod může být prostý: i my sami mnoho svých cyklů řídíme podle pozemského roku. Doufáme, že jsou Titaňané aktivní pouze po jedno období svého cyklu; pokud tomu tak je, budeme mít možná při operaci "Pomsta" snadnější práci. Nespoléháme na to. Já sice jedu jako, pámbů mě netrestej, "praktický psycholog a specialista na exotiku", ale jsem taky bojový voják, stejně jako celá posádka. Od kaplana až po kuchaře. Toto je myšleno smrtelně vážně, protože máme v úmyslu těm měkkýšům ukázat, jakou chybu udělali, když se pustili do křížku s nejhouževnatější, nejprohnanější, nejnebezpečnější, nejnepoddajnější a nejschopnější formou života v tomto koutě vesmíru, s tvory, kteří mohou být zabiti, ale ne zkroceni.
(Chovám soukromou naději, že se nám nějak podaří zachránit ty malé skřítčí bytosti. Myslím, že s nimi bychom se dokázali dohodnout.)
Ať už se nám to podaří nebo ne, lidská rasa si bude muset udržet svou pověstnou dravost, kterou už mnohokrát prokázala. Cenou za svobodu je ochota svést zničehonic bitvu kdekoli, kdykoli a naprosto bezohledně. Jestli jsme se tohle od měkkýšů nedokázali naučit, pak - dinosauři, ujměte se opět vlády! Jsme připraveni k vyhynutí!
Nikdo totiž neví, jaké záludnosti se skrývají ve vesmíru kolem nás. Měkkýši jsou možná primitivní, přátelští a otevření ve srovnání dejme tomu s obyvateli planet Siria. Jestli tohle byla jenom předehra, měli bychom se z ní co nejlépe poučit pro hlavní dějství. Mysleli jsme, že vesmír je prázdný a že jsme automaticky pasováni na pány všech stvoření. Mysleli jsme si to dokonce i po "dobytí" okolního vesmíru, protože Mars už byl mrtvý a Venuše se ještě nezačala pořádně rozvíjet. Jenže teď je situace jiná. Jestliže se člověk bude chtít stát trpěným příslušníkem vesmírné smečky, nebo dokonce respektovaným sousedem, bude si to muset vybojovat. Překovejte pluhy zase v meče; opačný proces je dnem fantazie staropanenských tet a bláznivých snílků.
Každý z nás, kdo se chystáme na cestu, byl alespoň jednou ovládán. Jen ti, kteří to poznali na vlastní kůži, mohou vědět, jak záludní měkkýši jsou, jak moc musí být člověk neustále ve střehu - i jak hluboce musí nenávidět.
Jak mi řekli, celá cesta potrvá kolem dvanácti let, což mně a Mary umožní dokončit naše líbánky. Ano, Mary jede také. Většinou jsou tu manželské páry a svobodní muži jsou v rovnováze s nezadanými ženami. Dvanáct let není pouhý výlet; je to způsob, jak prožít část života.
Když jsem Mary oznámil, že jedeme na Saturnovy měsíce, jediné, co na to řekla, bylo: "Ano, drahý."
Budeme mít dost času na dvě nebo tři děti. Jak říká táta: "Plemeno musí pokračovat dál, dokonce i když se neví, kde to bude."

Tato zpráva je psaná útržkovitě; musí se ještě zrevidovat, než bude přepsána. Ale uvedl jsem do ní všechno tak, jak jsem to viděl a cítil. Válka s jinou rasou je válka psychologická, ne válka nějakých udělátek a strojů, a to, co jsem si myslel a cítil, může být důležitější, než co jsem dělal.
Končím teď tuto zprávu na palubě kosmické stanice Beta, odkud budeme přepraveni na loď Mstitel, patřící Spojeným národům. Nestačím ji po sobě přečíst; bude muset jít tak, jak je, aby byla jednou pro smích historikům. Tátovi jsme dali sbohem včera v noci v Pikes Peak Portu. Opravil mě: "Chceš říct na shledanou. Vrátíte se. A já mám v plánu držet se zuby nehty a rok od roku budu bláznivější a ničemnější, dokud tu nebudete zpátky."
Odpověděl jsem, že v to doufám. Přikývl.
"Zvládnete to. Jste příliš houževnatí a příliš velcí darebáci, než abyste zemřeli. Mám velkou důvěru v tebe a v to, co chceš, synu."
Odlétáme na naši loď. Cítím se rozjařeně. Vládci loutek! Svobodní lidé přicházejí, aby vás zničili!
Smrt a zkázu!